

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 30 / III Legislatura / Tercer període

Dijous, 27 d'abril de 1989

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 27

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i nou minuts.

Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de Creació del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 1359).*

Article 1

Esmenes del G. Socialista (núms. 1, de modificació; 2, de supressió; 3 i 4, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Oliart (S), juntament amb les esmenes núms. 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35 i 38 (p. 1360).*

Torn en contra : *I. Sr. Orriols (CiU) (p. 1362).*

Votació de les esmenes núms. 1, 2 i 3 : *rebutjades per 27 vots a favor, 55 en contra i 11 abstencions (p. 1364).*

Articles 2 i 3

Article 4

Esmena del G. Socialista (núm. 2, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Article 5

Esmena del G. Socialista (núm. 3, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Text del Dictamen

Votació (article 1) : *aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions (p. 1364).*

Votació (articles 2, 3 i 4) : *aprovats per 85 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 1364).*

Votació (article 5) : *aprovat per 59 vots a favor, 26 en contra i 8 abstencions (p. 1364).*

Article 6

Esmena del G. Socialista (núm. 4, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. Socialista (núm. 5, de modificació)

Debatuda després (esmena núm. 9).

Esmena del G. Socialista (núm. 6, d'addició)

Debatuda després (esmena núm. 9).

Esmena del G. Socialista (núm. 7, de supressió)

Debatuda després (esmena núm. 9).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 8, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Sabanza (ERC), juntament amb l'esmena núm. 37 (p. 1364).

Torn en contra : I. Sr. Orriols (CiU) (p. 1365).

Esmenes del G. Socialista (núms. 9, d'addició; 10, de supressió; i 11, 12 i 13, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Oliart (S), juntament amb les esmenes núms. 5 6, 7 (p. 1365).

Torn en contra : I. Sr. Orriols (CiU) (p. 1366).

Votació de l'esmena núm. 4 : rebutjada per 15 vots a favor, 60 en contra i 11 abstencions (p. 1366).

Votació de l'esmena núm. 5 : rebutjada per 15 vots a favor, 60 en contra i 11 abstencions (p. 1366).

Votació de l'esmena núm. 6 : rebutjada per 19 vots a favor, 61 en contra i 7 abstencions (p. 1366).

Votació de l'esmena núm. 7 : rebutjada per 27 vots a favor, 61 en contra i 4 abstencions (p. 1366).

Votació de l'esmena núm. 8 : rebutjada per 7 vots a favor, 61 en contra i 19 abstencions (p. 1366).

Votació de l'esmena núm. 9 : rebutjada per 17 vots a favor, 61 en contra i 8 abstencions (p. 1367).

Votació de l'esmena núm. 10 : rebutjada per 16 vots a favor, 61 en contra i 10 abstencions (p. 1367).

Votació de l'esmena núm. 11 : rebutjada per 16 vots a favor, 61 en contra i 10 abstencions (p. 1367).

Votació de l'esmena núm. 12 : rebutjada per 19 vots a favor, 61 en contra i 7 abstencions (p. 1367).

Votació de l'esmena núm. 13 : rebutjada per 16 vots a favor, 61 en contra i 10 abstencions (p. 1367).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 61 vots a favor, 17 en contra i 10 abstencions (p. 1367).

Article 7

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 85 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 1367).

Article 8

Esmena del G. Socialista (núm. 14, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Votació : rebutjada per 18 vots a favor, 61 en contra i 10 abstencions (p. 1367).

Esmena del G. Socialista (núm. 15, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Votació : rebutjada per 16 vots a favor, 61 en contra i 10 abstencions (p. 1367).

Esmena del G. Socialista (núm. 16, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Votació : rebutjada per 23 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions (p. 1367).

Esmena del G. Socialista (núm. 17, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Votació : rebutjada per 19 vots a favor, 61 en contra i 7 abstencions (p. 1367).

Esmena del G. Socialista (núm. 18, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Votació : rebutjada per 24 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions (p. 1367).

Esmena del G. Socialista (núm. 19, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Votació : rebutjada per 20 vots a favor, 61 en contra i 7 abstencions (p. 1367).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 61 vots a favor, 19 en contra i 10 abstencions (p. 1367).

Article 9

Esmena del G. Socialista (núm. 20, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. Socialista (núm. 21, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. Socialista (núm. 22, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. Socialista (núm. 23, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. Socialista (núm. 24, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. Socialista (núm. 25, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Oliart (S), juntament amb les esmenes núms. 26 i 27 (p. 1367).

Torn en contra : I. Sr. Orriols (CiU) (p. 1368).

Esmena del G. Socialista (núm. 26, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 25).

Votació de les esmenes núms. 20, 21, 22, 23, 24, 25 i 26 : rebutjades per 12 vots a favor, 50 en contra i 8 abstencions (p. 1368).

Text del Dictamen

Votació de les lletres a) - f) : aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 1368).

Votació de les lletres g) i h) : aprovat per 58 vots a favor, 13 en contra i 5 abstencions (p. 1368).

Article 10

Esmena del G. Socialista (núm. 27, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 25).

Votació : rebutjada per 18 vots a favor, 54 en contra i 4 abstencions (p. 1368).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions (p. 1368).

Article 11

Esmena del G. Socialista (núm. 28, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. Socialista (núm. 29, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Votació conjunta : rebutjades per 13 vots a favor, 54 en contra i 10 abstencions (p. 1368).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions (p. 1368).

Addició de nous articles

Esmena del G. Socialista (núm. 30, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Votació : rebutjada per 19 vots a favor, 54 en contra i 4 abstencions (p. 1368).

Article 12

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 74 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 1369).

Article 13

Esmena del G. Socialista (núm. 31, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. Socialista (núm. 32, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. Socialista (núm. 33, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Votació de les esmenes núms. 31 i 32 : rebutjades per 16 vots a favor, 54 en contra i 8 abstencions (p. 1369).

Votació de l'esmena núm. 33 : rebutjada per 16 vots a favor, 58 en contra i 4 abstencions (p. 1369).

Article 14

Esmena del G. Socialista (núm. 34, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. Socialista (núm. 35, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Votació conjunta : rebutjades per 14 vots a favor, 54 en contra i 8 abstencions (p. 1369).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 75 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions (p. 1369).

Article 15

Esmena del G. Socialista (núm. 36, de supressió)

Torn a favor : I. Sr. Oliart (S) (p. 1369).

Torn en contra : I. Sr. Orriols (CiU) (p. 1369).

Votació : aprovada per 85 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions (p. 1370).

Esmena del G. Socialista (núm. 37, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 8).

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 1370).

Disposicions Finals Primera i Segona

Text del Dictamen

Votació : aprovades per 83 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 1370).

Exposició de motius

Esmena del G. Socialista (núm. 38, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Votació : rebutjada per 18 vots a favor, 54 en contra i 12 abstencions (p. 1370).

Text del Dictamen

Votació : aprovada per 59 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 1370).

Títol i títols

Text del Dictamen

Votació : aprovats per unanimitat (p. 1370).

Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes relatiu a l'Informe sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'exercici del 1986 (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Aligué (CiU) (p. 1370).

Posició dels grups : I. Sr. Latorre (M) (p. 1372), I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 1373), I. Sr. Curto (P) (p. 1374), I. Sr. Saura (IC) (p. 1375) i I. Sr. Carnicer (S) (p. 1377).

L'I. Sr. Curto (P), el M. H. Sr. President i l'I. Sr. Subirà (CiU) intervenen per una qüestió d'ordre (p. 1379).

Votació del Compte General (pública per crida) : aprovat per 66 vots a favor, 37 en contra i 10 abstencions (p. 1379).

Votació de la resta de la Proposta : aprovada per 107 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció (p. 1381).

Presa en consideració de la Proposició de Llei per la qual es modifica la Llei 10/83, del 30 de Maig, de Creació de l'Ens Públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de Regulació dels Serveis de Radiodifusió i Televisió de la Generalitat de Catalunya (Punt vintè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Lorda (S) (p. 1381).

Posició dels grups : I. Sr. Latorre (M) (p. 1382), I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 1383), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 1383), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1384) i I. Sr. Codina (CiU) (p. 1385).

Votació : rebutjada per 38 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions (p. 1385).

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i dos minuts i es reprèn a un quart de cinc i vuit minuts.

Preguntes

Intervenien per una qüestió d'ordre l'I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 1386) i el M. H. Sr. President (p. 1386).

Pregunta al Consell Executiu sobre una possible exportació d'avellanes

Formulació : I. Sr. Aleu (S) (p. 1386).

Resposta : H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 1386).

Pregunta al Consell Executiu sobre l'Ordre del 16 de febrer que prohibeix encendre foc a tots els terrenys forestals de Catalunya

Formulació : I. Sr. Aleu (S) (p. 1386).

Resposta : H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 1386).

Repregunta : I. Sr. Aleu (S) (p. 1386).

Segona resposta : H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 1386).

Pregunta al Consell Executiu sobre la construcció del nou hospital comarcal del Pallars Jussà i el Pallars Sobirà

Formulació : I. Sr. Font (S) (p. 1386).

Resposta : H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1387).

Repregunta : I. Sr. Font (S) (p. 1387).

Segona resposta : H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1387).

Pregunta al Consell Executiu sobre el Sant Hospital de Tremp-Fundació Fiella

Formulació : I. Sr. Font (S) (p. 1387).

Resposta : H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1387).

Rèplica : I. Sr. Font (S) (p. 1388).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1388).

L'I. Sr. Clotas (S) intervé per una qüestió d'ordre (p. 1388).

Pregunta al Consell Executiu sobre les campanyes d'educació sanitària

Formulació : I. Sra. Utgés (S) (p. 1388).

Resposta : H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1388).

Repregunta : I. Sra. Utgés (S) (p. 1389).

Segona resposta : H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1389).

Pregunta al Consell Executiu sobre la vaga del sector privat del transport de viatgers per carretera

Formulació : I. Sra. Montserrat (P) (p. 1389).

Resposta : H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1389).

Rèplica : I. Sra. Montserrat (P) (p. 1390).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 1390).

Pregunta al Consell Executiu sobre la manca de resposta a la pregunta sobre la marginació social de la comunitat gitana

Formulació : *I. Sra. Barenys (S)* (p. 1390).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Benestar Social* (p. 1390).

Rèplica : *I. Sra. Barenys (S)* (p. 1390).

Pregunta al Consell Executiu sobre el peatge de l'autopista Mataró-Granollers

Formulació : *I. Sr. Clofent (S)* (p. 1390).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 1391).

Rèplica : *I. Sr. Clofent (S)* (p. 1391).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 1391).

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Benestar Social sobre el pressupost per a la Direcció General d'Atenció a la Infància

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 1391).

Pregunta al Consell Executiu sobre l'entrevista sol·licitada a l'H. Sr. Conseller de Benestar Social per l'Alcalde de l'Hospitalet de Llobregat

Formulació : *I. Sra. Ferran (S)* (p. 1391).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Benestar Social* (p. 1392).

Rèplica : *I. Sra. Ferran (S)* (p. 1392).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Benestar Social* (p. 1392).

Pregunta al Consell Executiu sobre el reciclatge de l'abocador de Pinell (Solsonès)

Formulació : *I. Sr. Pueyo (ERC)* (p. 1392).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 1392).

Rèplica : *I. Sr. Pueyo (ERC)* (p. 1393).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 1393).

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre la constitució de la Comissió per a elaborar el Pla Territorial Parcial de la Conurbació de Barcelona

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 1393).

Pregunta al Consell Executiu sobre el projecte de desviament de la N-II, a Girona

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 1393).

Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia sobre les gràfiques de gener i febrer del 1988 en l'Informe-memòria del Servei de Coordinació d'Activitats Radioactives

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 1393).

L'I. Sr. Oliart (S) intervé per una qüestió d'ordre (p. 1393).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre Formació del Professorat (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Cadevall (S)* (p. 1393).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 1394).

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Jané (CiU)* (p. 1395).

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Pueyo (ERC)* (p. 1395) i *I. Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 1396).

Posició del grup presentant : *I. Sr. Cadevall (S)* (p. 1396).

Votació : *aprovada per unanimitat* (p. 1397).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Protecció dels Espais Naturals afectats per les Activitats Extractives dels Recursos Miners (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Tomàs (S)* (p. 1397).

Esmenes del G. Mixt (núms. 1, 2 i 3, d'addició; 4, de supressió, i 5, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Latorre (M)* (p. 1398).

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Casanovas (ERC)* (p. 1399), *I. Sra. Montserrat (P)* (p. 1399), *I. Sr. Saura (IC)* (p. 1399) i *I. Sr. Mur (CiU)* (p. 1400).

Posició del grup presentant : *I. Sr. Tomàs (S)* (p. 1401).

Posició del Govern : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 1401).

Votació : *rebutjada per 36 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció* (p. 1401).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Recents Brots de Racisme (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Saura (IC)* (p. 1401).

Esmenes del G. Socialista (núms. 1 i 2, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Oliart (S)* (p. 1403).

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Martín (M)* (p. 1404), *I. Sr. Colom (ERC)* (p. 1405), *I. Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 1406) i *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 1407).

L'I. Sr. Oliart (S) intervé per al·lusions (p. 1408).

Posició del grup presentant : *I. Sr. Saura (IC)* (p. 1409).

Votació del punt 0 : *rebutjat per 39 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció* (p. 1409).

Votació del punt 1 : *aprobat per 66 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 1409).*

Votació del punt 2 : *rebutjat per 39 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 1409).*

La sessió s'aixeca a les set de la tarda i dotze minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i nou minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Primer, de l'I. Sr. Secretari Primer, de la I. Sra. Secretària Tercera i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, l'Oidor de Comptes, el lletrat Sr. de Alfonso i i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques i de Justícia.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és : debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de Creació del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple. La Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar... Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Bassols.

Projecte de Llei de Creació del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí M. Bassols) : Molt Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, àdhuc més enllà del dret constitucional de tots els interns, el treball penitenciari es configura com un element fonamental en el règim de les presons i en el tractament dels recursos. Bona prova d'això, de l'exactitud d'aquesta asseveració, la constitueix la dedicació i la importància que la Llei General Penitenciària i el seu Reglament li atribueixen, a aquest tema. Ambdós textos consideren el treball penitenciari un dret, un dret dels interns, però no solament un dret, sinó també un deure, pel que fa als penats, i el Reglament dedica a aquest tema no menys de trenta-set articles.

En concordança i en perfecta sintonia amb aquesta preceptiva constitucional i legislativa, el Departament de Justícia, des de l'assumpció de les competències penitenciàries, el febrer del 84, ha sentit una profunda preocupació pel problema del treball penitenciari. En primer lloc, és clar, per complir aquest mandat constitucional del dret i del deure dels interns, però també perquè el treball penitenciari constitueix, d'una part, un important factor de pacífica convivència, d'ordre, de rehabilitació dels interns, un element que propicia la finalitat primordial dels establiments penitenciaris, que no és altre que la reeducació i la reinserció social dels condemnats. I, per altra part, proporciona als mateixos interns uns mitjans econòmics per a la millora del seu propi benestar, per a ajuda a la família, els permet redimir la pena privativa de llibertat que estan complint, en termes molt generosos en la nostra legislació; contribueix a un progrés de grau i afavoreix, indubtablement, l'hàbit de treball i el coneixement de tècniques útils a l'hora de la llibertat.

Aquesta preocupació de la Conselleria s'ha traduït, fins ara, en resultats prou tangibles, si comparem les dades del 84, anteriors a l'assumpció d'aquestes competències per la Generalitat, i les dades actuals. I així, en aquests moments puc dir que la xifra de treballadors productius en el conjunt de les nostres presons va passar de 180 a 705, que actualment tenen aquest tipus

de treball.

He de recordar, en aquest punt, que no tot el treball penitenciari ha d'identificar-se amb el treball penitenciari productiu; és a dir, el treball en les nostres presons revesteix, d'acord amb la legislació vigent, una sèrie de modalitats, que van des de la formació professional, passant per les modalitats artesanals o artístiques i pels tipus de treball auxiliar del mateix establiment, fins a aquest treball productiu. És important, doncs, tenir present, a l'hora de parlar del treball penitenciari, aquestes diferenciacions, i que, de vegades, fa que sigui precisament prevalent, prioritari, alguna modalitat de treball diferent de la productiva, com, per exemple, pot ser el treball de tipus formatiu de cara als joves interns.

Bé, aquest increment important de treballadors productius a què acabo de referir-me, aquest passar dels 180, que vam trobar nosaltres amb treball, als més de 700 que treballen en l'actualitat —cosa que ha comportat també, paral·lelament, un increment retributiu important, passant les xifres, entre aquestes dues dades, de 34 a 74 milions de pessetes anuals—, aquest increment considerable, en aquest doble aspecte —sens dubte insuficient, però important— ha estat difícil i ha requerit un gran esforç dels nostres serveis, a causa principalment, en anys passats, de la crisi econòmica greu soferta pel nostre país. És a dir, si l'atur en el món lliure arribava a cotes molt elevades, no és difícil d'entendre què calia esperar del treball penitenciari productiu en aquells moments; era, doncs, impensable que tingués una millor sort.

Ara, superada feliçment aquesta situació de crisi, i encara que persisteixen moltes altres dificultats, per raó de l'entorn, de la rotació, de la manca d'hàbits laborals, o de preparació d'una bona part de la nostra població reclusa, la Conselleria de Justícia creu i es proposa, per tant, com a objectiu prioritari, la intensificació d'aquest treball de caràcter productiu. Aquesta activitat, aquest tipus de treball, pot contemplar-se des d'una doble perspectiva : la d'un servei públic, derivada de la necessitat que l'Administració faciliti aquesta activitat, la dirigeixi i la controlï, i l'aspecte merament de producció, de productivitat, que necessita una agilitat en les adquisicions, en la comercialització dels productes més pròpia de les empreses privades.

La conjunció d'aquests dos principis : per una banda, la intervenció administrativa, el rigor, el control, la fiscalització, la direcció, i, per altra, aquesta necessitat de flexibilitzar la gestió, ens ha dut a escollir com a fórmula organitzativa més adient, dins del catàleg previst a l'article primer de la Llei de 29 de març de 1985, de l'Estatut de l'Empresa Pública Catalana, la modalitat regulada en el seu article primer, apartat d), número 1; és a dir, inclinar-nos per l'entitat de dret públic, sotmesa a la Generalitat, però que ajusta la seva activitat a l'ordenament jurídic privat.

En efecte, ens ha calgut descartar l'entitat o organisme autònom —fins i tot els de caràcter comercial i industrial— per raó de la seva submissió al dret administratiu en matèria de contractació de béns, de personal, en general, i, per tant, per la seva manca de flexibilitat en la gestió. I també hem cregut que havíem d'eliminar les societats civils o mercantils amb capital totalment o majoritàriament de la Generalitat de Catalunya, perquè si bé aquí sí que hi trobaríem aquella flexibilitat que perseguim —seria fàcilment assolida, com dic—, però, en canvi, la presència de l'Administració penitenciària en aquest

procés productiu, a través i per mitjà d'aquest tipus de societat, s'hauria d'efectuar, almenys en bona part, al marge de la mateixa societat.

La modalitat escollida, en canvi —l'empresa pública, l'empresa de la Generalitat de Catalunya—, queda en una posició intermèdia, subjecta al dret públic, a l'organització i al dret privat en la seva activitat, i permet, per tant, en aquest cas, la consecució dels dos objectius que considerem bàsics: el control i la flexibilitat de gestió.

Formulo aquestes consideracions perquè veig que la major part de les esmenes reservades per a ser defensades en aquest Ple responen a una finalitat oposada, és a dir, propugnen la creació d'un organisme autònom, de caràcter comercial o industrial, en contraposició amb la modalitat escollida pel Projecte de Llei.

Pe aquesta mateixa raó, en fi, de centrar el debat, em cal afegir —i amb això acabo— que l'empresa pública que reclamem ofereix, almenys, tantes garanties, des del punt de vista del seu control, com puguin oferir-les els organismes autònoms, d'acord amb la Llei que regula ambdues entitats.

La nostra pretensió, a més del que busquem, l'objectiu de la Llei, no és crear un ens de caràcter representatiu, deliberatiu, una plataforma pluralista, sinó una eina de treball. És a dir, la nostra concepció de l'organisme que s'ha d'ocupar del treball penitenciari de caràcter productiu és absolutament, totalment instrumental, perquè persegüim l'eficàcia. En una paraula: volem una entitat que ens serveixi per a potenciar el treball penitenciari productiu, i creiem que l'empresa pública que preveu el Projecte de Llei que tinc l'honor de presentar a la Cambra, amb les millores que conté el Dictamen de la Comissió —i que assumeixo plenament—, és l'organisme instrumental idoni per a l'assoliment d'aquesta tan desitjada finalitat: la potenciació d'aquest tipus de treball en els nostres establiments penitenciaris.

Per això, senyores i senyors diputats, us demano l'aprovació de la Llei que anem a sotmetre a debat, mitjançant la qual ens proposem, i ens proposem d'emprendre il·lusionadament, una experiència inèdita fins a cert punt, però profundament meditada.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, per la vostra atenció. Gràcies, Molt Honorable President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Hi ha algun diputat de la Comissió a qui s'hagi encarregat la defensa del Dictamen? (Pausa.) Doncs, comença el debat. Hi ha diverses esmenes reservades. La primera és a l'article 1, presentada pel Grup Socialista, que és una esmena de modificació. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Senyor President, acumularé en aquest primer torn les següents esmenes —si té l'amabilitat d'apuntar, perquè són moltes; en tot cas, després li donaré el paper—: esmenes número 1, número 2, número 3...

El Sr. PRESIDENT: Vostè menciona la numeració del Ple. La del Ple, eh? D'acord.

El Sr. OLIART: ...3, 4, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36 i 38. També anuncio que renuncio a l'explicació de vot posterior, i que aprofitaré aquest torn, doncs, per posicionar-nos respecte a aquesta Llei.

Senyores i senyors diputats, nosaltres, els socialistes, valo-

rem la importància de la política penitenciària com a expressió del grau de convenciment democràtic d'una societat i de l'aprofundiment d'aquesta societat en els valors de solidaritat i de germanor humana que impliquen la comprensió i el compromís individual i col·lectiu envers els marginats. Hi ha una frase de Saint-Exupéry, l'autor de *El Petit Príncep*, que tinc sempre present, diu: «Le plus bon métier des hommes c'est d'unir les hommes». Unir els homes, veritablement és una formosa ocupació, sobretot si es poden palpar resultats concrets d'una tal voluntat. Des d'aquesta voluntat manifesta, nosaltres, els socialistes, donarem sempre suport i saludarem les iniciatives encaminades a millorar les condicions i oportunitats socials dels membres més desvalguts de la comunitat.

Vull aprofitar també per dir que la nostra preocupació per la qüestió penitenciària no és d'ara, sinó que ha estat constant al llarg de les dues legislatures anteriors, com ho avalen les diverses iniciatives parlamentàries del meu Grup i els dos informes presentats a la Cambra sobre la situació de les nostres presons.

Avui, el senyor Conseller de Justícia ens ha presentat un Projecte de Llei que ens proposa la creació d'un centre organitzador i activador del treball penitenciari i de la formació professional. Aquest Projecte ha entrat amb molta modèstia al Parlament i no ha tingut a penes ressò informatiu. Dissortadament, les notícies que surten sobre les presons en els mitjans quasi sempre són de tipus sensacionalista, quan ha ocorregut alguna cosa que tots nosaltres voldríem que no hagués ocorregut —bé, les coses són així, i no cal entrar amb més profunditat en aquest tema. Però aquesta Llei pot ser molt important, una de les lleis més importants que aquest Parlament pot fer, sobretot si compleix el seu objectiu, l'objectiu que ens ha definit i que ens ha proposat el senyor Conseller de Justícia. No és res donar treball a més de 4.000 presos interns que hi ha a les presons de Catalunya, i donar-los un treball formatiu, perquè, realment, quan surtin de la presó, es puguin integrar, es puguin unir a la societat. Si de veritat es compleix aquest objectiu, aquesta serà una llei molt important.

La pregunta, per això, és: és necessari un organisme independent per a organitzar el treball penitenciari? Des del 1984 tenim les competències en matèria penitenciària. Què s'ha fet des de llavors fins ara? El senyor Conseller de Justícia ens ha donat unes xifres; després jo m'hi referiré i comentaré realment com està organitzat avui dia el treball penitenciari, però ja puc avançar que no s'ha fet gran cosa. De tota manera, benvingut sigui aquest Projecte, si de veritat darrere d'ell hi ha una veritable voluntat, una nova voluntat del Consell Executiu per impulsar el procés d'integració i de reinserció dels penats. El que nosaltres no voldríem és que aquesta empresa que avui es crearà, aquesta empresa de treball penitenciari, es convertís en un gran taller de treball domiciliari, de treball domiciliari mal pagat per a beneficiar unes quantes empreses privades.

No obstant aquests dubtes raonables, el Grup Socialista entén que l'instrument de què ens dotem pot arribar a ser una eina important per a ajudar moltes persones maltractades per la vida a orientar millor el curs de les seves existències. Però, perquè això sigui així, seria condició obligada dotar el centre dels mitjans humans, tècnics i pressupostaris suficients, sense gasiveries; seria un mal servei que tot es reduís a una simple operació de cosmètica.

Així mateix, per reeixir en aquesta noble finalitat d'aconse-

guir l'efectiva reinserció dels interns, serà necessari també un esforç polític continuat del Consell Executiu per tal de sensibilitzar més l'opinió pública sobre les possibilitats reals dels presos i els penats de sortir reeducats de la presó. Perquè, no ens enganyem, avui l'home del carrer creu que la presó és una universitat del delictes, i que les possibilitats reals de reinserció que té un pres són més aviat molt remotes i que, ans al contrari, en té moltes més de poder perfeccionar les seves tècniques delictives i de reforçar la seva voluntat de viure al marge de la societat. I, senyores i senyors diputats, no li falten raons, al ciutadà, sòlides raons, per creure-ho així. Mirin : hem avançat molt quant a la nostra concepció del delinqüent i de les causes que el fan delinquir; encara no fa cent anys, les escoles criminalistes eren quasi totes resoltament deterministes; la més radical era la inspirada per les cèlebres i condemnables teories de l'Ambroso; l'ambrosisme anava fins a acreditar l'existència d'un estereotip de criminal atàvic, de criminal nat, diferent dels altres homes. Avui, afortunadament, aquestes concepcions han esclatat a trossets sota la pressió de les ciències socials i l'evolució dels costums. L'home es considera fill de les circumstàncies i es cerca en la mateixa societat la causa dels desequilibris individuals. Naturalment, des d'aquesta nova visió de l'individu i de la societat, es considera que tal delinqüent, que cada delinqüent és plenament recuperable. Això ja ningú ho posa en discussió, i si algú encara tingués la gosadia de fer-ho seria titllat immediatament de reaccionari i de tenir idees cavernàries. I ara ve la paradoxa : les nostres actuals lleis penitenciàries són de les més progressistes, però, en canvi, els esforços polítics no han estat a l'altura de les intencions normatives i és ben conegut per tothom que les nostres institucions penitenciàries són obsoletes, inadequades, i que no poden complir la seva finalitat. Per això deia que, al ciutadà, no li falten raons de pes per a sustentar el seu escepticisme.

Aquest Centre d'Iniciatives per a la Reinserció pot ajudar a millorar la situació; nosaltres així ho esperem, i perquè volem que sigui el millor instrument possible hem presentat un total de cinquanta-una esmenes, amb l'única i exclusiva voluntat de millorar la llei, i tenir ben present que la tasca que té per endavant l'organisme és simplement gegantina, pràcticament es comença de zero.

El senyor Conseller de Justícia a la seva presentació ens ha donat unes xifres. Jo també els en donaré unes altres, que són les que vam recollir en el nostre segon Informe sobre les presons. Les dades que ens va donar la Conselleria i que estan reflectides en aquest Informe —que són de finals de l'any 1986—, sobre una població reclusa de 3.957 reclusos, hi havia solament 626 interns que treballaven, la qual cosa representava el 15,82%. A la seva intervenció, el senyor Conseller ens ha dit que ara són 705 els que treballen, és a dir, alguns més, no gaires més, per això, i han passat també dos anys. Però és que això no és l'important. L'important és el tipus de treball que estaven fent i que estan fent els interns a les nostres presons. No és un treball formatiu; ho recollim en el nostre Informe i les coses no han variat : els interns treballadors no gaudeixen dels beneficis de la Seguretat Social; els emoluments que perceben estan molt per sota del salari mínim interprofessional; la majoria dels treballs que realitzen no proporcionen als interns una preparació adequada per a trobar ocupació una vegada alliberats; l'Administració no estimula la participació dels interns en

l'organització i la planificació del treball, d'acord com comana la Llei General Penitenciària i el Reglament Penitenciari. La impressió generalitzada, dèiem, després de les visites, és que el treball penitenciari és un dels grans oblidats de la política penitenciària de la Generalitat, i acabàvem l'Informe referent al treball penitenciari, amb el diagnòstic següent, dient que no existeix una mínima organització del treball penitenciari i que la manca d'iniciatives i d'imaginació en aquesta matèria eren, són absolutes.

És clar, doncs, ho repeteixo, que la tasca que té per endavant l'organisme que creem és difícil i complicada, si vol donar treball als més de 4.000 presos de les nostres presons. Perfeccionar l'instrument que es vol utilitzar per resoldre la qüestió és, ho repeteixo, l'única motivació que ens impulsa.

Les cinquanta-una esmenes presentades van encaminades a assegurar el caràcter públic del centre; a subratllar el caràcter preferent de la formació professional; a establir taxativament els locals del consell d'administració; a exigir el compliment més estricte possible en matèria financera, pressupostària i patrimonial del que preveu la Llei de l'Empresa Pública Catalana, fins i tot a prohibir l'endeutament; a assegurar que sigui l'Administració la que aprovi els contractes i els convenis i també la fixació dels preus; a intentar integrar els mateixos interns entre el personal que contracti la mateixa entitat.

D'aquestes cinquanta-una esmenes, quinze han estat assumides o transaccionades en els debats de ponència i de Comissió. A través d'elles s'ha aconseguit que s'esmenti, en l'article 2, la formació professional —que no s'esmentava en tota la Llei, malgrat que té caràcter preferent, la formació professional, en la Llei i en el Reglament Penitenciari. S'ha incrementat el control comptable de l'organisme i s'ha concretat més la salvaguarda del dret dels funcionaris que siguin destinats al centre en comissió de serveis, segons la mateixa Llei de la Funció Pública de Catalunya.

Jo vull reconèixer aquí la bona disposició i voluntat del ponent de la Llei per part del Grup de Convergència i Unió, d'integrar i assumir la major part de les esmenes que hem presentat. També voldria creure que la Conselleria és de la mateixa opinió, i penso que és així. Penso, no obstant això, que la Conselleria s'equivoca quan es presenta la figura d'empresa pública regulada pel dret privat; d'això, ara en parlarem. De tota manera —i encara que no prosperi aquesta esmena nostra—, nosaltres esperem que en el curs del debat d'avui, altres esmenes, que van en el sentit de controlar més l'empresa que se'ns proposa, siguin acceptades en el plenari, i tot serà, ho repeteixo, per dotar-nos d'una millor eina, d'un millor instrument.

Pel que fa referència a les esmenes que aprofito per defensar en aquest torn, n'hi ha un primer grup que tracta de la naturalesa de l'organisme i dels seus serveis, dels seus òrgans de govern, perdó.

El tipus d'empresa pública que proposa el Projecte és una empresa pública, ja ho ha dit el Conseller de Justícia, que ha d'ajustar la seva activitat al dret privat, mentre que nosaltres proposem la figura d'entitat autònoma de la Generalitat, que ha d'ajustar les seves actuacions —i també la seva organització, naturalment— al dret públic.

Mirin, la regulació del treball de la presó —i també s'hi ha referit el Conseller— és un dels temes més indissolublement lligats a la història del dret penitenciari. En el nostre país, el

règim penitenciari es regula per una llei de caràcter orgànic, i el treball penitenciari i la formació professional es consideren uns dels aspectes fonamentals del tractament i del procés de reinserció del reclus. Deu, deu articles exactament dels seixanta-sis que té la Llei General Penitenciària fan referència a aquesta matèria, i trenta-set articles —segons que ens ha dit també el Conseller de Justícia— del Reglament Penitenciari fan referència també a la qüestió.

Evidentment que ha de ser així, perquè ni els millors tractaments psicològics ni la millor voluntat del reclus tindrien cap possibilitat de reeixir si a la sortida de la presó l'ex-intern no tingués la capacitat per a guanyar-se la vida legalment. L'objectiu, doncs, ha de ser únicament i exclusivament aquest: dotar d'una formació professional, d'un treball útil, d'un treball formatiu el reclus, perquè, a la sortida, no hagi de tornar a delinquir per obligació, per a guanyar-se la vida. Aquest és l'únic objectiu d'aquest centre, i l'únic objectiu de la política penitenciària quant a la seva reinserció. Per tant, tots els criteris de productivitat, i tot això que ens estan dient, doncs, nosaltres no ho podem acceptar.

Evidentment —entenent-ho així—, creiem que el més adient és que el centre tingui el caràcter més públic que permet la Llei; ja que s'opta per un organisme, que aquest organisme sigui al més públic possible, que emmarca la Llei, d'acord, amb la seva condició de servei públic.

Això significa major control del mateix Consell Executiu sobre l'empresa i major control del Parlament. Nosaltres no volem que aquesta empresa es converteixi —per dir-ho amb un exemple que conec molt bé— com l'empresa ADIGSA, que tantes vegades com demanem informació, se'ns nega. Nosaltres no voldríem que això ocorregués.

L'eficàcia —se'ns ha dit— és un dels motius pel qual ens presenten aquest tipus d'empresa pública. Doncs, mirin, l'eficàcia depèn de les persones que vagin, que estiguin al davant d'aquest organisme; depèn dels mitjans que se'ls donin —tècnics i pressupostaris— però, sobretot, depèn de la voluntat política del Consell Executiu i no depèn de res més, l'eficàcia.

La productivitat no és el criteri que ha de prevaler, i no ho dic jo, eh?, ho diu la Llei. Perquè, miri, l'article 26 de la Llei General Penitenciària diu: «El treball penitenciari no se supe-ditarà a l'obtenció d'interès econòmic per l'Administració.» Això és ben clar i ben taxatiu. Per tant, res de criteris de productivitat per justificar un tipus, una figura o una altra, d'empresa pública.

El segon grup d'esmenes, senyores i senyors diputats, fa referència i és relatiu al control dels preus per l'Administració.

El control dels preus, al nostre entendre, ha de quedar a mans del Conseller i no pot ser ni ha de ser delegable. Mantenir el control per part de la Conselleria significa més publicitat en els preus que es donaran als productes que fabriqui aquesta empresa. Significa que cada vegada que es fixen els preus, els preus seran publicats en el DOGC, i que totes les empreses i tots els ciutadans de Catalunya s'assabentaran a quins preus es venen. S'impedirà també, amb aquesta publicitat, i mitjançant el control directe del Conseller, doncs, que es facin preus o que es donin preus per sota del mercat, i s'impedirà també una possible subcontractació que hi podria haver sobre aquests quatre mil i escaig d'obriers potencials que aquesta empresa tindrà al seu abast.

El tercer grup fa referència a la contractació d'obres, que nosaltres considerem que ha de ser regulada per la Llei de Contractes de l'Estat, perquè aquesta és una empresa pública, un servei públic, i, per tant, les seves contractacions han de regular-se pel dret públic.

I el quart i darrer grup prohibeix l'endeutament de l'empresa en qualsevol de les seves modalitats. L'empresa, bàsicament —al nostre entendre—, ha de funcionar amb els recursos originats per la seva pròpia funció, per la seva pròpia activitat, i per les subvencions de la Generalitat, consignades en els Pressupostos de la Generalitat de cada any. Aquestes són les fonts de finançament bàsiques que ha de tenir aquesta empresa, i, naturalment, no volem que hi hagi un endeutament. Que no hi hagi un endeutament encobert de la mateixa Generalitat mitjançant, doncs, els utensilis financers que té tota empresa privada: emissió d'obligacions, abonaments de caixa, etcètera. No volem això.

Resumint, senyores i senyors diputats: volem un organisme que tingui el major caràcter públic que permet la Llei, volem que tant el Consell Executiu com el Parlament conseruin la màxima fiscalització sobre el centre, volem un instrument que capaci l'intern per a guanyar-se la vida honradament, no volem, per exemple, un gran taller de confecció de flors, treball mal pagat que pot servir per a tenir entretinguts els presos, però no per a una altra cosa; no volem tampoc cap explotació encoberta dels presos: volem, en definitiva, que aquest organisme arribi a poder donar treball formatiu a tots i cadascun dels presos i penats de les nostres presons.

Per totes aquestes raons i motius que he explicat —crec que a bastament—, senyores i senyors diputats, jo els prego el seu vot afirmatiu al conjunt d'esmenes que acabo de defensar.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Orriols.

El Sr. ORRIOLS: Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats, no es tracta d'entrar en una guerra de xifres, però en tot cas, sí que, senyor Oliart, jo voldria matisar que no acceptem com a certes, estrictament, algunes afirmacions que vostè acaba de fer. La filosofia que vostè acaba d'exposar, el meu Grup la comparteix d'una manera, si no global, molt important, perquè, realment, del que es tracta és que hi ha una situació concreta a les presons catalanes sobretot una situació laboral, i es tracta d'incidir-hi. Incidir-hi no només perquè és una qüestió important, sinó perquè és un mandat constitucional, i, a més, estatutari.

Però vostè ha dit que no s'ha fet gaire treball penitenciari, i això no és exactament així. Vostè ha acabat reconeixent la xifra de 705 ocupants de treball penitenciari, i això demostra que aquesta ha estat una prioritat del Consell Executiu. Que és poca? És evident, però que ha estat important, també. Ha representat nogensmenys el 292% d'increment en relació amb la situació que ens vam trobar quan hi va haver el traspàs de competències en matèria penitenciària. Si no hagués estat una preocupació, aquesta xifra baixaria, ben segur; si no hagués estat una preocupació, estaríem exactament com estàvem l'any 84, que només hi havia 180 presos amb treball penitenciari. Jo crec que aquest esforç que ha fet la Conselleria, i la seva Direcció General en particular, penso que és destacable i refer-

mable. Per tant, n'haig de deixar constància. I vostè té raó en moltes coses de les que he dit, i per això estem avui aquí, perquè vostè té raó en moltes coses de les que ha dit. És a dir, el Govern, conscient d'aquesta situació, presenta un Projecte de Llei per incidir-hi i per pal·liar la greu situació que tenim.

Les paraules finals del Conseller han estat significatives per a mi, quan ha dit que s'emprèn il·lusionadament una experiència inèdita; aquest és un segon factor que val la pena valorar i tenir en compte; aquesta és una experiència inèdita a l'Estat espanyol: la creació d'una empresa d'aquestes característiques. És clar, vostès, amb la seva defensa, no volen aquest tipus d'empresa, pel control parlamentari, bàsicament —això és el que jo he deduït de les seves paraules—, i nosaltres el que veiem és que una empresa que se sotmet al que determina la Llei 4/1985 no té per què no estar sotmesa a control parlamentari; nosaltres creiem que sí que s'hi pot exercir aquest control. I creiem que és important que sigui una empresa d'aquest tipus perquè l'empresa pública dóna aquesta flexibilitat que necessita, perquè, del treball que en surti, les condicions del carrer on s'ha de desenvolupar necessita aquesta flexibilitat; si les altres empreses productives tenen un marc jurídic determinat, i la nostra, un altre molt més feixuc, molt més lent, molt més carregós, passa que entrem ja, d'entrada, en molt males condicions. I, per tant, ens sembla que aquest és l'instrument més idoni, i ens ho sembla perquè també hi ha l'altra experiència —que ha valorat—, perquè també ha dit l'Honorable Conseller, en la seva intervenció, que ha estat profundament estudiada, aquesta solució; no en va, s'ha estat molt de temps —ja ho vam anunciar en l'últim debat de Pressupostos— estudiant aquest tema per portar-lo a aquest Parlament —no en va, ha estat profundament estudiada—, i s'ha buscat aquesta solució, perquè ens sembla que és la més adequada. Ni el Govern de Catalunya ni el nostre Grup parlamentari és profeta, és una experiència inèdita, i procurarem que reïxi i que arribi a bon fi, i a bon fi és la consecució del treball parlamentari, i per a això estem, no per a res més. I, aleshores, si per a un major control, el que aconseguíssim fos que no hi hagués treball penitenciari, o que no n'hi hagués en la mesura que pot possibilitar un instrument com el que volem dotar, el que passaria és que no hauríem fet un gran pas ni hauríem fet quelcom de positiu. Per això aquest és l'instrument més adequat —ho repeteixo—; per això i perquè hi ha el precedent de l'organisme autònom de treball penitenciari que funciona a Madrid, creat fa molts anys, que realment no acaba de reeixir perquè les taxes d'ocupació de treball productiu que s'aconsegueixen a les presons de la resta de l'Estat no són o en tot cas estan encara un pèl per sota de les taxes actuals d'ocupació de les presons catalanes. Per tant, si el model d'organisme autònom que hem d'agafar és un que sabem o veiem que en altres llocs no acaba de funcionar, tampoc ens sembla que aquest sigui el més adequat per a portar a la nostra comunitat autònoma.

Aleshores, tal com s'exposa en la Memòria de la Llei, una empresa gestora de treball penitenciari necessita un fort dinamisme, tant en la compra de matèries primeres com en la resta de productes necessaris; també per a la venda i la comercialització d'aquells productes. Per tant, aquesta relació flexible de l'empresa i el seu personal ha de ser principalment laboral; aquesta flexibilitat ho ha de ser en tots els terrenys, no només de compra-venda, sinó en la relació amb el personal; aquesta

és una qüestió que el dret administratiu no permet i, per tant, situaria l'empresa en un atzucac que nosaltres entenem que no seria bo. És per això que ens hem d'oposar a aquest article número 1, que per a nosaltres és el més important, perquè en definitiva és el que marca el canvi de filosofies entre el nostre projecte i el del Grup Socialista. Nosaltres, en Ponència i en Comissió, hem intentat d'arribar al màxim d'acords —i penso que el nombre d'esmenes, encara que no siguin moltes, però són quinze i substancials, ho demostren—, però, en aquest punt, és a dir, amb una filosofia diferent radicalment no ens hi podríem aproximar. I, d'aquesta primera esmena, en vénen una colla, després, de deu o dotze, que són conseqüència d'aquesta i molt menors. Per tant, encara que quedin trenta-set esmenes per a discutir en aquest Ple, jo penso que, bàsicament, la discrepància fonamental està en aquesta número 1.

Nosaltres pensem que un organisme autònom, encara que sigui comercial, representa per ell mateix un dinamisme menys oposat; la seva vinculació al dret públic és més intensa i, en general, diversos aspectes fonamentals, com són certes operacions de relacions amb el seu personal, haurien de ser regulades principalment pel dret administratiu. Això faria, n'estem segurs, que perdés una part important de l'agilitat i la dinàmica que necessita. Aquest és el motiu bàsic per refusar l'esmena número 1: l'experiència que tenim d'altres llocs, la situació actual i la voluntat de resoldre la situació actual. Aquests tres elements fan que nosaltres, aquesta esmena número 1, no la puguem acceptar, ni, senyor Oliart, les que ha enumerat després —que jo he intentat ordenar en un moment—, perquè —encara que no ho faré d'una manera precisa i detallada—, en definitiva, en no aconseguir aquest control o aquest canvi de filosofia, aquest canvi de naturalesa de l'instrument que estem avui discutint en aquest Projecte de Llei, en no aconseguir això, vostè fa un tomb, i a través d'aquesta colla d'esmenes pretén també aquest control, amb la qual cosa la suma d'aquestes petites esmenes també desnaturalitzaria, al nostre entendre, allò que nosaltres volem que surti d'aquest Projecte de Llei, en funció d'una major operativitat.

Celebrar els contractes, allò que està previst a la Llei de l'Empresa Pública Catalana. Per què ho hem de refusar amb una llei d'aquestes? Per què? Per major control? Si és absolutament legal, si el que necessitem és poder-nos bellugar, poder respirar amplament, per a poder portar a terme aquesta tasca, per què ens hem d'autolimitar? Que el Conseller fixi els preus? Escolti, la tècnica de la delegació és una tècnica reconeguda i aplicada a tot arreu, i en nombroses empreses públiques, i en nombroses empreses públiques municipals, que molts governs del seu color estan portant a terme i estan creant empreses públiques municipals, i la tècnica de la delegació, l'apliquen; per què no l'hem d'aplicar nosaltres? Ens sembla que són esmenes basades en la filosofia aquesta de control, que nosaltres no compartim. Treure, per exemple, la paraula «empresarial»: si és una empresa pública, per què l'hem de treure? «No se supeditarà als beneficis»: no s'hi supedita. Vam acceptar una esmena del Grup Mixt, del Diputat senyor Latorre, del CDS, en aquest sentit, els beneficis de la mateixa empresa revertiran en les seves activitats o noves activitats; benefici que, més treball productiu per als presos, per a la seva reinserció. En definitiva, senyor President, nosaltres creiem que, tal com està, el text del Projecte de Llei és realment el que

farà que hi hagi més treball penitenciari.

Gràcies.

(El M. II. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara, per tant, la votació dels articles i esmenes corresponents, defensats fins a l'article cinquè, votarem. En primer lloc, votarem, per tant, l'esmena número 1 o podríem votar les esmenes fins a l'article cinquè, totes juntes, i després votaríem els textos del Dictamen corresponents als cinc primers articles.

Per tant, esmenes dels cinc primers articles.

Els diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest conjunt d'esmenes, que és fins a l'esmena número 12, ha estat rebutjat per 27 vots a favor, 55 en contra i 11 abstencions.

El senyor Ignasi Riera em semblava que volia fer una observació abans de continuar? (Pausa.)

El Sr. RIERA I GASSIOT : No, senyor President, jo hauria demanat votació separada d'alguna esmena, però era una qüestió menor i hi renuncio...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Correspon ara el text del Dictamen dels cinc primers articles. Separadament? (Pausa.) Article per article.

Article primer.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

L'article primer ha estat aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions.

Article segon. (L'I. Sr. Clotas s'aixeca per parlar.)

Sí, un momentet.

El Sr. CLOTAS : Senyor President, no, únicament, perquè per part del nostre Grup, que ha estat el que ha demanat votacions separades, podríem ajuntar els articles 2, 3 i 4.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Doncs, si no hi ha cap inconvenient, votaríem els articles 2, 3 i 4 conjuntament, en aquesta ocasió.

Vots a favor dels articles 2, 3 i 4 del Dictamen, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests tres articles han estat aprovats per 85 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Correspon ara l'article cinquè, la votació de l'article cinquè.

Vots a favor de l'article cinquè, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

L'article cinquè del text del Dictamen ha estat aprovat per 59 vots a favor, 26 en contra i 8 abstencions.

Queda ara la defensa de l'esmena número 8, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA : Senyor President, senyores i senyors diputats. Senyor President, si em permet, faria la defensa de les dues esmenes alhora, la 18 i la 54, que són les dues úniques que queden a defensar pel nostre Grup.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

El Sr. SABANZA : Gràcies. És propòsit del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana donar el seu suport al Projecte de Llei que ens ocupa, sobre la Creació del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, un suport que és motivat per la valoració positiva que fem d'iniciatives que tendeixin a la reinserció de reclusos i que fomentin l'ocupació, més encara quan es tracta de crear llocs de treball adreçats a un col·lectiu social de marginats que molts cops, tot i voler reinserir a la nostra societat, topa amb l'obstacle de la manca de formació professional i amb la manca d'oportunitats d'igual a igual en el mercat de treball.

Amb aquest esperit de suport al Projecte de Llei, vam presentar en Comissió un total de quatre esmenes per contribuir a la seva millora, de les quals dues van ser acceptades i en l'actualitat ja estan incorporades a la redacció; d'aquestes, una tenia un caràcter marcadament puntual, i la segona, de supressió, va fer possible que a l'article 14 es contemplés la no necessària resolució d'un acord, per part del Consell Executiu de la Generalitat, perquè el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció es faci extensiu als reclusos menors d'edat. A banda d'aquestes, unes altres dues esmenes no van ser acceptades en Comissió, per la qual cosa les tornem a plantejar en aquesta sessió plenària, i entenem que la seva aprovació i posterior integració a l'articulat contribuiran al millor funcionament i a la millor extensió del centre entre la població reclusa.

La primera esmena que plantegem, la número 18, afecta l'article 6 del Projecte de Llei; es tracta d'una esmena que tendeix a garantir la representativitat dels treballadors en el Consell d'Administració del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció. Proposem que tots els reclusos que formin part d'aquesta empresa pública tinguin veu i opinió en el Consell d'Administració, ja que serà allí on es prendran unes decisions que haurien de comptar amb el suport d'aquelles persones a les quals van adreçades, més encara quan el nom d'aquesta empresa és Centre d'Iniciatives, haurem de pensar que qui més iniciatives pot aportar per a la reinserció són justament aquelles persones que estan immerses en aquesta problemàtica i, evidentment, aquests són els reclusos. En el seu dia, quan fou debatuda aquesta esmena a la Comissió, ja se'n va dir que aquesta inclusió de reclusos en el Consell d'Administració comportaria una sèrie de problemes de difícil solució, com és el fet d'haver de desempresonar aquells reclusos que formessin part de l'esmentat Consell per tal d'assistir a les seves reunions. Creiem que si posteriorment a la creació del centre es preveu un reglament de règim intern es podria arbitrar la fórmula que fes possible aquesta representativitat que, si potser poques coses podria portar a la gestió, sí que n'aportaria a l'orientació de les activitats de l'empresa.

Així, doncs, sol·licitem el suport i l'aprovació d'aquesta esmena d'acord amb la filosofia que hi porta implícita, malgrat les possibles mancances formals o de formulació que s'hi puguin advertir.

L'altre esmena que repesquem avui, la número 54, és aquella que es refereix a l'article 14, en el seu paràgraf, en aquell paràgraf que es refereix a l'extensió del centre d'iniciatives a la població reclusa menor. Allí on el projecte diu : «pot estendre», nosaltres proposem : «ha d'estendre aquesta activitat en pro de la reinserció als menors», entenent que si a

algú beneficia aquesta sobremesura, aquest projecte de llei és als més joves, ja que adquiririen una formació professional alhora que percebrien uns ingressos; formació i retribució per a uns joves reclusos que, en molts casos, no han gaudit mai d'una ocupació amb mínimes garanties laborals. Pot ser un més que excel·lent camí per a la reinserció, alhora que també de retrobament per a la figura de l'aprenent.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, el senyor Orriols té la paraula.

El Sr. ORRIOLS : Sí, senyor President. Jo faria el torn en contra de la primera, és a dir, un torn en contra de la número 18 i, en tot cas —bé, de la 18 de la numeració antiga—, i, en tot cas, la relativa a menors, com que hi ha presentada una altra esmena del Grup Socialista, esperaria...

El Sr. PRESIDENT : No, el Grup Socialista ha d'intervenir per defensar les esmenes 5, 6 i 7, però hi ha hagut una confusió d'aquesta Presidència perquè em pensava que era la numeració antiga i que corresponia a l'article 8, i no s'havia fet la defensa de les esmenes 4, 5 i 6 que, ara, tot seguit, aquesta Presidència invitarà a fer al Grup parlamentari Socialista. En tot cas, té raó vostè, pot fer el torn en contra d'aquesta esmena que anuncia.

El Sr. ORRIOLS : De la primera.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : La primera, sí.

El Sr. ORRIOLS : És a dir, nosaltres amb la voluntat aquesta que hem intentat arribar al màxim de consens, vam estudiar aquesta esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya amb major deteniment perquè, realment, la forma de participació dels reclusos, la Direcció General està practicant els camins normals que marca el reglament penitenciari i per veure si era possible, doncs, que en aquesta Llei poguéssim fer-hi aquesta..., alguna modificació en aquest sentit, però ens hem trobat que existeixen raons pràctiques que han impedit l'adopció d'aquesta esmena.

En primer lloc, el mateix senyor Sabanza ha donat algun d'argument, ell mateix, en relació amb què la Llei contempli aquesta possibilitat, no? És un obstacle la gran mobilitat dels interns. Tothom sap, doncs, els canvis de presó, la mateixa condició de llibertats provisionals, la mobilitat és un obstacle important per a poder fer una mesura d'aquest tipus. El fet d'estar repartits en vuit centres localitzables, lluny, ho fa més difícil encara. Pensin que, per exemple, escollir dos representants dels interns seria difícil, difícilíssim, atès que implicaria, en molts casos, escollir un intern d'un altre centre penitenciari que ni es coneix, que ni es poden explicar, ni es poden argumentar : és una raó pràctica important.

I després també és un obstacle el fet que estan sotmesos a un *status* específic que dificulta la portada a terme d'aquesta possibilitat. L'*status* específic de l'intern fa que no pugui —no ser si legalment és possible— ser membre d'un consell d'administració. Per altra banda, seria difícil i de dubtosa legalitat també procedir a l'excarceració dels interns —com apuntava molt bé el senyor Sabanza— quan s'haguessin de celebrar reunions.

Nosaltres, a la vista d'això, hem optat per votar en contra d'aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor President.

EL Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies,

Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara, com he anunciat, la defensa de l'esmena 5, corresponent al Grup Socialista; el senyor Oliart té la paraula per fer-ho.

El Sr. OLIART : Gràcies, senyor President. No ens ha inquietat el fet que hagi passat primer l'esmena número 8 que la número 5, perquè nosaltres pensàvem agrupar aquí un conjunt d'esmenes i, per tant, com que n'hi ha de posteriors a la número 8, doncs, no hi ha cap problema.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

El Sr. OLIART : Són totes les referents al tema del Consell d'Administració. Són les esmenes número 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12 i 13.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

El Sr. OLIART : Senyores i senyors diputats, el text que ens proposa el Govern deixa indeterminat el nombre dels vocals del Consell d'Administració i deixa també a la discrecionalitat del Consell Executiu la seva posterior modificació quant a la composició. Les nostres esmenes van en el sentit de concretar aquests aspectes i d'incorporar al Consell d'Administració aquelles institucions que poden coadjuvar a les tasques de l'organisme.

Nosaltres proposem que en aquest Consell d'Administració hi hagi setze vocals; no és un nombre capriciós, és un nombre que és el resultat de la suma, de les incorporacions que nosaltres, doncs, demanem de quatre conselleries. En concret, de la Conselleria de Treball, la Conselleria de Justícia, naturalment, de la Conselleria de Benestar Social i de la Conselleria de Sanitat i Seguretat Social. Però, a més a més, pensem que ja que s'opta per una empresa que regula les seves activitats pel dret privat, doncs, no fóra sobrer que en el Consell d'Administració hi haguessin també persones de fora de l'Administració i, per tant, aleshores, nosaltres creiem que hi ha una sèrie d'institucions que haurien de tenir representació, que podrien ajudar tot el tema del treball. Per exemple, pensem que hi hauria d'haver dos representants a l'INEM, dos representants dels sindicats, dos representants dels empresaris i dos representants dels ajuntaments.

És clar que totes aquestes institucions poden donar treball i poden facilitar la tasca d'aquesta empresa i, per altra part i per altra banda, doncs, vinculen la societat, la societat a aquesta empresa, cosa que nosaltres creiem que és molt necessària. Els representants de les empreses, doncs, donarien publicitat a les tasques i tots els productes que aquesta empresa fabrica i, aleshores, totes les empreses tindrien les mateixes possibilitats de poder comprar els articles que, naturalment —i els serveis—, els pogués interessar.

Un altre grup d'esmenes fixen uns criteris mínims de funcionament del Consell d'Administració. Nosaltres, amb aquestes esmenes, el que volem és evitar la tendència de tot consell d'administració a delegar en el gerent i despreocupar-se de la marxa de l'empresa. Això en moltes societats públiques, doncs, hi ha aquesta tendència. Sobretot perquè les persones que representen a les diferents institucions en un consell d'administració d'una empresa pública, doncs, són persones que estan molt ocupades, que tenen diferents càrrecs i diferents ocupacions, totes elles molt importants i, per tant, s'ha de regular aquesta..., que hi hagi una..., un..., o sigui que en el consell d'administració, doncs, es pugui regular això encara que sigui per llei, mínimament, encara que ja sé que després, mit-

jançant els estatuts, això també es pot regular. Però jo preferiria que almenys hi hagués uns caràcters mínims o unes condicions mínimes que estiguessin regulades per la mateixa Llei.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, el senyor Orriols té la paraula.

El Sr. ORRIOLS : Sí, gràcies, senyor President. Vostè ha acabat la seva intervenció, senyor Oliart, amb una expressió que jo saludo però que no comparteixo. És clar, vostè diu : «Jo preferiria»..., o, en tot cas, «el seu Grup preferiria». És clar, nosaltres creiem que fem una llei, és una llei marc perquè després els corresponents estatuts delimitin el terreny de joc i, en tot cas, d'on s'han de picar les faltes i..., i el consegüent.

Però, és clar, a la llei arribar a uns nivells de detall ens sembla que no és ni massa ortodox, fins i tot, ni pràctic. Les esmenes aquestes relatives a la composició del Consell d'Administració, per diverses raons, nosaltres les hem de votar en contra.

La que limita el nombre de vocals... Per a nosaltres, limitar el nombre de vocals *strictu sensu* amb una llei ens sembla que afavoreix una rigidesa innecessària, un encotillament que no veiem, que no veiem necessari, sobretot tenint en compte que els estatuts estan per a això, per a fer aquestes funcions, no? No veiem que això millori la futura composició del Consell d'Administració. Si s'hi fixa, l'article, tal com es presenta, pretén que es pugui permetre la posterior inclusió de sectors o que puguin estar afectats en l'àmbit de la seva aplicació o que la seva presència es consideri convenient sense haver de reformar la llei. Perquè, és clar, si partim de la base del que hem dit abans —aquesta és una experiència inèdita que encetem, que, en tot cas, jo penso que és agosarada, fins i tot—, hem de partir de la base que els seus primers temps d'iniciació donaran una mica al camp la visió de joc i permetran veure, realment, quins són més o menys els camps, les persones, sectors que puguin formar part d'aquest Consell d'Administració. D'entrada posar aquesta limitació ens sembla que no ens porta enlloc. Pensem que la mateixa marxa de l'empresa pot requerir modificacions en aquest punt i, per tant, és molt més flexible i pràctic que això es porti a través dels estatuts.

El mateix diríem en relació amb el fet de determinar el nombre i els noms dels departaments. Ara un departament del Consell Executiu canvia de nom i hem de tornar a portar en aquest ple del Parlament una modificació de la llei pel sol fet que s'ha canviat un nom. Ens sembla que això són arguments importants per fer entendre que, en aquest nivell de detall, no és necessari que hi entri la Llei.

No som contraris tampoc que la composició del Consell d'Administració sigui prou representativa. El mateix article 6, si se'l repassen, segon paràgraf del Projecte de Llei, permet la integració de representants d'organismes públics i privats, però pensem —continuem pensant— i defensem que l'instrument idoni per a determinar els organismes concrets serien els estatuts. Això ens permetrà aconseguir una llei flexible i operativa.

En relació amb les esmenes —numeració antiga— 21, 22 i 23 en què vostès arriben ja al nivell de concreció de dir que la Llei comani si es reunirà trimestralment el Consell d'Admi-

nistració, si ho farà tal dia o tal altre, qui farà de secretari... Primer, manifestar-li que de les esmenes la red denominació dels òrgans de Govern, que vostès especifiquen, són els relatius a l'organisme autònom, la qual cosa ja no és possible. I, després, dir-los que, bé, la periodicitat, la forma de convocatòria, el vot de qualitat, doncs, realment, nosaltres creiem realment que això és matèria estatutària.

Per tant, hi votarem en contra.

Gràcies, senyor President.

(El M. H. Sr. President reprèn la direcció del debat.)

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Orriols. Passem a la votació de les esmenes... (Pausa.) La 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12 i 13. (Remor de veus.)

El Sr. OLIART : La 8 no, oi?

El Sr. PRESIDENT : I la 4.

El Sr. OLIART : La 8 no.

El Sr. PRESIDENT : La 8 no.

El Sr. OLIART : La 4 ja estava defensada, la 4.

El Sr. PRESIDENT : Votem totes les de l'article 6, eh? (Remor de veus.)

El Sr. RIERA I GASSIOT : Ah, exacte, senyor President. Nosaltres voldríem votació separada de la 7, de la 8 —que ja ho han anunciat— i de la 9.

El Sr. PRESIDENT : 7, 8 i 9 conjuntament amb un sol vot.

El Sr. OLIART (de l'escó estant) : Nosaltres voldríem votació separada de la número 8, de tota la resta.

El Sr. SABANZA : Nosaltres demanaríem votació separada de la 4, 5 i 9 en un bloc, i les restants en un altre.

El Sr. PRESIDENT : Bé, no ens estalviem res i les votarem separadament, eh?

Votem, doncs, l'esmena número 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 60 en contra i 11 abstencions.

Votem a continuació l'esmena número 5.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 60 en contra i 11 abstencions.

Votem l'esmena número 6.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 19 vots a favor, 61 en contra i 7 abstencions.

Votem a continuació l'esmena número 7.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena número 7 ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 61 en contra i 4 abstencions.

Votem a continuació l'esmena número 8, d'Esquerra Republicana.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena número 8 ha estat rebutjada per 7 vots a favor, 61 en contra i 19 abstencions.

Votem l'esmena número 9, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena número 9 ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 61 en contra i 8 abstencions.

Votem a continuació l'esmena número 10.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena número 10 ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 61 en contra i 10 abstencions.

Votem a continuació l'esmena número 11.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena número 11 ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 61 en contra i 10 abstencions.

Votem a continuació l'esmena número 12.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena número 12 ha estat rebutjada per 19 vots a favor, 61 en contra i 7 abstencions.

Votem a continuació la darrera esmena que hi ha a aquest article 6, que és la número 13.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena número 13 ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 61 en contra i 10 abstencions.

Votem a continuació el text de l'article 6, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text de l'article 6 ha estat aprovat per 61 vots a favor, 17 en contra i 10 abstencions.

Votem a continuació el text de l'article 7, que no té esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text de l'article 7 ha estat aprovat per 85 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Votem a continuació les esmenes a l'article 8. Esmena 14.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena, la número 14, ha estat rebutjada per 18 vots a favor, 61 en contra i 10 abstencions.

Votem a continuació l'esmena número 15.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena, la número 15, ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 61 en contra i 10 abstencions.

Esmena número 16.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena número 16 ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions.

Votem l'esmena número 17.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena número 17 ha estat rebutjada per 19 vots a favor, 61 en contra i 7 abstencions.

Votem l'esmena número 18.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions.

Votem l'esmena número 19, que és la darrera a l'article 8.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena número 19 ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 61 en contra i 7 abstencions.

Votem a continuació l'article 8, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article vuitè ha estat aprovat per 61 vots a favor, 19 en contra i 10 abstencions.

Passem, acte seguit, a l'article 9, en què manca defensar les esmenes 25, 26 i 27. És això, senyor Oliart? *(Pausa.)* Té la paraula.

El Sr. OLIART : Gràcies, senyor President. Per fer l'acumulació de les tres esmenes que vostè mateix ha esmentat.

Bé, aquestes esmenes tenen per finalitat reforçar la finalitat reinseridora d'aquest centre o empresa pública que estem creant. Per l'esmena número 25, nosaltres proposem que el gerent sigui nomenat entre persones de prestigi en el camp de la rehabilitació i la reinserció. Creiem que això és fer prevaler la finalitat de la reinserció sobre la competitivitat : no interessa tant que el gerent tingui unes grans facultats per a dirigir mercantilment aquesta societat, sinó que sigui precisament un expert en el tema de la reinserció i de la qüestió de la rehabilitació.

El Sr. PRESIDENT : Prego silenci.

El Sr. OLIART : L'esmena número 26, nosaltres volem que el gerent es reuneixi periòdicament amb els interns, per tal de planificar i organitzar el treball. Vull recordar que tant la Llei General Penitenciària com el Reglament Penitenciari, doncs, parlen bastant del tema de planificar i organitzar el treball pels interns. Aleshores, el que nosaltres busquem amb aquesta esmena, amb aquesta proposta, és adequar el funcionament de l'empresa als drets dels interns, ja recollits en la normativa penal vigent.

I, per l'esmena número 27, volem assegurar que hi hagi un mínim de contractació de reclusos i d'ex-reclusos que faci un temps prudencial que hagin sortit de la presó. Nosaltres creiem que, essent, aquest, un organisme al servei de la reinserció,

ensem que és coherent que doni exemple, i, atès que aquesta empresa haurà de contractar personal de fora —vull dir, que no siguin funcionaris—, doncs, volem que un 10%, com a mínim, d'aquest personal, s'asseguri que sigui de reclusos o d'ex-reclusos.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Oliart. Torn en contra? *(Pausa.)* El senyor Orriols té la paraula.

El Sr. ORRIOLS : Sí, gràcies, senyor President. En relació amb l'esmena 25, destacar que, atès el caràcter d'empresa pública del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, no existeix la figura del director, sinó del gerent, i nosaltres entenem que no existeix cap inconvenient legal perquè la contractació d'aquest sigui aprovada pel Consell d'Administració, la qual cosa resulta molt més operativa. I, a més, entenem que ho pot ser qualsevol persona, que segurament, doncs, tindrà molt a veure amb el camp de la reinserció, però que també la finalitat que persegueix aquesta empresa no necessàriament ha de fer que sigui especialista en aquest terreny.

En relació amb l'esmena 26, pensem que és impropï de la Llei entrar en un nivell de detall com especifica aquesta esmena, i, com he dit anteriorment, en qüestions de periodicitat, correspondria als estatuts de l'empresa nomenar-los. A part d'això —i com també abans hi havia fet referència en l'esmena d'Esquerra Republicana—, s'han de tenir en compte les dificultats pràctiques que existeixen per a portar a terme el que es pretén. Reitero que hi ha vuit centres penitenciaris, a Catalunya, i que resulta pràcticament impossible reunir els interns en un sol lloc; difícil també representants seus, perquè això implicaria la necessària excarceració, amb les conseqüents dificultats tècniques i legals que comporta.

Per altra banda, entenem —també ho he dit, i ho vam defensar en Comissió— que les previsions de la Llei General Penitenciària en relació amb la participació dels interns treballadors no obliga ni contempla que sigui al nivell que l'esmena proposa. Creiem que la participació es pot garantir també amb el compliment d'allò que estableix la Llei General Penitenciària, i molt concretament en les modalitats que concreta el Reglament Penitenciari en la seva secció sisena, capítol quart.

Per altra part, vull deixar constància, també, que en l'altra empresa estatal, Organisme Autònom de Treball Penitenciari, tampoc els interns formen part dels organismes de govern.

I en relació amb l'esmena 27, pensem que, encara que la finalitat de l'empresa sigui facilitar la consecució de treball productiu per als interns, això no significa que tot el treball sigui dintre la mateixa empresa, i que és important tenir present que la major part del treball es fa i es farà dins la presó; a fora, n'hi haurà molt pocs, de llocs. Per això, delimitar un percentatge concret, nosaltres ho entenem molt limitatiu. Encara que, realment, l'empresa pugui contractar alguns d'aquests ex-interns, a la qual cosa no diem que no —i no diu pas que no, la Llei—, entenem que no cal especificar-ho en el nombre de percentatge, perquè el que es pretén, per un principi de reinserció, és que l'ex-intern pugui treballar en empreses normalitzades, i, des d'aquest punt de vista, l'empresa que avui creem ha de jugar un paper de caràcter subsidiari, no de primer treball per a ex-interns.

Per aquests motius, senyor President, nosaltres votarem en contra de les esmenes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Orriols. Passarem a votar les esmenes a l'article 9. Es poden agrupar? *(Pausa.)* Cap grup demana votació separada? La Presidència ho agraeix.

Es voten, doncs, conjuntament, les esmenes 20, 21, 22, 23, 24, 25 i 26.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les esmenes a l'article 9 han estat rebutjades per 12 vots a favor, 50 en contra i 8 abstencions.

Ara votem l'article 9, segons el Dictamen de la Comissió. *(Ll. Sr. Carnicer demana per parlar.)* Sí, digui.

El Sr. CARNICER : Demano votació separada, per un cantó, de totes les lletres, de la a) fins a la f), i, després, votació separada de la g) i h), conjuntament. O sigui, dos blocs.

El Sr. PRESIDENT : Doncs, votem el text de l'article 9 fins a la lletra f), inclosa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 9, paràgrafs a) fins al f), inclosos, ha estat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Votem ara els punts g) i h) de l'article 9.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta d'aquest article ha quedat aprovat per 58 vots a favor, 13 en contra i 5 abstencions.

Votem, tot seguit, l'esmena 27 a l'article 10.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena 27 ha estat rebutjada per 18 vots a favor, 54 en contra i 4 abstencions.

Votem ara l'article 10, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 10 ha estat aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions.

A continuació votem les esmenes a l'article 11, que són 28 i 29. Es poden votar conjuntament? *(Pausa.)* Es voten conjuntament.

Vots a favor d'aquestes esmenes?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 13 vots a favor, 54 en contra i 10 abstencions.

Ara es vota l'article 11, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text de l'article 11 ha estat aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.

Votem l'esmena número 30, que suposaria un nou article.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena número 30 ha estat rebutjada per 19 vots a favor, 54 en contra i 4 abstencions.

Votem ara l'article 12, segons el Dictamen de la Comissió, que no té esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text de l'article 12 ha estat aprovat per 74 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Votem les esmenes a l'article 13. Són les esmenes 31, 32 i 33. Es voten conjuntament.

Vots a favor?

(*L'l. Sr. Sabanza s'aixeca per parlar.*)

El Sr. SABANZA : Demanàriem votació separada per a l'esmena 33.

El Sr. PRESIDENT : Esmena 33... Doncs, es voten les esmenes 31 i 32.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 16 vots a favor, 54 en contra i 8 abstencions.

Votem l'esmena número 33.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena 33 ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 58 en contra i 4 abstencions.

Votem les esmenes a l'article 14. Són les 34 i 35, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 14 vots a favor, 54 en contra i 8 abstencions.

Votem a continuació l'article 14 segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text de l'article 14, ha quedat aprovat per 75 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

Votem a continuació les esmenes a l'article 15, que són les 36 i 37, conjuntament, no? (*Pausa.*) Les vol per separat, el senyor Sabanza.

Vots a favor de l'esmena 36?

(*L'l. Sr. Oliart demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : Sí?

El Sr. OLIART : L'esmena 36 no ha estat defensada, encara. (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT : Sí. En la relació que m'ha donat vostè, inicial, figura com a defensada, eh? Amb l'esmena número 1. Escolti, és autògraf, això, eh? Bé, defensi-la, defensi-la.

El Sr. OLIART : La puc defensar?

El Sr. PRESIDENT : Sí, sí.

El Sr. OLIART : Ha estat un error, i un error considerable per part meua. Demano excuses a la Mesa i a les senyores i els senyors diputats. Precisament perquè aquesta és una esmena

que jo havia reservat per defensar-la sola, perquè considero que és una esmena important, que està fora del context de la Llei, i, aleshores, m'havia reservat aquesta defensa.

Bé, nosaltres demanem aquí la supressió de l'article 15, pel qual s'intenta estendre les funcions de l'organisme a l'àmbit dels menors sotmesos a mesures de reforma. Nosaltres creiem que això ha estat un error; vull dir un error quasi de tipus tipogràfic, no?, perquè, és clar, aquí hi ha una gran sorpresa : tota la Llei parla d'institucions penitenciàries, parla de presos, parla d'interns, parla de penats, i, de cop, ens surt aquí un article que possibilita que les activitats d'aquesta empresa s'estenguin als menors sotmesos a reforma.

Bé, els menors sotmesos a reforma, no pel fet d'estar sotmesos a reforma deixen d'estar sotmesos al Tribunal de Menors, i, per tant, no són persones, doncs, que hagin tingut cap pena d'un tribunal de justícia. Els menors, a efectes penals, a més a més, ho són de setze anys, com totes les senyores i els senyors diputats saben, i els menors de setze anys, per una banda, no poden treballar, però, per l'altra, s'acaba de portar al Congrés de Diputats una nova llei d'ensenyament que fixa fins als setze anys l'educació obligatòria, per tant, encara que volguéssim tampoc no els podríem fer treballar, cosa que suposo que el Consell Executiu no vol, fer-los treballar. Però és que, per altra banda, hi ha el problema de tractament.

Nosaltres creiem que no és un tractament adequat barrejar menors —subjectes, ho repeteixo, al Tribunal de Menors— amb penats i amb presos, i, després, senyores i senyors diputats, perquè això seria un estigma per a la vida futura d'aquest menor, perquè indubtablement, per molt que la societat hagi millorat —i jo hi he fet referència en aquest sentit—, vull dir, portar un *curriculum vitae* en el qual es digui que s'ha estat dos o tres anys treballant en una institució penitenciària o en una empresa d'activitats penitenciàries, doncs no crec que sigui, indubtablement, una bona referència.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, jo prego al Grup de la majoria que retiri aquesta..., bé, que voti a favor d'aquesta esmena i que quedi anul·lat aquest article.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. Un torn en contra. El senyor Orriols té la paraula.

El Sr. ORRIOLS : Sí, gràcies, senyor President. Bé, nosaltres havíem incorporat aquest article a la Llei per motius pràctics, i això ho entendran les senyores i els senyors diputats si els dic que el nombre de menors que en aquest moment té treball i que està sotmès a reforma són pocs, i, per tant, l'entitat que desenvolupen, la capacitat productiva no és la de poder muntar una empresa pròpia de menors. Ja que es dotarà d'un instrument de treball penitenciari per a comercialitzar productes, també entenem que podríem estendre aquesta comercialització als productes dels menors, amb la qual cosa, des d'un punt de vista pràctic, era interessant.

De tota manera, i en relació amb el que s'ha dit abans, també es parla que hi pot haver una modificació d'edat penal, és a dir, que la penal seria divuit anys.

Bé, en definitiva, comprenem els motius de tipus filosòfic que ha argumentat el ponent socialista. Realment, no són persones que hagin estat condemnades per un tribunal de justícia, i sí que ho són tots els interns que tindran feina a través d'aquest Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, i per aquests

motius, senyores i senyors diputats, senyor President, nosaltres votarem a favor de l'esmena del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Orriols.

Es vota, doncs, l'esmena número 36, de supressió de l'article 15.

Vots a favor? (*Remor de veus.*)

Hem quedat que votàvem l'esmena 36, que és la de supressió de l'article 15. (*Remor de veus.*)

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena 36, i per consegüent la supressió de l'article 15, ha estat aprovada per 85 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

Votem, a continuació, l'Exposició de motius... Esmena... (*Ll. Sr. Sabanza demana per parlar.*) Digui, digui, senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA : Falta votar l'esmena número 37.

El Sr. PRESIDENT : La 37 ha decaigut. Ha decaigut perquè s'ha suprimit l'article 15, i vostè pretenia modificar aquest article que ha desaparegut.

Gràcies. (*Pausa.*)

Bé, abans de l'Exposició de motius, votem les disposicions addicionals primera i segona... Disposicions finals, eh?, primera i segona. Conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les disposicions finals han estat aprovades per 83 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Votem, a continuació, l'Exposició de motius, a la qual hi ha una esmena, l'esmena número 38, del Grup Socialista.

Vots a favor de l'esmena?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena 38 ha estat rebutjada per 18 vots a favor, 54 en contra i 12 abstencions.

Votem el text de l'Exposició de motius, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'Exposició de motius ha estat aprovada per 59 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Per fi, votem el títol i els títols del Projecte de Llei.

Vots a favor?

El títol i els títols han estat aprovats per unanimitat.

Hi ha algun grup parlamentari que vulgui formular explicació de vot? (*Pausa.*) Moltes gràcies.

Passem, doncs, al punt dinovè de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes relatiu a l'Informe sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya.

D'acord amb l'article 147.5 del Reglament, referent a la tramitació parlamentària de l'Informe de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya, hi pot haver un torn a favor i un torn en contra, i, posteriorment, la intervenció dels altres grups per fixar posició.

Per a un torn a favor, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor

Aligué. (*Remor de veus.*)

Silenci!, i deixin passar el diputat que ha d'anar a la tribuna.

Informe sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'exercici del 1986

El Sr. ALIGUÉ : Honorable senyor President, senyores, senyors diputats, surto a la tribuna per fer un torn a favor del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre la proposta de resolució que presentà al seu dia el Grup parlamentari de Convergència i Unió.

La nostra proposta va encaminada a l'aprovació del Compte General referit a l'exercici de 1986, segons informe retut per la Sindicatura, això és, la seva totalitat amb la inclusió d'observacions i de recomanacions.

Es fa necessari que faci aquesta referència, ja que ja va essent habitual per alguns grups de la Cambra fer una crítica negativa sobre l'Informe emès per la Sindicatura de Comptes.

Per un costat, he de dir que és ben legítim el fet de criticar-lo, però massa sovint es treuen de context les observacions i recomanacions i se'n fa una difusió parcial, la qual cosa origina, moltes vegades, que es doni a l'opinió pública una informació interessada i no ajustada a la realitat.

M'explicaré : quan l'Informe es trobava en fase de tramitació per la Comissió, han sorgit parers de grups polítics criticant l'endeutament de la Generalitat, anomenant-lo —no sé per què— dèficit, quan l'Informe deixa ben assentat i clar el que hi ha de deute de la Generalitat, a curt i a llarg termini, i en les explicacions donades pels mateixos senyors síndics al si de la Comissió es veu claríssimament que si en el tancament d'un exercici es donen unes diferències entre l'actiu i el passiu, no és a causa d'una mala gestió, ben al contrari, és a causa de la deficiència del sistema de finançament de la Generalitat per part de l'Administració central, que amb la seva pràctica de retardar, d'esperar a liquidar els seus exercicis i a la vista dels seus resultats, incrementen o no les seves aportacions a la Generalitat, desvirtua i es degenera el sistema financer de tot principi d'annualitat pressupostària. Concretament, i en paraules d'un senyor síndic : «El sistema financer actual», entre cometes, «és una "xapussa"».

Aquests fets només cal corroborar-los amb les paraules expressades pels senyors síndics dins l'Informe elaborat sobre l'any 1986. Així, veiem que dins l'exercici del 1986, en el Compte General de les Entitats Gestores de la Seguretat Social, se'ns liquida l'exercici referit al 1984 i se'ns lliura una liquidació a compte de l'exercici del 1985. Això, per si mateix, ja trenca tota unitat comptable d'un exercici natural, i el que és més greu, dificulta tota bona gestió de cara a racionalitzar la despesa, doncs, per un costat, tenim que aquesta es produeix i, en canvi, no gaudim, per l'altre, de la quantitat necessària per al seu finançament.

Mentre que el sistema financer de què gaudim permet aquestes pràctiques, que per superar-les cal posar-hi imaginació i enginy, per tal que els ciutadans no se'n ressentin de cara als serveis que l'Administració de la Generalitat els ha de proporcionar, ja que en lloc de pronunciar-se sobre el tema es limiten a donar consells sobre la manera de no endeutar-se, o bé lliçons sobre com gestionar els recursos, com si aquests els tin-

guéssim, en la seva totalitat, a primer de l'exercici.

Massa sovint, i d'una manera ben constant, quan es debat en el Parlament l'Informe sobre el Compte General de la Generalitat, es divulguen dades sobre el seu endeutament i és presentat de manera alarmista, com si ens trobéssim davant d'una situació d'*impasse*, fruit d'una gestió dolenta. Crec que la realitat queda ben lluny d'aquest catastrofisme que se'ns vol vendre, i per comprovar-ho només cal acudir al que recull l'Informe de la Sindicatura, referit a l'endeutament de la Generalitat. Així, podem comprovar com a la pàgina 97 de l'Informe se'ns diu: «L'endeutament contret en l'exercici entra dins dels límits autoritzats per la Llei de Pressupostos per al 1986, i la quantia de les anualitats reconegudes, interessos i amortitzacions, s'ajusta al que estableix l'article 18, lletra b), de la Llei de Finances Públiques.» Aquest article ens diu: «La quantitat de l'anualitat, incloent-hi els interessos i les amortitzacions, no ultrapassarà el 25% dels ingressos corrents de la hisenda de la Generalitat previstos en el Pressupost de cada any.» Així, doncs, tenim que els ingressos corrents corresponents a l'exercici del 1986, són els següents: per impostos directes, indirectes, taxes i altres ingressos i transferències corrents, tenim un total d'ingressos corrents xifrat en 373.271 milions. El 25% d'aquesta quantitat puja 80.819 milions de pessetes, mentre que les anualitats pagades pel concepte de préstec a llarg termini pugen tan sols 53.220 milions, deduïts amb amortitzacions, 38.523 milions, i amb interessos, 14.696 milions, quantitat que, com es pot veure i comprovar, és molt inferior a la legalment permesa.

Quant a l'endeutament a curt termini, l'article 17.2 de la Llei de Finances Públiques, diu: «La Llei de Pressupostos autoritzarà el límit màxim d'aquestes operacions.» Llei que, per altra banda, tots els senyors i les senyores diputats ja coneixen. En cap moment, doncs, s'ha ultrapassat el previst a la Llei de Pressupostos, i així ho manifesta la Sindicatura a la pàgina 97, en el seu punt 1.2.4.2. Per tant, des d'un punt de vista legal, no hi ha res a dir.

També, referint-se a l'exercici 1986, s'han divulgat dades sobre la liquidació d'aquest d'un dèficit xifrat en 32.159 milions. Tots sabem que el tancament el 31 de desembre de 1986 no passa de tenir el simple valor d'un retrat en un moment determinat i que el deute reconegut per l'Administració central a favor de la Generalitat, amb data del mateix 31 de desembre de 1986, era de 28.605 milions, que per allò que abans s'ha dit sobre el sistema financer, si aquests diners s'haguessin fet efectius fins al 31 de desembre de 1986, la diferència en la liquidació a final d'any hauria estat només de 3.554 milions.

Crec que és interessant i clarificador fer ús d'aquestes dades, quan massa sovint aquestes són conegudes però se silencien, perquè no interessa divulgar-les per allò que no fos cas que ens quedéssim sense arguments a l'hora de criticar, tot i que a la pàgina 98 de l'Informe de la Sindicatura s'hi reflecteixen.

Mirin, jo sobre el tema de com es tracten a vegades els endeutaments, els puc posar un cas que l'he viscut jo personalment. Jo he estat regidor del meu municipi i he estat encarregat de l'àrea de finances. La política portada al meu Ajuntament va ser d'arribar a un endeutament dintre les previsions de la Llei, no arribar al 25%. L'any 87, l'endeutament en el meu municipi arribà a la xifra d'un 22,7%. A la campanya electoral, hi va haver una gran disbauxa pels grups de l'oposició, venent

aquest endeutament com si es tractés que la gent hauria de vendre's les cases per a pagar l'endeutament de l'Ajuntament. Resulta que per un mal pacte, el Grup Socialista amb uns independents formen equip de govern i ara, a partir de l'any 87, la ciutat de Tàrraga ja no té ni endeutament: el deute, ja no passa res. És més, encara, encara, el dia 5 d'abril vam aprovar, va aprovar aquest grup de govern un préstec de 80 milions de pessetes, que ultrapassa, amb la nova Llei d'Hisendes Locals, el 25%, però ara el deute ja no és deute. Només aquí això passa perquè, doncs, aleshores, no eren una opció de govern i ara és, són opció de govern. És el tracte que diferencia el deute.

Però n'hi ha més, de casos, n'hi ha més, de casos. Miri, mentre aquí se'ns vol fer creure que la Generalitat està atrapada per un gran deute, jo he comparat la situació de l'Administració relativa de la Generalitat de Catalunya amb la central, per tenir una visió per sobre del que passa en altres autonomies, per veure què passa al mateix nivell, i els puc facilitar les dades següents: l'endeutament de l'Administració central l'any 1981 era, en acabar l'exercici, de 410.000 milions de pessetes, que representa un 14,52% sobre el Pressupost de l'Estat. L'any 1982, aquest endeutament és de 720.000 milions de pessetes, un 21,47% sobre el Pressupost. L'any 1983 —primer exercici del Govern socialista—, aquest endeutament passa a 2 bilions 15.000 milions de pessetes, un 44,6% sobre el Pressupost. L'any 84, aquest deute ja és de 4 bilions 478.000 milions de pessetes, que significa un 100,1% sobre el Pressupost de l'Estat. L'any 1985, el total del deute que té l'Estat és de 6 bilions 200.000 milions de pessetes, i representa un 101,30% sobre el total del Pressupost. L'any 1986, és de 8 bilions 915.000 milions de pessetes, i representa ja un 124,40% sobre el total del Pressupost. L'any 1987, aquest deute s'eleva a 11 bilions 157.000 milions de pessetes, i representa un 152,6% del total del Pressupost, i l'any 1988, el deute que té l'Estat és de 12 bilions 985.000 milions de pessetes, o sigui, estem als 13 bilions de pessetes, i representa un 145% del total del Pressupost.

És a dir, que havien de passar quasi quatre-cents anys des que Felip II va decretar la fallida de l'Estat espanyol, per arribar el 1981 a un endeutament de 410.000 milions de pessetes, i després tan sols amb set anys, arribar a la xifra de 13 bilions de pessetes, dels quals el 67%, d'aquests milions, són a curt termini, majorment pagarés i lletres del Tresor.

Contra aquestes xifres podem comparar les de la Generalitat. L'endeutament, l'any 83, de la Generalitat, és de 38.000 milions de pessetes, i representa un 11,9% del total del seu Pressupost. L'any 84, és de 56.000 milions de pessetes, i és un 17,4%. L'any 85, és de 98.000 milions de pessetes, i és un 25,5%. L'any 86, és de 142.000 milions de pessetes, i és un 33,10%. Les diferències percentuals entre uns i altres comentaris crec que són sobrats: mentre la Generalitat té un endeutament que representa un terç del total del seu Pressupost, a l'Estat aquest endeutament representa un pressupost i mig de la seva totalitat pressupostària. Això vol dir que la xifra en què està endeutada l'Estat en aquests moments, senyores i senyors diputats, vol dir que en aquests moments, els ciutadans espanyols, per a eixugar aquest dèficit, hauríem d'estar durant un any i mig contribuint a l'Estat amb tots els ingressos, però l'Estat no podria gastar una pesseta. Aquesta és la situació d'endeutament que pateix l'Estat.

En el mateix nivell, hem comparat Catalunya amb la resta de les comunitats autònomes, però com que tenim dades més recents, hem agafat els anys 1988 i 1989 d'aquestes comunitats, i tenim que, percentualment, el seu pressupost de despeses, hi ha per sobre o quasi igual que Catalunya les comunitats següents: les Balears, l'any 1988, tenien un endeutament d'un 33,8% sobre el seu Pressupost —l'any 89, no hi ha dades. Astúries, el 31,50% —l'any 89, tampoc no hi ha dades. Múrcia, l'any 88, tenia un 38,2% i l'any 89 passa al 68%. Navarra tenia el 38% l'any 88 i no hi ha dades de l'any 89. La Rioja té el 94,9% el 88 i no hi ha dades del 89. Madrid té el 61,2% l'any 88 i el 89 té el 79,5%. Veiem, doncs, que les autonomies, encara que a una distància astronòmica, continuen la tendència de l'Administració central, però així com en aquesta no s'explica el fet, en el cas de la Generalitat de Catalunya és prou explicada en la pàgina 98 de l'Informe.

Totes aquestes dades crec que són ben il·lustratives del concepte del deute que té el Govern central i que certes preocupacions que se'ns pretenen fer creure aquí a casa nostra, val més que fossin traslladades a altres indrets, perquè aquestes que he donat considero que són ben preocupants. Si algú pogués tenir el dubte que el que els acabo de dir fos inventat o confús, els diré que són les dades facilitades pel *Boletín Estadístico del Banco de España* del gener del 1989.

Tots els arguments exposats van en la necessitat que no es pot practicar l'alarmisme sobre el deute de la Generalitat. De fet, tots i cada un dels membres d'aquesta Cambra en el fons saben que és així. Però si a algú li quedés encara algun dubte, faré ús d'unes paraules ben il·lustratives, divulgades en un mitjà de premsa, i és que, tot sovint, quan des de Catalunya es demana un millor tracte en la dotació pressupostària de la Generalitat, la resposta que es dona per part de l'Administració central massa sovint és que la Generalitat faci ús d'emissió de deute públic, ja que Catalunya té un deute ridícul.

El meu afany ha estat intentar situar el deute en la realitat en què es troba. El deute existeix, és correcte en la seva quantificació, és necessari per tal d'afrontar necessitats que massa sovint, pel mal finançament que pateix la nostra autonomia, hem de recórrer a fer, però d'estar en una situació d'absoluta normalitat a voler-la presentar com una situació greu, crec que hi ha un bon tros de diferència, si més no —i voldria disculpar els excessos del que s'ha dit aquests dies—, he de dir que es tracta d'una situació ben diferent sobre la interpretació del deute entre un ventall polític i altre.

També em voldria referir a l'apartat dels interessos, concretament sobre la liquidació que consta en l'Informe sobre l'exercici 1986. Aquest, el podem veure reflectit a la pàgina 95 i es diu que els tipus d'interès obtinguts oscil·len entre el 6% i l'11%, llevat d'uns quants bancs i entitats de crèdit que allí s'assenyalen, entre els quals hi ha la Caixa de Catalunya, que representa el major saldo mitjà d'aquest grup. Vull recordar que el Síndic va informar en Comissió que un cop acabat l'Informe s'havia conegut l'abonament de 40 milions de pessetes més, en concepte d'interessos, procedents, precisament, d'aquesta entitat, la qual cosa faria un total de 449 milions de pessetes d'interessos per al 1986. He volgut fer aquest aclariment per tal de facilitar la tasca al senyor Curto, ja que per motius justificats quan el senyor Síndic va facilitar aquesta dada en Comissió vostè es trobava absent de la sala.

No voldria acabar la meua intervenció sense fer esment a tot un seguit d'aspectes que la Sindicatura fa notar en el seu Informe, com pot ser el grau d'execució del Pressupost del 1986, que és del voltant del 99%, o bé quan posa en relleu que les modificacions pressupostàries es realitzen d'acord amb el marc legal més estricte; també, com es posa de manifest la manca d'un sistema de finançament que permeti un automatisme en la previsió dels ingressos anuals a transferir per part de la Seguretat Social; com es palesa la millora de la liquidació de 1986 de l'índex dels residus passius el 31 de desembre, en relació amb les obligacions reconegudes durant l'exercici; la millora registrada en el grau d'execució de les inversions reals de l'ICS, que passa d'un 49% a un 71% el 1986. Tot això és una petita mostra del que es desprèn de l'Informe de la Sindicatura, com també es desprenen situacions a millorar i recomanacions a seguir, però aquesta és la voluntat del Govern de la Generalitat, i, d'acord amb les possibilitats, s'hi va donant compliment. Aquest és el cas, per exemple, que l'Executiu està ben disposat a treballar en l'inventari del patrimoni de la Generalitat, tasca per ella mateixa complexa i difícil, en el nostre cas amb alguna dificultat més pel sol fet de com han estat transferits certs patrimonis a la Generalitat, però, tot i les dificultats, és voluntat de tirar-lo endavant. Aquí, jo només voldria fer referència que l'Estat, amb tota la maquinària que té al darrere, encara no gaudeix d'aquest inventari de patrimoni.

Vull fer notar, tal com consta en l'Informe emès per la Sindicatura, que de vegades les observacions i recomanacions que es fan constar en l'Informe no poden, tot i la bona voluntat de l'Executiu, ser aplicades en l'exercici següent, ja que quan aquestes es dicten ja es troba l'exercici tancat i entrada la documentació a la Sindicatura, per la qual cosa el seu compliment, com a mínim, no es podrà notar fins al cap de dos exercicis.

Senyores i senyors diputats, del que acabo d'exposar-los podran deduir que el nostre Grup votarà a favor del Dictamen de la Comissió, que no és altre que aprovar el Compte General de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'exercici de 1986, i l'Informe elaborat i aprovat per la Sindicatura de Comptes lliurat al Parlament pel Síndic Major, per donar compliment al que disposa l'article vuitè de la Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Aligué. Hi ha possibilitat d'un torn en contra. (Pausa.) No fent-se ús d'aquest dret, passem al torn de fixació de posició. Pel Grup Mixt, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, per primera vegada els diputats del CDS participen en aquest Parlament en el debat sobre una proposta de resolució de l'Informe de la Comissió del Compte General de la Generalitat de Catalunya, en aquest cas el relatiu al 1986 —aquell any nosaltres encara no érem en aquesta Cambra.

Els centristes hem estudiat acuradament la documentació que s'ha posat a la nostra disposició i hem llegit detingudament el *Diari de Sessions* corresponent al debat del Compte del 1985.

Entenem que el treball de la Sindicatura és encomiable, sobretot considerant la mancança de mitjans al seu abast i la manca d'aplicació de les seves recomanacions anteriors per part del Consell Executiu. Algunes d'aquestes recomanacions

es tornen a fer. Sorprèn el fet que els síndics hagin de tornar a manifestar que les seves recomanacions sobre l'Informe del Compte del 84 encara no s'han contemplat en l'Informe del 86. La implicació d'aquesta desatenció és doble : d'una banda, indica inhibició respecte a l'aplicació dels elements de tot tipus —materials i humans— que permetin un correcte funcionament de la tasca fiscalitzadora que pertany a la Sindicatura. D'altra banda, evidencia que l'eficiència gestora no és una prioritat del Consell Executiu. Un aspecte a través del qual queda palès això exposat és la demora de la presentació d'aquests informes, encara que els síndics han informat la Comissió de la menor demora del lliurament de l'Informe corresponent al Compte del 1987.

Encara que el veritable debat ja s'ha fet a la Comissió, voldríem destacar dues mancances que creiem els centristes que mereixen una atenció detallada. Una d'elles és l'absència —ja esmentada— d'un inventari detallat i complet del patrimoni de béns immobiliaris de la Generalitat. Ens consta, com ja ha dit l'Illustre Diputat senyor Aligué, que la principal dificultat radica en el fet de la catalogació del patrimoni transferit; sembla adient, de tota manera, dotar la Direcció General del Patrimoni dels mitjans necessaris, de manera que aquesta Cambra pugui conèixer una data de conclusió d'aquesta tasca. Una altra és dir que una política d'assegurances dels diferents actius de la Generalitat és una exigència esmentada igualment pels síndics. Els auditors de les empreses privades acostumen a incloure aquesta reconamació en les seves conclusions respecte als estats financers de les empreses que auditen. No volem acabar sense una referència —referència obligada, creiem— a l'endeutament creixent, que ha passat de 37.000 milions de pessetes el 83 a 56.000 el 84, a 98.000 el 85 i a 142.000 milions el 86 : un terç del seu pressupost. I això, sense cap tipus d'alarmisme, i això, també, sense que les comparacions amb els endeutaments d'altres administracions representin una minoraació de la importància d'aquest endeutament.

I també, encara que molt genèricament, una referència al dèficit, dèficit que no som capaços ben bé de determinar-ne l'exacta dimensió. L'Informe de la Sindicatura ens parla de 32.000 milions de pessetes. Fóra una conclusió raonable, entenem els centristes, que ulteriors projectes de pressupostos vinguessin acompanyats de la situació de l'endeutament i del dèficit previstos per a l'exercici que es pressuposta, a fi d'acotar les repercussions negatives d'aquesta situació, que s'inicien amb la càrrega tramesa als exercicis futurs, i arriben, fins i tot, al deteriorament de la imatge de la institució.

Si s'atén al volum que representa el deute viu de la Generalitat, la circumstància que s'ha acumulat en un temps molt breu —cinc anys—, el fet que es trobi, naturalment, no podia ser d'una altra manera, dintre els límits legalment permesos, és un aspecte que no treu rellevància al seu elevat volum.

Vistes les consideracions exposades, els centristes votarem afirmativament l'Informe de la Sindicatura i ens abstindrem a l'hora de votar l'aprovació del Compte General de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'exercici del 1986.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Latorre. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'Illustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA : Senyor President, senyores i senyors diputats, per al Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, posicionar-se davant el tema que ara ens ocupa, situa el nostre Grup en una posició, en un espai, pel cap baix, peculiar, en la mesura que significa fer pública la nostra actitud en uns moments en què un representant del nostre partit tenia l'honor de participar en la tasca de reconstrucció nacional de Catalunya des de les tasques de govern de la Generalitat. És obvi, doncs, que aquesta posició és, des de tots els punts de vista, mediatitzada per aquesta circumstància, tot i que, en llegir l'Informe i el Compte General, queda clar també que en la referència a aquells departaments de la Generalitat que han notat una millora en el seu funcionament —i dels quals es parla literalment que presenten i documenten els expedients de manera rigorosa—, hi figura el Departament d'Indústria, que és justament aquell en el qual el nostre partit tenia, en aquell moment del 1986, la responsabilitat directa.

Això fa que, per una banda, en relació amb la presentació del mateix Informe, el nostre Grup voti favorablement un informe que, en el seu treball en conjunt, no mereix, en principi, de ser rebutjat, entre altres coses perquè és obvi que podria ser millorat si hagués disposat, també, d'una col·laboració més profunda per part dels diversos departaments del Govern català, i també de més mitjans, i també si s'hagués produït la desaparició de certes mancances.

En allò que pertoca el Compte General, el nostre Grup anuncia també —per coherència política amb el que hem expressat fins ara— l'abstenció en aquest punt, bo i fer constar que fem nostres les recomanacions i les observacions de la Sindicatura de Comptes, observacions i recomanacions que, si se'ns permet, recollint algunes de les acusacions que en el debat sobre Pressupostos ens feia un il·lustre diputat de la majoria que qualificava les nostres esmenes de «tradicionals», aquestes recomanacions i observacions s'han convertit ja gairebé, també, en tradicionals de cada any en aquesta Cambra, i ens sorprèn que encara no hagin rebut del Govern l'atenció que es mereixerien.

Hi ha alguns elements destacats, als quals ens referim, com per exemple el factor apuntat ja en aquest Informe —un factor preocupant—, com és que els comptes corrents bancaris oberts pels diferents departaments de la Generalitat no constin en el Compte General; com és d'incomprensible, per exemple, que la Generalitat no hagi aconseguit encara un tipus d'interès més elevat dels bancs, d'acord amb criteris d'una més gran rendibilitat, i en les condicions usuals en què es produeixen en la pràctica civil i mercantil, i cal dir que, per tant, aquesta diferència en el tipus d'interès és, pel cap baix, preocupant.

No entenem —i ja arribarà més endavant el moment de discutir-ho— alguns dels mecanismes emprats per a la liquidació del Pressupost, sobretot pel que fa referència a l'estat d'ingressos. El 1986 es tractava d'un any d'una certa recuperació econòmica, d'impuls considerable del nivell de l'activitat productiva, i aquell any es proposaren partides —per impostos directes i indirectes— en bona part allunyades de tota previsió realista. De fet, al nostre entendre, es va pressupostar a la baixa. Això s'evidencia, per a nosaltres, perquè la liquidació de cadascuna de les respectives partides gairebé ha arribat a reportar uns ingressos que signifiquen quasi el doble del que es va pressupostar. En una lectura generosa, podria dir-se que això és,

òbviament, eficàcia recaptadora de l'Administració, i de gestió, o també pot ser entès, en una lectura certament diferent, com a mala previsió. Previsió, en tot cas, feta tal volta intencionadament, ja que, com que són els ingressos en termes de realitat inferiors significativament als que segur que s'obtidran, fa que la diferència entre recursos i despeses sigui més grossa, aleshores, que la real. D'aquesta manera es justifiquen al mateix temps nivells més alts d'endeutament, per una banda, i, per l'altra, permet també la retòrica del discurs basat en invocacions sistemàtiques a un sistema de finançament al qual s'acusa de ser insatisfactori, però davant del qual no hi ha encara la voluntat política decidida de canviar i avançar en un sistema de finançament diferent.

En síntesi, doncs, pels motius estrictament polítics exposats al llarg d'aquesta breu intervenció, el nostre Grup votarà sí a l'Informe i s'abstindrà a l'hora del Compte General.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Carod-Rovira. Li haig de dir que hi haurà una sola votació, senyor Carod. *(Pausa.)* Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Senyor President, senyores i senyors diputats, en los dos Informes de Fiscalització que s'han sotmès a la consideració d'est Parlament, exercicis 84 i 85, tots els grups parlamentaris hem expressat les nostres opinions, distingint —això que discutia ara el senyor Carod— tot allò que fa referència a l'Informe, és a dir, a l'examen tècnic de la Sindicatura, i tot lo que fa referència al Compte General de la Generalitat, és a dir, l'execució del Pressupost, corresponent en est cas a l'exercici del 1986.

I, en relació amb l'execució de Pressupost, davant de la falta d'opinió tècnica per part de la Sindicatura, sobretot en lo volum primer, que —com deia un mitjà de comunicació una vegada : «Lo denunciado, aunque en suave envoltorio semántico, por los síndicos»—, deia que, per falta d'opinió tècnica, imprescindible per a diferenciar nosaltres lo concepte del que és l'equivocació del concepte del que és la irregularitat, nos obliga a parlar d'actuacions i, per responsabilitat política inexcusable, de greus actuacions de l'Administració financera de la Generalitat, que signifiquen lo trencament de tots —absolutament de tots— los principis pressupostaris clàssics. En concret, les pràctiques comptables atempten contra el principi d'especialitat, tant en sentit qualitatiu com pel que fa a lo quantitatiu. Això vol dir que no han utilitzat ni han fet cas del pressupost únic ni del pressupost brut, que un any més tampoc han fet cas del principi d'annualitat pressupostària, i que han vulnerat la Llei de Finances Públiques de Catalunya en no facilitar a la Sindicatura documents tan importants com poden ser la memòria justificativa dels costos, la memòria justificativa dels rendiments dels serveis públics i la memòria justificativa del grau de compliment dels objectius aprovats per est Parlament. I la Sindicatura calla —i no sabem per què—, i en lo seu Informe, volum primer, no formula cap pronunciament, a pesar de saber que, amb estos antecedents, és impossible esbrinar i controlar l'eficàcia, l'eficiència i l'economia de l'Administració de la Generalitat. I jo ja sé que, en estos moments, los Honorables senyors Basáñez i Trias Fargas, aquí presents, poden pensar —i probablement amb una part de raó— que l'aplicació dels principis clàssics de la pressupostació han anat per-

dent rigor per facilitar més capacitat de maniobra financera i més participació i intervenció de l'Administració en la vida econòmica. Però també convindran amb mi que la pèrdua d'est rigor sempre ha de ser excepcional i justificada, tant per la raó que origina trencar est principi com per la magnitud del mateix trencament.

Per consegüent, la Sindicatura de Comptes, en lloc d'actuar —com ja vam dir— amb valentia, paralitzar l'Informe per falta de documents i denunciar est fet al Parlament de Catalunya, ha elaborat un dictamen que condiciona totes les possibilitats de control que sobre l'Executiu ha d'exercir esta Cambra. I, encara que tard, senyor Saura, permeti'm que li doni tota la raó quan vostès, en la seva quarta Proposta de Resolució, van demanar la suspensió de la tramitació d'est Informe. En est Dictamen tampoc podem referir-nos a l'eficàcia, perquè la Sindicatura no ha tingut accés a la memòria sobre el grau de compliment dels objectius programats; en unes altres paraules, no sabem si el pressupost per programes s'ha complert, si no s'ha complert o si s'ha complert només en part.

Tampoc poden controlar l'eficiència, perquè l'Administració de la Generalitat no facilita —a més de, com he dit— la justificació dels costos i rendiments dels serveis públics, per exemple, l'organització d'espectacles i festes, ni de l'Institut Català del Sòl, no ha facilitat tampoc lo quadre de finançament d'algunes entitats autònomes ni d'altres empreses públiques. I si no hi havia prou «despiste» en portar la comptabilitat per partida simple, encara resulta més difícil analitzar lo cost d'estos serveis públics.

Nosaltres ja sabem —i així ho assumim— que no hi ha cap norma legal que imposi l'obligació de respectar la terminologia del Pla General de Comptabilitat Pública, ni tampoc és necessari que la sistemàtica comptable hagi de coincidir formalment amb la comptabilitat per partida doble; això ho sabem. El que resulta insòlit és la declaració d'un senyor síndic que, en la passada Comissió, va intentar relacionar lo sistema de comptabilitat per partida simple amb la Comunitat Econòmica Europea, i això, senyores i senyors diputats, és tant com comparar un llibre amb una caixa de sifons, perquè, precisament, l'execució del sistema europeu de comptes —al contrari de Catalunya— permet comparacions interanuals d'àmbit internacional, permet l'execució d'anàlisis econòmiques i permet de manera automàtica obtenir la situació financera en un moment determinat.

I tampoc sabem per què l'any 86 es va produir una minoració de rendiments de taxes del 23% respecte a l'any 1985, perquè ni l'Administració ni la Sindicatura analitzen les causes d'esta disminució i, per consegüent, no podem afirmar amb elements de certa consistència que l'alternativa adequada seria procedir a una reordenació del sistema de taxes.

I, quant al principi d'especialitat quantitativa, també s'ha produït un trencament d'est principi, relatiu als crèdits autoritzats a la mateixa Llei de Pressupostos del 1986. I algú em pot dir, amb raó, que sempre s'ha respectat el principi de legalitat pressupostària, i nosaltres diem que no caldria sinó, però és evident que, alterar un pressupost les modificacions del qual van representar un increment net de 171.000 milions de pessetes, equivalent a un 40%, en termes relatius, és parlar d'un pressupost que, en objectius i en pessetes, no té res a veure amb el Pressupost del 86 aprovat per est Parlament : de

427.000 milions de pessetes a 598.000 milions de pessetes, no es pot considerar un criteri d'ajust per desviacions.

I en un altre ordre de reflexions, i sense dubtar dels 124.000 milions de pessetes que diu el Grup Socialista, nosaltres no podem expressar cap opinió respecte al dèficit acumulat el 31 de desembre del 86, entre altres consideracions perquè al volum primer de l'Informe —que, després de tot, resulta impresentable— no apareix la més mínima definició per la Sindicatura : no sabem quina part del dèficit dels 124.000 milions de pessetes és consolidat o flotant —o, si ho prefereixen, estructural o conjuntural—; no sabem quina quantia del dèficit ha estat absorbida o acumulada als Pressupostos del 87 i del 88, tenint present que són pressupostos ja executats; no sabem si s'ha produït o no una renegociació parcial d'est dèficit, i, si ja hi ha hagut renegociació, no sabem si s'han formalitzat crèdits de tresoreria o si s'ha pogut finançar amb emissió de deute públic, o si s'ha convertit, part d'est dèficit, en obligacions a llarg termini; no sabem si hi ha voluntat política de contenir i reduir la despesa i, per consegüent, reduir lo dèficit acumulat, i, en resum, tampoc diu res la Sindicatura si a l'hora d'avaluar est dèficit acumulat poden existir quantitats que no siguin homogènies.

I, per últim, en referir-nos —i ara hi entrarem, senyor Aligué—, en referir-nos als comptes corrents de 1986 —de 1986—, que la Generalitat manté en les diferents entitats bancàries, hem de preguntar públicament a la Sindicatura de Comptes si creuen que els diputats encara ens mamem lo dit. Mentre l'any 1984 la Sindicatura de Comptes parlava de saldos mitjans en comptes corrents, que és lo correcte, i a l'Informe de 1985, pàgina 75, deia textualment que «La Sindicatura té en projecte aprofundir sobre els interessos reconeguts, per a la qual cosa, en el seu moment, confeccionarà lo corresponent Informe», avui, encara, ni han presentat ni han fet est Informe, i damunt d'est incompliment, en una presa de pèl inqualificable, ens dóna nota dels saldos bancaris el 31 de desembre. Lo que de veritat interessa són los saldos mitjans per a poder avaluar els interessos, perquè assenyalar los saldos el 31 de desembre té la mateixa finalitat i la mateixa intenció que assenyalar els saldos, per exemple, el 31 de febrer : intentar una trampa tan mediocre i tan ordinària com esta, només serveix per a crear enfrontaments, i en lo successiu tenim tot lo dret, est Diputat i el nostre Grup, de dir allí on ens convingui que desconfiem de qualsevol dictamen que, elaborat per la Sindicatura, arribi a est Parlament. (*Remor de veus.*)

I, a més de tot això, a més de tot això, en analitzar l'Informe de Fiscalització, volem manifestar la nostra disconformitat i la nostra protesta pel procediment ja habitual de la Sindicatura de Comptes, que una vegada més remet est Informe al Parlament, degudament —i entre cometes— «arreglat» a conveniència del Conseller corresponent, que prèviament ha suprimit, ha rectificat i ha censurat tot allò que, des de la seua opinió, podria ser objecte de compromís i de crítica per part dels diputats o dels diferents grups parlamentaris.

La pàgina 98 del volum primer és tot l'exemple que fomenta esta queixa formal sobre la Sindicatura de Comptes, i que est Diputat i lo Grup parlamentari Popular no estem disposats a assumir, perquè si bé és veritat que mai qüestionarem la professionalitat individual dels síndics —tal com va passar en l'Informe de 1984—, no és menys cert que, com a tal Sindicatura,

i en virtut d'est Informe de 1986, i per est fet concret, la responsabilitat de considerar el Parlament com la més alta magistratura de Catalunya, des de la nostra opinió —i per est fet, torno a repetir-ho—, no ha estat considerada per la Sindicatura de Comptes.

I en est mateix sentit, ja vam advertir, durant lo debat de l'Informe de Fiscalització del 1985, que la sentència del Tribunal Constitucional que tracta d'evitar la indefensió del Conseller responsable —i que nosaltres compartim— mai pot impedir que el Parlament conegui lo que es denomina l'«informe brut» en les corresponents alegacions, precisament per a evitar el que deia al principi : les qualificacions podrien ser improcedents referides a l'error o a l'equivocació.

Lo volum segon de l'Informe sobre les entitats autònomes administratives no té més importància. Lo volum tercer, referit a les entitats gestores de la Seguretat Social, és un informe adequat, suficientment explícit i prou responsable. Los annexos de les entitats autònomes de caràcter administratiu, comercial, industrial i financer, i empreses públiques i ens de dret públic, són volums que no serveixen absolutament per a res. I el volum primer, sobre el Compte General de l'Administració de la Generalitat —lo més important—, simplement lo qualifiquem d'impresentable i, per al Grup parlamentari Popular, inadmissible des del punt de vista tècnic i polític.

I, tant pel sistema de pressupostació que utilitza el Govern de la Generalitat com per l'execució dels Pressupostos, com per l'incompliment habitual de les lleis, no és d'estranyar i ara comprenc per què l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, senyor Trias Fargas, no vol comparèixer en debats de temes econòmics que els diputats li proposem. I, pel mateix ordre, lamento que el Govern de la Generalitat, tant a nivell estatal com a nivell europeu, no tingui ni pes ni prestigi quan formula opinions en matèria d'actualitat econòmica : la revista anglesa *The Economist* és suficientment explícita en est sentit.

Votarem en contra en est punt de l'ordre del dia, i ja anuncio, senyor President, que demanarem votació separada del que és l'Informe i del que és el Compte General, i amb la finalitat de responsabilitzar individualment els membres d'esta Cambra, la part referida al Compte General que sigui votació pública per crida, en aplicació de l'article 76 del Reglament del Parlament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Curto. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en un debat d'aquestes característiques es poden escollir moltes formes de fer un debat : jo crec que, entre la intervenció inicial del senyor Aligué, que ens ha presentat el Dictamen de la Comissió, parlant fonamentalment de dues coses : de l'endeutament i dels interessos —això no té res a veure amb el que les lleis diuen que ha de ser aquest debat—, i la intervenció del nostre Grup parlamentari aquí, té l'objecte o volem posar sobre la taula la recuperació del que hauria de ser aquest debat, que és un debat políticament important.

L'article 11 de la Llei de la Sindicatura de Comptes diu que l'Informe sobre el Compte General que emet la Sindicatura ha de tenir : «L'observança de la Constitució, de l'Estatut i de les lleis reguladores dels ingressos i de les despeses del sector

públic, especialment de les normes que n'afecten l'activitat econòmica financera; b) El compliment de les previsions i de l'execució dels pressupostos que se li sotmeten perquè els fiscalitzi; c) La racionalitat en l'execució de la despesa pública, basada en criteris d'eficiència i economia; d) L'execució dels programes d'actuació, d'inversions i de finançament, i altres plans o previsions que regeixin l'activitat de les empreses públiques i de les empreses vinculades a la Generalitat, l'ús o aplicació de les subvencions amb càrrec al pressupost de la Generalitat i les exempcions fiscals concedides».

Evidentment, entre això i la presentació que ens ha fet i els continguts de l'Informe de la Sindicatura de Comptes, no hi ha pràcticament cap punt de coincidència, perquè aquest debat d'avui és un debat que, com a objectiu fonamental, ha de tenir el control de l'oposició i, fins i tot, la transparència pública de com es gasta els diners el Consell Executiu; no tant de l'orientació política —això es fa en els Pressupostos—, però el que sí que cal debatre avui és com es gestionen els recursos públics. I, fonamentalment, en els quatre apartats que els he llegit abans de la Llei de la Sindicatura de Comptes hi ha dues grans idees: primera idea, cal que es respectin les normes en relació amb els procediments econòmics financers, i, segona idea, cal que la gestió dels recursos públics es faci amb criteris d'eficiència i d'economia. I el nostre Grup parlamentari vol dir aquí ben alt, ben alt que, avui, aquesta Cambra no pot fer allò que diuen la Llei de la Sindicatura de Comptes i la Llei de Finances Públiques; que avui podem fer, com a molt, com a molt, una part del primer bloc, del bloc que fa referència a les normes i als procediments en els termes econòmics financers, i que, amb el que diu l'Informe de la Sindicatura de Comptes, n'hi ha prou —i podríem llegir pàgines senceres— per votar que no al Compte General.

Però, en definitiva, l'Informe que la Sindicatura de Comptes ens presenta avui aquí no compleix els mínims de dues lleis tan importants com la Llei de Finances Públiques i la Llei de la Sindicatura de Comptes. Mirin vostès, l'article 85 de la Llei de Finances diu que «El Compte General constarà d'una memòria justificativa dels costos i rendiments dels serveis públics i del grau de compliment dels objectius programats en aquest sentit». A la pàgina 9 de l'Informe de la Sindicatura de Comptes diu, en un apartat: «Limitacions: no figuren, entre els documents lliurats, la memòria justificativa dels costos, ni els rendiments dels serveis públics, ni el grau de compliment dels objectius programats a què fa referència l'article 86. I això, unit a la manca d'informació sobre l'execució de programes coneguts per part d'alguns departaments i la inexistència d'indicadors o estàndards establerts, així com la indefinició dels centres de costos, no han permès assolir els objectius assenyalats». La pregunta seria: què discutim avui aquí? Perquè avui, del que es tracta de discutir aquí és això; això és el que es tracta de discutir: és important discutir de l'endeutament, és important discutir si els bancs ens paguen més o menys interessos, però el debat polític d'avui és discutir això, i això, que està a la Llei de Finances i a la Llei de la Sindicatura de Comptes, el Síndic de Comptes, la Sindicatura de Comptes, ens remet un informe on això, que és políticament el més important d'aquest Informe, no hi és.

Per això, senyor Aligué, he de dir-li molt «carinyosament» que vostè no ens ha explicat res de tot això que tampoc hi és:

no tenim memòria justificativa, no tenim costos, no tenim rendiments dels serveis públics, no tenim grau de compliment dels objectius programats, tenim manca d'informació..., tenim un debat buit de contingut: l'oposició estem indefensos per fer crítica, oposició a la gestió de l'Ajuntament.

Però hi ha una cosa més important: fa un parell d'anys, aprofitant la Llei de Pressupostos, la majoria va canviar, va modificar, la Llei de Finances Públiques de tal manera que, avui, en aquest Informe que se'ns presenta aquí, les entitats autònomes financeres, comercials, industrials, i les empreses públiques, no hi ha opinió sobre què ha passat. El que els estic dient és: que l'Institut Català del Crèdit Agrari, que l'Institut Català de Finances, que l'Institut Català del Sòl, que l'Institut Cartogràfic, que la Comissió de Ports, que TABASA, que CIDEM, que Ferrocarrils de la Generalitat..., que molts altres, en l'Informe que se'ns remet, no se'ns remet què ha passat amb la gestió d'això, i, per tant, no podem tenir opinió política. Sabem que el deute de les empreses públiques està augmentant vertiginosament, que en aquests moments —si no ho recordo malament— supera els 10.000 milions de pessetes: no hi ha ni una sola línia escrita que digui per què passa i com passa.

I quan dic que aquest Informe no serveix, estic dient que votarem en contra, també, de l'Informe de la Sindicatura de Comptes, és a dir, que evidentment votarem en contra del Compte General, però que votarem en contra de l'Informe de la Sindicatura de Comptes. I, això, no vull que s'interpreti —i vull deixar-ho molt clar— com a una crítica al treball de la Sindicatura de Comptes —jo crec que, en les condicions que treballa la Sindicatura de Comptes, prou fa amb el que està fent—; el que sí que vull que quedi molt clar és que la Sindicatura de Comptes no ha pogut fer això perquè el Consell Executiu no ha tramès a la Sindicatura de Comptes aquells documents que havien de facilitar aquest debat.

Jo els deia fa molt poc, en el Ple on vam discutir la Proposició de Llei socialista sobre sanitat, que tenia la sensació que els comportaments de la majoria del Govern podien afeblir l'autogovern i el sistema democràtic; i avui els ho torno a repetir, això —avui els ho torno a repetir. Perquè el funcionament de la Sindicatura de Comptes és una peça clau en el funcionament de l'autogovern de Catalunya, i avui la Sindicatura de Comptes no pot funcionar perquè té pocs recursos materials, però perquè no té la informació que vostès tenen l'obligació de tamentre per a poder fer aquest debat polític. Per tant, si una sola idea voldria que avui quedés clara, que el meu Grup vol que avui quedi clara, és que avui, aquest Parlament de Catalunya no pot fer allò que està previst a dues lleis bàsiques —a la Llei de la Sindicatura de Comptes i a la Llei de Finances—, que és controlar la gestió de les despeses públiques: no pot fer-ho perquè la majoria ho ha fet inviable.

No voldria acabar sense referir-me també a aquest primer bloc que deia, que sí que hi ha coses, de les normes i dels procediments econòmics i financers —aquí se n'han dit ja bastants—: la inexistència —bastants, i vull insistir que, pràcticament totes elles són recomanacions que s'estan fent des de l'any 84, que ja es van fer en l'Informe del 84, que, quan un compara les observacions i les recomanacions d'aquest Informe, se les troba, pràcticament totes, a l'Informe de l'any 84—, la inexistència d'un inventari del patrimoni, l'incompliment de la recomanació, ja d'anys anteriors, de procedir a homogeneïtzar

la política d'assegurances, la manca d'un pla de comptabilitat públic, les retencions de l'IRPF i l'ITE, la necessitat de gestionar tipus d'interès més alt —si no ho recordo malament, el Consell Executiu té 80 o 90 entitats financeres als seus recursos, i això porta problemes per saber exactament, fins i tot, quants cobrem. El tema del dèficit... Jo, nosaltres, el nostre Grup, no estem especialment preocupats per aquest tema; creiem que és greu que d'aquests 100.000 milions de pessetes de dèficit acumulat 32.000 s'estiguin tapant amb crèdits de tresoreria, que s'estiguin fent retencions de l'IRPF i de l'ITE i que, a més, s'ajornin els pagaments als proveïdors com una fórmula d'obtenir tresoreria pròpia. Però, en aquest bloc, el tema més important —i jo crec que aquest sol tema significaria dir que no al Compte General— és el que el Síndic Major, en la presentació a la Comissió, va dir, pràcticament en les tres o quatre primeres línies, en què ja va dir que es trencava el principi de la competència parlamentària. Què vol dir això? Vol dir que una pràctica totalment habitual és que es carreguen en el Pressupost del 86 despeses del 85, i es carreguen o es carregaran en el Pressupost del 87 despeses del 86, de tal manera que avui, els senyors i les senyores diputades que votin que sí a aquest Compte General, ningú sap, absolutament ningú sap, quina va ser la despesa total realitzada el 86, perquè en el 86, en el que se'ns presenta, hi ha despeses del 85, i perquè moltes del 86 estan en el 87, i els vull llegir textualment —textualment— una intervenció que va fer el Síndic senyor Carreras —ho recordo— en relació amb aquest tema. Diu : «Hi ha imputacions d'exercicis anteriors» —ja ho hem dit— «però el que succeeix és que tampoc hem aconseguit aquest any obtenir quina ha estat la quantitat i en quins conceptes i serveis s'han donat aquestes imputacions de l'any anterior; creiem» —jo crec que aquesta és una prova de, fins i tot d'angelitat, del Síndic— «que amb la informatització hi ha poca dificultat per a aconseguir realment aquest Compte». Això tindria dues utilitats : per una banda, ens permetria a nosaltres fiscalitzar si s'han complert els requisits que demana la Llei. Un síndic diu a la Comissió que no és possible saber, que ningú sap, d'aquest Compte General del 86, què s'ha imputat del 85 i què del 86 s'imputa al 87; vull que quedi clar, senyores i senyors diputats, que els que votin que sí —i aquí, en aquest sentit, nosaltres donarem suport a la petició del senyor Curto—, que votar que sí, aquí, avui, vol dir «no se sap què s'està votant que sí», i que, com diu el Síndic, no és tan difícil avui saber, tenir una relació de quines han estat les imputacions d'anys anteriors i quines seran les imputacions dels anys posteriors.

Podríem continuar llegint pàgines senceres dels informes del Síndic de Greuges. En tot cas —i acabo, senyores i senyors diputats—, tres grans raons —sintetitzo— per a votar que no : primera, la que acabo de dir, no es pot votar un Compte General on la Sindicatura de Comptes diu que no és possible saber el que s'ha gastat, no pot ser.

Segona raó : no tenim ni una sola línia —quan jo els llegia aquelles qüestions, aquells reguitzells de qüestions— per a jutjar la gestió del Govern —jo no dic que es compleixin al 100%, és difícil fer això—, però és que no tenim ni una sola línia que ens permeti jutjar la gestió dels serveis públics de la Generalitat, l'eficàcia i l'eficiència; no tenim una sola línia en contra —hi insisteixo— de les disposicions de dues lleis bàsiques. El paquet importantíssim d'entitats financeres, industri-

als, comercials i empreses públiques no tenim ni una sola línia d'opinió política en relació amb aquest tema.

I la tercera raó seria la següent : acceptar, que aquesta Cambra accepti, en els termes en què s'està plantejant el debat d'aquest Informe, estem per la via dels fets vulnerant l'esperit del que ha de ser la Sindicatura de Comptes —tal com diu l'Estatut d'Autonomia—, i està vulnerant flagrantment disposicions importants de dues lleis importantíssimes de Catalunya. En aquest sentit, votar que sí vol dir assumir el retallament, autolimitar les capacitats d'autogovern de Catalunya.

Gràcies, senyor President. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Saura. Pel Grup Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Carnicer. *(Pausa.)*

El Sr. CARNICER : Senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup també votarà en contra de l'aprovació del Compte General de l'any 1986. I això ho farà essencialment per quatre raons —n'hi hauria moltes més; caldria veure tot el debat que hi va haver en la Comissió de la Sindicatura, per poder-les expressar a bastament, però, per intentar sintetitzar i exemplificar, ho farem en quatre raons. Una primera, perquè el Compte General té una manca de fiabilitat total en les dades que el Consell Executiu ha subministrat a la Sindicatura de Comptes. Una segona, perquè es dedueix molt claríssimament l'incompliment de molts preceptes legals, aprovats per aquest mateix Parlament, que el Consell Executiu no ha respectat. Una tercera, perquè el Consell Executiu no ha facilitat a la Sindicatura de Comptes suficients documents per a poder analitzar moltes d'aquelles coses a què la Sindicatura està obligada. I, finalment, també perquè els resultats comptables que ens ofereix aquest Compte General, podem qualificar-los, claríssimament, de catastròfics.

En fer referència al primer punt, la manca de fiabilitat de les dades, jo ho voldria fer citant diferents paràgrafs de les intervencions dels Síndics a la Comissió. Sobretot, a nosaltres ens va preocupar molt la intervenció inicial del Síndic Major, el senyor Perulles, que, en qualsevol cas, calia donar-li la importància d'una intervenció que emmarcava tot l'Informe i que, per tant, hi havia uns criteris generals que calia assumir en el conjunt de l'Informe.

En la seva cloució, el senyor Perulles, entre altres coses deia : «L'incompliment del principi de competència parlamentària en matèria de despeses neix quan s'admet que el document comptable té vida pròpia, i, aleshores, si es produeix l'esmentat document amb retard, es dona lloc que despeses autoritzades en un exercici es comptabilitzin en el següent». Més tard : «No només és necessari comptabilitzar totes les operacions financeres, sinó que cal fer-ho en el seu moment; així ho exigeix l'observança del principi de la data del fet». O, més endavant, deia que «cal, per tant, donar compliment a tots els tràmits establerts per a afrontar les despeses generals en exercicis anteriors. Això, si s'estableix una convenient sistematització, ens permetrà conèixer la quantia dels diferents descoberts, al mateix temps que les seves motivacions i, aleshores, serà possible informar el Parlament amb un abast que fins ara no ha estat possible».

O podríem també agafar paraules del senyor Carreras —se n'han citat ja algunes— : «També pel que fa a les despeses, que són, en molts casos» —com s'explica en l'Informe— «a-

turades en un determinat moment de l'exercici, que no és precisament el 31 de desembre. Creiem que té poca representativitat, en aquest sentit, el resultat de l'exercici. De totes maneres, no s'han reconegut totes les despeses de l'any 86 en l'exercici de l'any 1986 —com també s'explica en aquest Informe—. Més endavant, en una segona intervenció del senyor Perulles es deia..., en primer lloc fa referència a la comptabilització i diu que «el fet que la comptabilització sigui correcta» —i encara que no ha dit expressament ho ha donat a entendre— «i que respongui al principi de data del fet és fonamental; a la Sindicatura així ho entenem i per això, respecte a aquest punt, hem fet una consideració de caràcter general, de manera que als Síndics ens preocupa d'una manera extraordinària que, quan ens referim al compte d'un exercici, realment el que s'analitzi sigui de l'exercici, perquè, precisament aquesta diferenciació de caràcter temporal el que dóna, podríem dir, carta de naturalesa a la institució pressupostària i a la forta intervenció que en ella té el Parlament». O, més endavant, quan diu: «Aquí no hi juga solament una comptabilitat de caixa, aquí hi juga més d'una comptabilitat pressupostària, i és aquesta comptabilitat pressupostària a la qual és necessari emmotllar-se». I, finalment, permetin-me que els citi una última intervenció en aquest sentit, també del senyor Carreras. Deia: «Si només hi ha dues coses a veure, la de les factures al calaix, bé que aquí no hi ha altra solució que la que s'està produint, és a dir, que els que no cobren, que protestin; i, això, és l'única solució perquè això s'integri en una comptabilitat. És difícil, per part de la Sindicatura —i utilitzo sempre la paraula difícil— convocar els proveïdors, els proveïdors que ens expliquin el que ens deu la Generalitat, perquè no ens explicarien, per un motiu de possibles dificultats, després, per al cobrament». «I per això»..., més endavant diu: «I per això nosaltres diem que no podem opinar sobre el resultat de l'exercici, perquè el que reflecteix aquest exercici no és la despesa de l'exercici corrent». És a dir, doncs, una primera motivació, que ja han expressat altres persones que m'han precedit en l'ús de la paraula en aquesta tribuna; una primera motivació molt clara, que és que aquí estem analitzant i se'ns demana que aprovem uns comptes que no reflecteixen, en l'opinió de la Sindicatura de Comptes, allò que realment ha passat; així, doncs, aquells que aprovin el Compte General estarien fent una mena d'acte farisaic, ja que ni tan sols la mateixa Sindicatura, que ha analitzat el tema a bastament, és capaç de pronunciar-se sobre la bonesa d'aquest Compte General, posant seriosos dubtes sobre l'exactitud d'aquestes xifres.

Un segon grup de temes seria l'incompliment de molts preceptes legals. A nosaltres ens han preocupat tots, però especialment n'hi ha un: el tema de l'inventari, el tema que no tinguem, en aquests moments, un inventari valorat. Jo voldria també aquí, perquè crec que expressa molt bé el que el nostre Grup pensa, repetir unes paraules de la Diputada Rosa Martí, que va portar aquest tema pel nostre Grup. Ella deia que, per una part, els síndics posen de manifest, a través de l'Estat patrimonial, que la Generalitat no està en possessió d'un inventari valorat, i per això l'Estat patrimonial per a l'any 1986 és incomplet, i jo diria, afegiria, que pràcticament inexistent. Per dues raons, senyores i senyors diputats: la primera, perquè de la no-existència del patrimoni es dedueix allò que, amb una frase vulgar, una frase corrent, podríem dir que «no sabem el que tenim», la Generalitat no sap el que té, no sabem si el valor

del patrimoni de la Generalitat és de 1.000 milions o de 500.000, no sabem quants béns immobles, quants quadres, quants mobles, ni tampoc el que valen; és a dir, estem en una situació —deia ella— que cap bon hereu del país dins de la tradició del dret civil toleraria, a excepció del que històricament hem anomenat l'hereu escampa; a més, tenim lleis i reglaments fets per aquest Parlament que no es compleixen —la Llei 11/81—, i des d'aleshores ha passat molt de temps: són nou anys des que aquest Parlament va aprovar una llei del patrimoni i no s'ha fet res en aquest sentit.

Aquesta situació ens preocupa, encara que avui estem parlant del Compte del 86, quan en el Pressupost del 89 vàrem modificar —no sé si les senyores diputades i els senyors diputats ho recorden— diferents articles de la Llei del Patrimoni. En aquests articles canviats hi havia el número 17, que permet al Conseller vendre patrimoni de la Generalitat fins a 1.000 milions, quan fins ara la Llei, molt més cautament, en preveia solament deu.

No valdria més que estiguéssim més preocupats per conèixer el que tenim amb dades més fiables abans de començar a fer llesques i de començar-ho a vendre?

Aquí s'ha intentat, per part del senyor Aligué, pel que fa a aquest tema, dir «és que allò, és que l'Estat no ho té, és que ningú no ho té». Senyor Aligué, estem davant d'una administració relativament jove, davant d'una administració que, a més a més, preteníem que fos modèlica, davant d'una administració que tenia i té elements per a fer això, i en nou anys, en vuit anys —perdó—, no ha estat capaç de formar ni un inici d'inventari. En aquest moment és totalment lamentable.

No voldria dir la sospita que aquest fos un oblit o un tema que voluntàriament es volgués mantenir en aquesta situació per a deixar en la impunitat algunes possibles situacions correctes. Si aquesta sospita fos certa, això encara seria molt més lamentable.

Un tercer grup d'elements: la impossibilitat, aquí també, per part de la Sindicatura, de complir determinats elements de la seva pròpia Llei i de la Llei de Finances Públiques de Catalunya. Citem-ne un cas: l'article 11 —s'ha citat—, l'article 11 de la Llei 6/84, de la Sindicatura de Comptes, encomana a la Sindicatura analitzar la racionalitat en l'execució de la despesa pública basada en criteris d'eficiència econòmica; és necessari fer, doncs, l'anàlisi de l'eficiència i la racionalitat de la despesa. D'aquest tema, en la Comissió de la Sindicatura, jo diria que se'n va fer una anàlisi especial, o un increment especial, una menció especial, en el cas de les entitats gestores de la Seguretat Social. És ben cert que en aquestes entitats gestores hi ha un problema de finançament que cal anar resolent; és també ben cert que en el futur les despeses sanitàries de tot l'occident hauran de tendir a engrandir-se, però també és menys cert que el problema no és el finançament, sinó l'ordenació de la despesa.

Voldria citar aquí també unes paraules... del senyor Carreras, en aquest cas, que ja més o menys s'han dit; diu: «Continuem tenint pendent, ens queda pendent el tema de l'anàlisi de l'eficiència, l'eficiència, l'economia per dos factors: un, precisament, per manca d'elements de judici —ja ens hem referit cada any a la manca de la memòria que ha d'incloure el Compte General i que no s'hi inclou». I, això, des de l'any 1984!

Però, finalment, també un tema: el tema, diríem, del des-

astre que aquests resultats comptables ens ofereixen. Senyores i senyors diputats —una mica més ràpidament del que jo em pensava, perquè se'm comencen a encendre els llums—, si analitzem, posem per cas, com a exemple el Compte de la Generalitat, podem veure que a 31 de desembre de 1986 la Generalitat tenia pendents de pagament 113.000 milions de pessetes; pendents de cobrament, 10.000 milions de pessetes, i existència en caixes, 6.000 milions de pessetes. Això, senyor Aligué, en qualsevulla ajuntament, en qualsevulla corporació local, se'n diria un dèficit, un dèficit de 96.000 milions de pessetes, un dèficit que no està finançat, i vostè —que ha dit, jo no ho sabia, que havia estat regidor d'Hisenda en un ajuntament— sap perfectament que això és així. Aquest dèficit, si l'elevem al conjunt de tota la Generalitat, arriba a 125.000 milions de pessetes. Ara bé, jo estic d'acord amb vostè que aquest és el dèficit comptable, que el dèficit real pot ser diferent, però aleshores expliqui'ns, digui'ns quin és el dèficit real. La Conselleria ens deia que hi havia 25.000 milions de pessetes que es van ingressar l'any següent : això vol dir que el dèficit és de 100.000 en comptes de 125.000? I les factures no comptabilitzades que diu la Sindicatura de Comptes, on les posarem? Com es pensa finançar aquest dèficit? Es pensa consolidar? Es pensa consolidar amb endeutament, i aleshores doblarem la xifra de l'endeutament que vostè ha xifrat? Són elements que no queden respostos en el Compte General, ni hi ha donat vostè resposta en la seva intervenció.

Hi hauria altres elements, i aprofitant la benevolència de la Presidència, solament voldria fer un darrer comentari. És evident que l'Informe té aquestes mancances que jo he dit, i segurament algunes altres, però també no podem posar en dubte que aquestes mancances són degudes, essencialment, a dos tipus d'elements : primer, al fet que el Consell Executiu no ha subministrat tots els documents necessaris perquè la Sindicatura de Comptes pogués fer la seva tasca, i, segon, perquè s'ha mantingut a la Sindicatura de Comptes en una manca de mitjans i efectius sobradament coneguda per tots els grups de la Cambra i denunciada per molts d'ells.

És per això, per considerar que aquests elements no són imputables a la mateixa Sindicatura, que nosaltres votarem a favor de l'Informe, entenent que és allò que es pot fer en aquestes circumstàncies. Si més no, senyors de la majoria, vostès tenen l'obligació de millorar aquesta situació, perquè, com deia el portaveu d'Iniciativa per Catalunya, la Sindicatura de Comptes és una de les nostres institucions importants, és una de les institucions que dona credibilitat al sistema democràtic i si vostès no li donen el pes i els mitjans necessaris estan perjudicant el sistema democràtic.

És per això que, si finalment es fa votació separada, nosaltres votarem a favor de l'Informe i en contra del Compte General. En el cas que la Presidència decidís que la votació no es pogués fer separada —cosa que nosaltres desitjaríem que no fos així—, votariem, evidentment, en contra de la Resolució.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Martí Carnicer. Bé, havent-se posicionat tots els grups, procedeix ara entrar a la votació.

D'acord amb l'article 147.5 del Reglament, el que s'ha de sotmetre a votació és el Dictamen de la Comissió, amb les propostes de resolució aprovades. Atesa la interpretació àmplia i

generosa que van establir els meus predecessors en el càrrec, doncs, farem, malgrat que no ho digui el Reglament, farem també aquesta interpretació àmplia i generosa i accedirem a la petició de votació separada del Compte General i de la resta de la proposta. *(Pausa.)*

S'ha demanat, a més, votació pública per crida. Llavors, d'acord amb l'article 80, un secretari anomenarà els diputats i aquests respondran «sí», «no» o declararan que s'abstenen. La crida es farà per ordre alfabètic i començarà pel diputat el nom del qual haurà sortit per sorteig.

Els membres del Consell que són diputats i la Mesa votaran al final. Procedim ara a fer el sorteig. *(L'I. Sr. Curto s'aixeca per parlar.)*

El Sr. CURTO : Senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Sí.

El Sr. CURTO : ...perquè aquesta Presidència tingui bé a anunciar la part que votem.

El Sr. PRESIDENT : El Compte General i, després, en una altra votació, la resta de la Proposta de Resolució. Queda clar? *(L'I. Sr. Subirà s'aixeca per parlar.)*

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, només a efectes d'agilitar, si és possible, pregunto si el Compte General també ha de ser votat nominativament o només la segona votació.

El Sr. PRESIDENT : La petició que té aquesta Presidència de dos grups de la Cambra, que és el que estableix el Reglament, és la votació per crida del Compte General.

El Sr. SUBIRÀ : Ah, molt bé. O sigui, només una d'aquestes dues votacions es farà per crida...

El Sr. PRESIDENT : Sí. I es farà una votació ordinària per a la resta.

Per procedir al sorteig, hi ha algú que tingui dubtes de la mà innocent, de la meua mà dreta, per treure una bola? *(Rialles.)* 93. Senyor Secretari...

(Es procedeix a la votació pública per crida. L'I. Sr. Secretari Primer anomena per ordre alfabètic les diputades i els diputats perquè votin.)

El Sr. SECRETARI PRIMER : És el Diputat senyor Eugeni Jesús Pérez-Moreno i Pallarès : «sí»;

Ramon Pla i Nadal : «sí»;

Ferran Pont i Puntigam : «sí»;

Miquel Pueyo i Paris : «abstenció»;

Josep Maria Rañé i Blasco : «no!» *(rialles);*

Enric Renau i Folch : «sí!» *(rialles);*

Joan Reventós i Carner : «no»;

Teresa Ribes i Utgé : «sí»;

Rafael Ribó i Massó : «no»;

Ignasi Riera i Gassiot : «no»;

Santiago Riera i Olivé : «no»;

Joan Rigol i Roig : «sí»;

Joan Roma i Cunill : «no»;

Joan Manuel Sabanza i March *(pausa);*

Josep Maria Sala i Griso : «no»;

Josep Sánchez i Llibre : «sí»;

Juli Sanclimens i Genescà : «sí»;

Joan Saura i Laporta : «no»;

Josep Sendra i Navarro : «sí»;

Josep Serratusell i Sitjes : «sí»;

Maria del Carme Servitje i Mauri : «sí»;

Domènec Sesnilo i Rius : «sí»;

Antoni Siurana i Zaragoza (*pausa*);
 Jaume Sobrequès i Callicó : «present» (*fortes rialles*).
 El Sr. PRESIDENT : Silenci!
 El Sr. SECRETARI PRIMER : Jordi Solé i Tura (*pausa*);
 Xavier Soto i Cortés : «no»;
 Antoni Subirà i Claus : «sí»;
 Josep Oriol Suñer i Carbó : «sí»;
 Daniel Terradellas i Redon (*pausa*);
 Esteve Tomàs i Torrens : «no»;
 Dolors Torrent i Rius (*pausa*);
 Maria Teresa Utgés i Nogués : «no»;
 Enric Vendrell i Duran : «sí»;
 Francesc Vernet i Mateu : «sí»;
 Aleix Vidal-Quadras i Roca : «no»;
 Jordi Vila i Foruny : «sí»;
 Carles Viñas i Serra : «sí»;
 Joan Maria Abelló i Alfonso : «no»;
 Ramon Aleu i Jornet : «no»;
 Jaume Aligué i Escudé : «sí»;
 Lluís Armet i Coma : «no»;
 Pere Ayguadé i Ayguadé : «no»;
 Joan Aymerich i Aroca : «sí»;
 Francesc Xavier Bada i Amatller : «sí»;
 Rosa Barenys i Martorell : «no»;
 Josep Manuel Basañez i Villaluenga : «sí»;
 Manuel Ferran Bauzá i Gómez : «no»;
 Xavier Bigatà i Ribé : «sí»;
 Josep Borràs i Gené : «sí»;
 Maria Gràcia Bosch i Agustí : «sí»;
 Rosa Bruguera i Bellmunt : «sí»;
 Maria Pilar Busquets i Medan : «sí»;
 Magí Cadevall i Soler : «no»;
 Max Cahner i Garcia : «sí»;
 Jaume Camps i Rovira : «sí»;
 Ferran Camps i Vallejo : «sí»;
 Martí Carnicer i Vidal : «no»;
 Josep Lluís Carod-Rovira : «abstenció»;
 Pere Casals i Lezcano : «sí»;
 Marçal Casanovas i Guerri : «abstenció»;
 Enric Castellnou i Alberch : «sí»;
 Josep Clofent i Rosique : «no»;
 Higini Clotas i Cierco (*pausa*);
 Francesc Codina i Castillo : «sí»;
 Josep Coll i Bertran : «sí»;
 Josep Maria Coll i Majó : «sí»;
 Àngel Colom i Colom : «abstenció»;
 Víctor Colomé i Farré : «no»;
 Joan Colomines i Puig : «sí»;
 Josep Maria Cullell i Nadal : «sí»;
 Josep Curto i Casadó : «no»;
 Manuela De Madre Ortega : «no»;
 Joan Descals i Esquius : «sí»;
 Raimon Escudé i Pladellorens : «sí»;
 Rosa Maria Fabián i Martínez : «no»;
 Jorge Fernández Díaz : «no»;
 Antoni Fernández i Teixidó : «abstenció»;
 Pilar Ferran i Hernández (*pausa*);
 Joaquim Ferrer i Roca : «sí»;
 Daniel Font i Cardona : «no»;

Roc Fuentes i Navarro (*pausa*);
 Joan Maria Ganyet i Solé (*pausa*);
 Dionisio Eugenio García Guillamón : «no»;
 Arseni Gibert i Bosch : «no»;
 Víctor Gimeno i Sanz : «no»;
 Pau González i Castells : «sí»;
 Josep Maria Graells i Forcada : «sí»;
 Josep Joan Grau i Folch : «sí»;
 Francesc Guasch i Fernández : «sí»;
 Xavier Guitart i Domènech : «no»;
 Joan Hortalà i Arau : «abstenció»;
 Jaume Jané i Bel : «sí»;
 Antoni Jordà i Novas : «sí»;
 Xavier Latorre i Piedrafita : «abstenció»;
 Felip Lorda i Aláiz : «no»;
 Rafael Madueño i Sedano : «no»;
 Pasqual Maragall i Mira (*pausa*);
 Miquel Àngel Marimon i Fort : «sí»;
 Rosa Martí i Conill : «no»;
 Joan Martí i Ferré : «sí»;
 Juan Martín Toribio : «abstenció»;
 Frederic Martínez i Ibáñez : «sí»;
 Jordi Martínez i Planas : «sí»;
 Ricard Masó i Llunes : «sí»;
 Lluís Medir i Huerta (*pausa*);
 Josep Moliner i Florensa : «sí»;
 Josep Montalat i Cufí : «sí»;
 Maria Dolors Montserrat i Culleré : «no»;
 Joan Antoni Mur i Borràs : «sí»;
 Joaquim Nadal i Farreras (*pausa*);
 Manuel Nadal i Farreras : «no»;
 Trinitat Neras i Plaja : «sí»;
 Jaume Nualart i Serrats (*pausa*);
 Raimon Obiols i Germà (*pausa*);
 Joan Oliart i Pons : «no»;
 Jaume Manuel Oronich i Miravet : «sí»;
 Esteve Orriols i Sendra : «sí»;
 Miquel Padilla i Díaz : «sí»;
 Jaume Padrós i Selma : «sí»;
 Pere Parera i Cartró : «sí»;
 Marià Pere i Lizandara (*pausa*).
 (Ll. Sr. Secretari Primer anomena per ordre alfabètic els dipu-
 tats membres del Consell Executiu perquè votin.)
 Macià Alavedra i Moner (*pausa*);
 Joan Guitart i Agell (*pausa*);
 Josep Laporte i Salas : «sí»;
 Joaquim Molins i Amat : «sí»;
 Jordi Pujol i Soley (*pausa*).
 (Ll. Sr. Secretari Primer anomena els membres de la Mesa
 perquè votin.)
 Celestino Andrés Sánchez Ramos : «no»;
 Flora Sanabra i Villaroya : «sí»;
 Lluís Andrés Garcia i Sáez (*pausa*);
 Ramon Camp i Batalla : «sí»;
 Antoni Dalmau i Ribalta (*pausa*);
 Arcadi Calzada i Salavedra : «sí»;
 Joaquim Xicoy i Bassegoda : «sí».
 (Es procedeix al recompte dels vots emesos.)
 El Sr. PRESIDENT : El Compte General ha estat aprovat

per 66 vots a favor —o sigui, «sí»—, 37 «nos» i 10 abstencions.

Acte seguit votem la resta de la proposta.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta de la proposta ha estat aprovada per 107 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

Passem al vintè punt de l'ordre del dia, que és : Presa en consideració de la Proposició de Llei per la qual es modifica la Llei 10/83, del 30 de Maig, de Creació de l'Ens Públic Corporació Catalana de Radio i Televisió i de Regulació dels Serveis de Radiodifusió i Televisió de la Generalitat de Catalunya, presentada pel Grup Socialista. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Lorda.

**Presa en consideració de la Proposició
de Llei per la qual es modifica la Llei 10/83,
del 30 de Maig, de Creació de l'Ens Públic
Corporació Catalana de Ràdio i Televisió
i de Regulació dels Serveis de Radiodifusió
i Televisió de la Generalitat de Catalunya**

El Sr. LORDA : Senyor President,...

El Sr. PRESIDENT : Prego silenci.

El Sr. LORDA : Senyores diputades i senyors diputats, en ocasió de la sessió plenària d'aquest Parlament tinguda el dia 23 de febrer, el senyor Subirà —que, malauradament, s'ha absentat en aquests moments— va pronunciar una frase que el Diputat que els parla de moment no va acabar d'entendre, i ha hagut de recórrer a la transcripció que n'han fet els serveis del Parlament per a comprovar-ne els termes exactes. I ara sí que l'entenc. Alludint a una intervenció anterior, que havia fet el Portaveu del Grup Socialista, l'Il·lustre Diputat senyor Higiní Clotas, en la qual aquest va anunciar la presentació de la Proposició de Llei que ara em dispo a defensar, el senyor Subirà va dir, literalment : «I fixin-se si la Llei s'ha complert, sempre, per part del Consell d'Administració i per part de la Comissió de Control i per part del Director General, fixin-se si s'ha complert sempre, la Llei, que ara la solució que es proposa és modificar la Llei; argument, evidentment, a favor meu, en el sentit que s'ha complert la legislació en relació amb el control del pluralisme de TV3» —entre parèntesis— : «Remor de veus»; —suposo que un remor d'incredulitat—; «nosaltres opinem exactament el que els acabo de dir» —fi de la citació.

Davant d'aquestes paraules, naturalment el primer impuls és replicar al senyor Subirà i dir-li : «No, miri, si volem modificar la Llei de Creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió és justament perquè no es compleix». Ara, ben mirat, el senyor Subirà té raó, una raó maquiavèlica, però té raó : durant els més de cinc anys de vigència de la Llei, aquesta s'ha complert escrupolosament, al peu de la lletra; tan, tan al peu de la lletra que se n'ha ofegat totalment l'esperit : s'ha complert només en allò que és accessori, i no s'ha complert —millor encara, s'ha conculcat— en allò que és principal, que és substancial. I, per aquesta escletxa que deixa oberta aquesta subversió de valors —que és tota una subversió de valors—, s'esmuny hàbilment —malgrat la seva corpulència— el senyor

Subirà, i... no és present, però... (*remor de veus*) li haig de dir, li haig de dir, amb el to d'una reconvençió paternal, que, d'això, se n'hauria de donar una mica de vergonya. (*Rialles.*) Aquesta inversió de valors, consistent a fer prevaler un precepte de la Llei de caràcter adjectiu, un tràmit processal, en detriment d'un precepte substantiu, com és el que disposa que els grups polítics i socials significatius tinguin accés al mitjà, en compliment del mandat constitucional i estatutari de respectar el pluralisme de la societat, aquesta inversió de valors, la posa ben de manifest l'Exposició de motius de la nostra Proposició de Llei, que tots vostès, senyores diputades i senyors diputats, han tingut ocasió d'examinar.

En resum : es tracta que la qüestió de procediment que regula el punt 2 de l'article cinquè de la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió —és a dir : «una majoria qualificada de dos terços dels membres del Consell d'Administració, per a poder determinar i autoritzar el percentatge d'hores de programació destinades als grups polítics i socials significatius i els criteris de distribució d'aquests grups»—; aquesta qüestió de procediment impedeix que s'exerceixi la competència que preceptua el punt 1, apartat j), del mateix article. És a dir, ho hem anunciat abans, que el compliment d'un requisit més aviat subaltern, secundari, bloqueja el compliment d'un dels preceptes més substantius i importants de la Llei. En aquest sentit, sí que s'ha complert la Llei, senyor Subirà —absent—; per això justament ha estat bloquejada en allò que realment importa : és una situació absurda derivada de la manca de lògica interna de la Llei, i cal refer la lògica. És allò que pretén la nostra Proposició de Llei. I ara s'entendrà que, a l'afirmació del senyor Subirà, segons la qual es vol modificar la Llei perquè es compleix, nosaltres hi oposem la nostra, segons la qual volem modificar la Llei perquè no es compleix, perquè no s'ha complert al llarg dels prop de sis anys de la seva existència, i no s'ha complert en una qüestió realment fonamental. Oi que ho entenen vostès, senyores diputades i senyors diputats, senyor President?

L'obstacle rau en aquest punt 2 de l'article 5, que exigeix una majoria qualificada de dos terços del Consell d'Administració. La composició d'aquell Consell d'Administració reflecteix, com és sabut, la correlació de forces polítiques del Parlament —també ho diu la Llei. Al Consell d'Administració hi ha, doncs, una majoria absoluta de Convergència i Unió —perfectament legal i legítim—; aquesta majoria determinant ha fet prevaler els seus drets, perfectament legals i legítims, durant prop de sis anys, però ha impedit, alhora, que s'exercís un altre dret, molt més important que el d'una majoria parlamentària, un dret reconegut a tota la ciutadania de Catalunya : el dret que es respecti el seu pluralisme polític, social i filosòfic.

En realitat, aquesta majoria determinant de Convergència i Unió, molt zelosa dels seus drets, no ha estat gens ni mica zelosa pel que fa als drets dels ciutadans. Molt legalment i molt legítimament ha permès la conculcació del dret d'expressió del poble de Catalunya, perquè, senyor President, senyores i senyors diputats, el dret d'expressió pot ser actiu i passiu : jo puc expressar públicament les meves idees —és el meu dret, en sóc el subjecte actiu—, però la meua audiència, sobretot si sóc un ens públic de comunicació social, té dret a conèixer també les idees d'altres subjectes actius, d'exercir també el dret d'expressió passiu, el dret d'opció. Si no es fa així, es conculca, es

miri com es miri, el dret d'expressió, un dels fonamentals que proclamen la Constitució i l'Estatut; si no es fa així, es cau en l'ús monopolístic d'aquest dret, i en una actuació, consegüentment, monolítica, monocord, monòtona, excloent, endogàmica. Ha estat aquest un dels retrets constants que tots els grups de l'oposició hem fet a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió des de la Comissió de control parlamentari; sempre debades, sempre parapetats, el Director General de la Corporació i el President de torn del Consell d'Administració, darrere el punt 2 de l'article 5. D'aquesta obstinada actitud, se n'ha ressentit greument, fins i tot, una de les finalitats primordials de la Corporació: la normalització de la llengua i de la cultura catalanes. Que ho preguntin, si no, als cantautors catalans, als cineastes catalans, al Teatre Lliure, als editors de llibres en llengua catalana, a la premsa en català, als escriptors en llengua catalana... Tots, queixosos del tractament que se'ls dona des d'aquesta mentalitat de monopoli.

Senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta situació és insostenible: si no mirem de trobar-hi una sortida, ens mantindrem, fins i tot, en una zona propera a l'anticonstitucionalitat, sempre susceptible de ser objecte d'un recurs d'empara, al qual no voldríem pas acollir-nos. La nostra Proposició de Llei ofereix possibilitat d'una sortida; persegueix la modificació de la Llei de la Corporació Catalana, en el sentit d'afegir-hi una disposició transitòria que estableix les condicions mínimes però ineludibles per al compliment del precepte que determina el punt 1, apartat j) de l'article 5 de l'esmentada Llei. Si s'accepta la present consideració, haurem donat el primer pas per sortir d'un atzucac que paralitza l'exercici d'un dret que assisteix tota la ciutadania de Catalunya. Per a això bé paga la pena, en tot cas, de sacrificar uns interessos partidistes —apel·lo la consciència democràtica de les senyores diputades i dels senyors diputats.

Voldria sortir al pas, abans d'acabar, d'un argument que es pot aduir en contra de la nostra sol·licitud de presa en consideració: és, al meu judici, un argument pobre, evasiu, inconsistent, deplorable, però que, malauradament, s'ha estat utilitzant massa sovint en aquesta Cambra. Consisteix a dir que a Madrid també ho fan. Efectivament: ho fan. Aquests pèrfids socialistes que piloten la nau de l'Estat des del castell de comandament del centre de les Espanyes, també ho fan, vatua el món! Això de pèrfids... naturalment ho dic jo que no ho penso, però ho poso en boca de tots vostès que sí que ho pensen. (*Rialles.*)

En tot cas, si és així, per què imitar-los? Són un mal exemple, són els meus correligionaris i els meus bons amics, però, en el cas concret que avui ens ocupa, són un mal exemple; diguem-los que ho fan malament de la manera més pràctica que és fent-ho bé nosaltres. Altrament, donarem el trist espectacle que ofereix aquell quadre de Pieter Brueghel, el Vell —pronunciació netherlandesa—, que es conserva en el museu de Capodimonti, de Nàpols, on es veu una filera de cecs conduïts per un cec que acaba de caure a terra, vorejant tots la boca d'un barranc; tot fa preveure que es precipitaran a l'abisme. Home!, sí, el primer cec és un socialista, però els que li van al darrere són tots de Convergència i Unió. (*Rialles.*) El quadre es titula *La paràbola dels cecs*. Aprenem-ne la lliçó i que no se'ns torni a invitar a aquesta Cambra a seguir els mals exemples, la qual cosa vol dir, aquí i ara, votar a favor de la presa en conside-

ració de la nostra Proposició de Llei, votació favorable per a la qual aquest diputat que els parla vol donar a tots, ni que sigui a la bestreta, les més expressives gràcies.

Senyor President, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Lorda. Hi ha possibilitats d'un torn en contra. Doncs, passem a la fixació de posició. Els grups tenen deu minuts. El Grup Mixt? (*Pausa.*) El senyor Latorre té la paraula.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, la primera intervenció que aquest diputat va fer a la Comissió de Control Parlamentari de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió va ser la formulació d'una pregunta al Director General en què li demanava quins mecanismes tenien establerts a la seva Direcció General per tal de controlar el minutatge que reflectís les aparicions dels grups polítics i socials significatius del nostre país. La resposta del Director General va ser que TV3 no tenia establert cap mecanisme de control d'aquest tipus d'aparició.

En el decurs de la meua contrarèplica jo vaig referir-li una anècdota que ara els referiré a vostès: al CDS —ingenus de nosaltres— vàrem contractar una persona que no tenia més ocupació que controlar les nostres aparicions a TV3. Evidentment, senyores diputades i senyors diputats, quan feia dos mesos que no tenia feina, la vàrem enviar a l'atur. Això no és sinó l'evidència de l'ús i abús que, des del grup de la majoria, es fa de TV3 amb finalitats partidistes. Com ja ha dit l'Il·lustre Diputat senyor Lorda, a l'Exposició de motius de la Proposició de Llei que ara ens proposa, es diu que no s'ha complert la competència que la Llei de Creació de l'Ens Públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, en el seu article 5 determina que s'ha de determinar semestralment, per part del Consell d'Administració, el percentatge d'hores de programació destinades als grups polítics i socials significatius, i fixar els criteris de repartiment entre aquests grups. I diu també l'Exposició de motius que aquesta competència no ha estat exercida, perquè, evidentment, mai s'han posat d'acord.

El propòsit, suposem, del legislador en redactar aquest article cinquè, era, creiem, evitar l'ús unilateral i partidista de la majoria simple en el Consell d'Administració de la Corporació. Aquesta pretensió, com ja s'ha dit, és desvirtuada en la seva funció per l'ús partidista que se'n fa reiteradament des de la Corporació, per part del grup de la majoria, i la manca de voluntat democràtica de buscar el consens que permetés d'aconseguir la majoria qualificada necessària per a la seva aplicació.

Nosaltres, de tota manera, valorem positivament l'esperit que presideix la formulació d'aquesta Proposició no de Llei presentada pel partit Socialista i, sense, lògicament, entrar ara en la quantificació i criteris de distribució de les hores de programació mensual que s'assignarien als grups polítics i socials significatius, en el cas —jo crec que no massa probable— que prosperés aquesta Proposició no de Llei —en la seva tramitació, seria el moment de fer-ho— els centristes d'aquest Parlament votarem afirmativament la presa en consideració de la dita Proposició no de Llei.

Ara bé, jo, per acabar, empraré el pobre argument a què feia referència l'Il·lustre Diputat senyor Lorda, que ens fa una mica incomprensible i difícil de justificar la presentació d'aquesta Proposició per part del Grup Socialista, perquè, com ja he dit, el punt 1, lletra j) de la Llei del 83 és literalment idèntic al punt

1, lletra k) de l'article 8 de la Llei 4/1980, que desenvolupa l'Estatut de Ràdio i Televisió Espanyola, l'aplicació del qual és també bloquejat per la majoria socialista en el Consell d'Administració de l'ens públic Radiotelevisió Espanyola.

Per finalitzar, només una lamentació, senyor Lorda : lamentem molt que vostè no mani a Madrid.

Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Latorre. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO : Senyor President, senyors diputats i senyores diputades, l'apartat j) del primer punt de l'article 5 d'aquesta Llei 10/83, del 30 de maig, determina —i ho fa sense cap mena d'ambigüitat— que una de les competències del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió és justament la determinació semestral del percentatge d'hores de programació destinades als grups polítics i socials significatius.

Durant més de cinc anys, aquest mandat, aquestes determinacions han estat sistemàticament —per unes raons o per unes altres— negligides, i se'ns ha dit moltes vegades que no ha estat possible d'aconseguir la majoria qualificada dels dos terços dels membres del Consell d'Administració —preceptiva per tal d'aprovar aquest percentatge. El nostre Grup, que sistemàticament ha reclamat també, com altres grups de la Cambra, l'aplicació d'aquest precepte, això li sembla una excusa excessivament dilatada, i ens recorda una mica una anècdota que s'explicava de la mare del general Montgomery quan, l'any 1942, en plena Guerra Mundial, li preguntaven uns periodistes : «Vostè creu que n'hi ha per molt d'aquesta guerra?» I la mare del general els deia : «Miri, no ho crec, el meu fill està molt cansat de tanta guerra». I, efectivament la guerra s'acabà, com havia previst la senyora, abans de tres anys. Doncs, bé, si el Govern, i la majoria que li dona suport, i la seva majoria al Consell d'Administració, haguessin tingut una voluntat política clara, efectiva i sincera d'assegurar l'accés de tots els grups polítics i socials als *media* de titularitat pública i, en definitiva, de fer complir allò que la Llei determina, això, segurament, ja s'hauria aconseguit. En canvi, el que hem vist gairebé sempre, dissortadament, ha estat un ús molt desinhibit, un ús clarament asimètric, per part del Govern, dels poderosos mitjans d'aquesta Corporació. Per tant, pel que fa a la Proposició de Llei del Grup Socialista, jo ja m'imaginava —s'hi ha anticipat de manera honorable el senyor Lorda— que el portaveu de la majoria els retraurà a vostès els pecats i pecadets del control del Govern sobre la Radiotelevisió Espanyola, però ja es poden imaginar, senyors diputats i senyores diputades —en aquest sentit, el senyor Lorda ha fet una intervenció honorable—, que aquesta recriminació, que aquesta possible recriminació, a la resta dels grups de la Cambra no ens farà pas ni fred ni calor, no tenim pas la cua de palla, almenys en aquest tema. El senyor Lorda ha aportat una anècdota il·lustrativa referida al quadre de Brueghel, i jo els diria que estic segur que si aquesta corrua de socialistes i convergents es precipitava al barranc, doncs, en aquest cas, estic segur que les càmeres de televisió serien a la part de baix del barranc, i que si els que ens havíem quedat a dalt reclamàvem, ens dirien que, justament quedar-se a dalt no és notícia. (*Remor de veus.*)

Tenim alguna reserva sobre la Proposició presentada pels

nostres col·legues del Grup Socialista. En concret, hem de dir que el text de la Disposició Transitòria proposada resulta relativament ambigu des d'un punt de vista gramatical : hi ha un període massa llarg, que fa que, si més no en una primera lectura, no quedi excessivament clar quins són els criteris a aplicar als grups polítics i quins són els criteris a aplicar als grups socials. Per una altra banda, doncs, trobem que es pot discutir el percentatge del 2%, i també hem de dir que ens sembla massa restrictiva aquesta referència constitucional i estatutària, com a font exclusiva de legitimació dels interessos i de l'interès dels grups socials i polítics. Ara bé, aquesta Proposició, evidentment, pot ser millorada, pot ser discutida, i em sembla innegable que es tracta d'una iniciativa legislativa destinada a desbloquejar l'incompliment o la manca de compliment d'un precepte legal, la qual cosa, en definitiva i tanmateix, ens sembla sintomàtica i greu; és a dir, que hàgim de recórrer a un nou text legal per a desbloquejar la manca de compliment d'un text legal anteriorment aprovat per aquest Parlament. Per tant, i en síntesi, votarem favorablement l'admissió a tràmit de la Proposició de Llei socialista, i entenem que el grup de la majoria, doncs, té dues alternatives lògiques : votar-la favorablement o desbloquejar de manera definitiva l'aplicació del precepte sobre el qual estem debatent. Al capdavant, senyores diputades i senyors diputats, cinc anys són suficients per a trobar el desllorigador d'aquesta qüestió : escoltin, Jaume I va trigar dos anys a conquerir la ciutat de València, i bé li devia resultar una mica més difícil que l'aplicació del precepte legal que estem discutint.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Pueyo. El Grup parlamentari Popular fixarà posició mitjançant el senyor Vidal-Quadras. Té la paraula.

El Sr. VIDAL-QUADRES : Sí, gràcies, senyor President. Nosaltres compartim la inquietud del grup proposant sobre aquest problema que se suscita a la televisió pública a Catalunya, i també ha estat una satisfacció sentir el senyor Lorda fent acte de contrició de determinats pecats del Govern socialista en aquesta Cambra; si això es perllonga durant la legislatura, evidentment, senyor Lorda, tindrà vostè feina llarga i abundant pel que ens queda de legislatura.

En qualsevol cas, el que aquí es produeix, des del nostre punt de vista, és un problema de caire tècnic, és a dir, que el Consell d'Administració és una emanació d'aquest Parlament, és una emanació d'aquest Parlament, perquè estem davant d'una televisió pública. Aleshores, aquesta televisió pública és regida per un consell d'administració amb una representativitat proporcional a les forces polítiques presents en aquesta Cambra. Això fa que, quan s'ha de produir un acord respecte a una cosa tan important com és el repartiment de temps i d'espais, aquest mecanisme cautelar dels dos terços que està posat, evidentment, per evitar determinats abusos, el que fa, a la pràctica, és —com vostè assenyala molt bé en aquest preàmbul— congelar, de fet, la possibilitat que el Consell arribi a un acord.

Aleshores, vostès proposen una solució alternativa, diuen : «bé, mentre això no es produeix, posem una transitòria que ens permeti desbloquejar aquesta situació», però permeti'm, senyor Lorda, que jo li digui que tot i compartint aquesta actitud i la bona intenció de la disposició transitòria, tampoc no és una solució. No és una solució perquè ens trobaríem amb el

mateix, ens trobaríem amb el mateix, i és la serp que es mossega la cua, perquè una vegada tinguéssim aquesta transitòria aprovada resultaria que com que la disposició conté —i vostè estarà d'acord amb mi— bastants elements de subjectivitat..., és a dir, per exemple, vostè diu «que es distribueixi d'acord amb la representativitat dels diferents grups polítics, socials...», bé, això genera, en el Consell d'Administració, una altra vegada, una discussió d'aquestes bizantines, que acaba amb la imposició del criteri de la majoria —que ara com ara és una majoria absoluta—, i, de fet, des del punt de vista tècnic, aquest desblocatge no es produirà. És a dir, que vostè proposa aquí una solució, o un instrument tècnic legal, que està condemnat a tenir les mateixes dificultats que la Llei actual.

I, això, per què passa, senyor Lorda? Doncs, jo li diré que passa per una qüestió bàsica: passa perquè una televisió pública en règim de monopoli sempre tindrà aquests problemes. És consubstancial amb el mitjà de comunicació; és a dir, totes les televisions públiques del món —unes menys, altres, més, segons el grau de democràcia del govern o del règim polític imperant—, totes, totes pateixen aquest problema de ser controlades per l'Executiu o per la majoria en aquell moment al poder.

Per tant, com que això és un problema estructural d'aquest mitjà de comunicació públic i monopolístic, la solució no és, senyor Lorda, fer aquestes petites correccions i donar voltes al voltant d'un problema que és massa fonamental perquè pugui ser resolt amb aquestes petites correccions. La solució, senyor Lorda, és: llibertat; que hi hagi televisions privades, competitives, que hi hagi llibertat de televisió. Una llibertat encara més gran de la que actualment contempla el nostre ordenament jurídic, i en aquell moment aquest problema desapareixerà perquè la gent, per fi, podrà veure a la pantalla allò que realment la societat demana, i l'única manera de fer això és amb llibertat. Com que jo suposo que vostè no estarà massa d'acord amb aquest punt de vista, o, almenys, estarà d'acord en una mesura molt parcial, des de la nostra òptica, jo li haig de dir que nosaltres no podem donar suport a aquesta proposició, però que, en qualsevol cas, pel fet que detectem el problema, també el patim, i en reconeixem l'existència, ens abstindrem en aquesta Proposició.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Nosaltres donarem suport a la Proposició de Llei socialista, entre altres raons per coherència amb el que hem defensat en etapes anteriors sobre aquest punt i sobre aquest tema, jo diria que d'una manera inequívoca.

Voldria recordar només, per exemple, que el 4 de desembre del 87, en una moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política informativa de TV3, posàvem a votació un punt 2, que deia: «El Parlament de Catalunya insta el Consell d'Administració i el Director General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió...» (*Remor de veus.*) (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. RIERA I GASSIOT: «a establir i regular abans d'un mes les normes d'accés dels grups polítics, sindicals i socials significatius a les Emissores de les empreses filials de l'esmen-

tat Ens Públic, d'acord amb allò que estableix la Llei de Creació de l'Ens Públic de la Corporació Catalana...» (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Riera, li prego que abans de prosseguir amb el seu discurs, esperi que hi hagi silenci. (*Pausa.*) Continui.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. «d'acord amb allò que estableix la Llei de la Creació de l'Ens Públic de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.»

Poc temps..., dies després, es presentava una Proposició no de Llei que la presentaven quatre grups polítics, el Grup Socialista, el Grup d'Esquerra Republicana, l'aleshores Grup del PSUC i el Grup Popular, la qual, el text exactament de la presentació era: «El Parlament insta el Consell d'Administració i el Director General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió a elaborar i presentar-li abans de tres mesos les normes d'accés dels grups polítics i socials significatius a les Emissores de les empreses filials de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.»

Em va tocar presentar aquella Proposició no de Llei. Entre altres coses, dèiem que es tractava..., aquesta Proposició no de Llei recolzava en el caràcter públic dels mitjans institucionals, en l'ús equànime dels cabals públics, en la credibilitat necessària del poder polític, preocupat per garantir tant la pluralitat com l'assentament del joc democràtic. Recolzava també en les garanties de respecte al poble de Catalunya, o, si ho voleu, en el seu cos d'electors. Recolzava, finalment, en la consideració que els poders polítics mai no són eterns, i és important que els mitjans de comunicació siguin possibles i sensibles tant als canvis com a la diversitat de les propostes polítiques.

Ja aquell dia, i en la discussió en el debat posterior, el senyor Marçal Casanovas va dir aquestes paraules textuais: «Votarem favorablement, però amb molt d'escepticisme, perquè ja veiem en el diari d'avui», era el 10 de desembre del 87, «que apareix el senyor Joan Granados que s'avança i ja ens diu que ell no creu possible que es pugui regular la participació dels grups polítics i socials a TV3 fins després de les eleccions autonòmiques. O sigui..., bé, senyor Granados *dixit*, ja veurem..., a veure...», i acaba amb el «moltes gràcies, senyor President.»

És molt significativa també l'actitud del senyor Azorín —tan diferent, en aquest cas, de la plantejada avui pel portaveu del Grup Popular—, que dóna el suport absolut —precisament perquè hi hagi aquest tipus de garanties— a aquella Proposició no de Llei.

A nosaltres, tampoc no ens entusiasma del tot la redacció de la proposta legal que en aquests moments se'ns planteja a la Cambra, però ens sembla que això es pot esmenar i que això pot ser objecte de tràmit. La veiem, en tot cas, com una nova voluntat de trencar una mena d'atac incomprensible, diguéssim; una mena de parany, en el qual sembla que no hi hagi voluntat clara perquè hi hagi realment accés plural als mitjans de comunicació; que sigui el 2% de tot el temps, el 3%, el 4% o l'1%..., ens sembla ben igual, el que ens sembla és que hem de trobar un desllorigador perquè no sigui una mena de problema perpetu que un tipus de legislació impedeixi que se surti d'un embull en el qual ens hem ficat, i que, en tot cas, ens fa perdre a tots nosaltres credibilitat.

Crec que la solució en aquests moments, tractant-se d'administrar diner públic, no és l'apel·lació a la televisió privada com a solució de tots els problemes, sinó la regulació d'això que ha

estat fet amb diner públic.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA : Gràcies, senyor President, senyores diputades i senyors diputats, pujo a la tribuna per posicionar-me en nom del meu Grup, no per fer un torn en contra —com hauria estat possible—, però això, i comptant amb la disposició que sempre té el President del Parlament, em permetrà que encara que no sigui un torn en contra, pugui contestar algunes de les afirmacions que s'han fet des d'aquesta tribuna.

El Sr. PRESIDENT : De manera que no provoqui massa contradiccions, que no em demanin la paraula. (*Remor de veus.*)

El Sr. CODINA : No, no, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. (*Remor de veus.*)

El Sr. CODINA : Es parla d'incompliment de la Llei. És clar, parlar de l'incompliment de la Llei, des del nostre punt de vista, és del tot inexacte, per mesurar les paraules, perquè la Llei el que fa —com saben totes les senyores i els senyors diputats i especialment els que s'han preocupat i s'han ocupat més d'aquest tema—, fixa clarament quin és el procediment per a regular l'accés dels grups polítics, socials representatius, etcètera, i a ningú s'escaparà i ningú no s'ha plantejat mai que el fet que..., perquè això es pugui complir —se sap, ho diu la Llei—, ha de comptar amb un quòrum determinat, ha de comptar amb una correlació de vots determinada, amb els dos terços. I jo deia que a ningú, a ningú se li ha acudit mai que en altres preceptes de la Llei, en altres moments que també aquests dos terços són necessaris —vull recordar l'aprovació de l'avantprojecte de pressupostos, la programació...—, és a dir, hi ha actituds, hi ha moments de la vida del Consell que requereixen els dos terços. Mai a ningú, mai a ningú se li ha acudit dir que perquè no s'assoleixen els dos terços s'està incomplint la Llei; mai.

Aquest és un tema que depèn, tal com diu la Llei, exclusivament del Consell d'Administració. Jo tinc la impressió i la seguretat —i em dispensaran les il·lustres diputades i els diputats que no hi estiguin d'acord— que no es pot... —vaja, no es pot, des de la nostra perspectiva, des de la meua perspectiva—, no es pot sostreure al Consell d'Administració aquelles tasques que la Llei li encomana d'una manera clara, precisa; si nosaltres volem, des d'aquí el Parlament, anar modificant, no anar modificant..., que, en definitiva, el que proposa aquesta Proposició de Llei és dir «aquella feina que ha de fer el Consell d'Administració, que no la faci, perquè no s'han posat d'acord, perquè no s'ha fet..., fem-la nosaltres», estariem fent una tutoria, estariem fent..., tindríem una actitud, estariem fent una feina, en definitiva, que de cap de les maneres ens correspon, senzillament perquè la Llei això ho adjudica al Consell d'Administració.

Què passa? El que passa és que és molt difícil, és molt difícil poder trobar la frontera, poder trobar la justa mesura que, llevat de casos com poden ser els grups polítics que per la seva representació parlamentària, doncs, evidentment, això es podria clarificar, llevat d'aquests, tot el que siguin altres grups representatius socials de tipus de religions, del tipus que siguin serà molt difícil, molt difícil poder jutjar els que hi tindrien o

no hi tindrien accés. Tan difícil que no és una actitud només del Consell d'Administració de la Corporació, sinó d'altres que s'han trobat amb aquesta dificultat; és a dir..., senyor Lorda, no és un problema de falta de voluntat, segurament tampoc d'altres televisions, és un problema real, és un problema que costa, que és difícil trobar aquesta frontera i aquesta separació entre uns i altres. A més, vostès pretenen, amb aquesta addicional, modificar —jo suposo que se n'adonen— l'esperit de la Llei. Volen modificar l'esperit de la Llei, pel que els deia abans : volen portar a la responsabilitat del Parlament aquella que és del Consell d'Administració. Una Llei que jo vull recordar que es va aprovar per una amplíssima majoria, pràcticament tots els articles de la Llei van estar votats per majoria absoluta..., per unanimitat, no per majoria absoluta, per unanimitat. Si no ho recordo malament, llevat dels vots del senyor Corral i Belorado —aleshores en el Grup Mixt— i d'algun altre diputat, que lamento moltíssim en aquest moment no recordar-me'n, tots els altres articles van ser votats per unanimitat.

Ens sembla que no és bo, en general, que no és bo en general, que lleis que fa, no cinc anys, ara dintre de pocs dies en farà sis, que s'hagin de modificar. Em sembla que no és bo, en general; quan calgui, que es faci, en aquest cas, nosaltres pensem que no s'ha de fer, i des d'aquesta perspectiva i amb el mateix respecte que jo he admès els seus arguments, estic convençut que vostès admetran els meus.

S'han fet presumpcions des d'aquesta tribuna, dient : «quan surti el representant de la majoria, es dirà...», ho ha dit l'Illustre Diputat senyor Lorda, ho ha dit algun altre representant d'algun altre grup. No pensava fer-ho i no ho faré; quasi mai faig referències a altres institucions, però sí que, amb cordialitat, deixi'm que li digui, senyor Lorda, que això no només a TV3.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Codina. Posem a votació la presa en consideració.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

La presa en consideració ha estat rebutjada per 38 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions.

Fins a les quatre d'aquesta tarda. Se suspèn la sessió.

(*La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i dos minuts i es reprèn a un quart de cinc i vuit minuts.*)

La sessió es reprèn a un quart de cinc de la tarda i vuit minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Primer, de l'I. Sr. Secretari Primer, l'I. Sr. Secretari Segon, la I. Sra. Secretària Tercera i l'I. Sr. Secretari Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Benestar Social.

Preguntes

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, es passa ara a les preguntes amb resposta oral.

La primera pregunta ha estat posposada. Per a la següent, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ramon Aleu.

El Sr. ALEU : Moltes gràcies, senyor President. Honorable Conseller...

(Ll. Sr. Carod-Rovira demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT : Perdó, senyor Aleu. El senyor Carod-Rovira...

El Sr. CAROD-ROVIRA : La meua pregunta ha estat posposada avui sembla que a petició del Govern...

El Sr. PRESIDENT : Sí, a petició del Govern...

El Sr. CAROD-ROVIRA : Per tant, cal pensar que serà en el proper Ple que se substanciarà.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Pensa molt bé. Senyor Aleu...

*Pregunta al Consell Executiu sobre
una possible exportació d'avellanes*

El Sr. ALEU : Moltes gràcies, senyor President. Honorable Conseller, el senyor Estrada, Coordinador de les Taules Sectorials, va posar-se en contacte amb alguns operadors de fruita seca de Reus per oferir-los una exportació de 15 milions de quilos d'avellana.

Jo he de confessar-li que mai ha quedat clar a l'opinió pública ni el preu de l'operació ni el país on havia de fer cap l'operació, encara que a la premsa va sortir que es tractava d'un país sud-americà i que el preu era molt superior a l'actual del mercat.

Tenint en compte que la producció mitjana de fruita seca, d'avellanes, és de 12 milions de quilos anuals —tres milions de quilos menys que el que es pensava exportar—, li formulo la següent pregunta : quina és la realitat d'aquesta exportació?

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Aleu. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Miró.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Miró i Ardèvol) : El Departament d'Agricultura, en relació amb aquesta exportació, no té cap altra informació més que la que va sortir a la premsa i la que li va ser facilitada pels exportadors.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Vol fer el senyor Aleu una repregunta? *(Pausa.)* Gràcies.

Pregunta número 3. Té la paraula, per formular-la, l'Il·lustre Diputat senyor Aleu.

*Pregunta al Consell Executiu sobre l'Ordre del
16 de febrer que prohibeix encendre foc a tots
els terrenys forestals de Catalunya*

El Sr. ALEU : Moltes gràcies, senyor President. El *Diari Oficial de la Generalitat* del 20 de febrer d'enguany publicava l'Ordre del 16 de febrer, de prohibició d'encendre foc als terrenys forestals i a la franja de quatre-cents metres que els envolta, encara que preveu mecanismes d'autorització, per part del Departament, quan se sol·liciti.

En l'Exposició de Motius se citen les condicions meteorològiques d'aquell moment. De tota manera, cal explicar que —com ens deia el Conseller Molins ahir— les condicions meteorològiques han canviat, però, a més a més, hi ha zones de Catalunya —com pot ser el Montsià— on la pluviometria és molt superior a la normal; no és normal veure el riu Sénia arribar

fins al mar.

A més a més, hi ha una altra realitat, i és que les zones productores d'olives, els que han d'esporgar oliveres ho han de fer en aquest temps i és del tot prudent procedir a la cremada de rama.

Per tant, jo formulo la següent pregunta : quines mesures pensa prendre la Conselleria per tal de facilitar la cremada de la rama d'olivera?

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Aleu. L'Honorable Conseller senyor Miró té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : La norma, com és lògic, l'Ordre que ho regula ha de ser general per a tot Catalunya. En aquells casos en què per les condicions climatològiques o senzillament perquè el bosc està molt llunyà, doncs, permet adoptar criteris de flexibilitat, s'adopten criteris de flexibilitat; això es ve fent en tots els casos, i concretament els que vostè cita i en d'altres indrets, i això és el que continuarem fent.

Cal dir, d'altra banda, que el mecanisme que es pretén regular també és molt senzill; de l'únic que es tracta és posar-se d'acord amb el municipi perquè uns dies determinats diguin : «pensem cremar aquest dilluns, aquest dimecres o aquest divendres», i així donar temps a poder avisar la patrulla forestal o el cotxe de bombers perquè, doncs, n'estigui pendent i pugui intervenir en cas de necessitat.

Jo diria que el mecanisme aplicat amb la flexibilitat que es ve duent a terme no ha de presentar, com no ha presentat a la pràctica —que no amb els temors inicials—, cap mena d'especial problema.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. El senyor Aleu vol fer una rèplica?

El Sr. ALEU : No. Només demanar-li al Conseller que realment siguin enormement flexibles, tot i valorar que la norma està feta per tal d'evitar incendis, cosa que compartim, però que siguin al màxim de flexibles possible, perquè en contra del que el Conseller aprecia, a mi m'han vingut moltes queixes de pagesos que entenen que aquesta norma els perjudica sensiblement. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Aleu. Vol fer una rèplica al senyor Aleu?

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Amb molta brevetat, la nostra voluntat és ser flexible. Tots aquells casos que vostè o altres persones, doncs, coneguin, que l'oficina comarcal en concret o aquell servei en concret no ho està aplicant amb suficient flexibilitat, amb molt de gust ens ho indiquen i, atès que la nostra voluntat és aquesta, doncs, farem el possible perquè el criteri aquest sigui aplicat sense cap mena d'excepció.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Conseller. La quarta pregunta també ha estat posposada a petició del Govern.

La cinquena pregunta la formulen el Diputat senyor Daniel Font i la Diputada senyora Teresa Utgés. Per formular-la, té la paraula el senyor Daniel Font.

*Pregunta al Consell Executiu sobre la construcció
del nou hospital comarcal del Pallars Jussà
i el Pallars Sobirà*

El Sr. FONT : Gràcies, senyor President. És sobre l'Hospital

de Tremp : quina és la garantia i el ritme d'inversió previst pel Consell Executiu per a la construcció del nou hospital comarcal de Tremp, referit a les dues comarques del Pallars Jussà i el Pallars Sobirà?

El Sr. **PRESIDENT** : Gràcies, senyor Font. L'Honorable Conseller de Sanitat i Seguretat Social té la paraula per fer la rèplica.

El Sr. **CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL** (Xavier Trias i Vidal de Llobatera) : Sí, l'any 1988 ja es va encarregar el projecte; en aquests moments està a punt d'acabar-se, fins i tot s'ha presentat, i l'any 1989 hi hauran 100 milions d'inversió, i el 90 i el 91 les dues fases per acabar completament l'hospital.

El Sr. **PRESIDENT** : El senyor Font pot fer rèplica, si és que ho desitja.

El Sr. **FONT** : Gràcies, senyor President. Certament, ha estat presentada una maqueta del projecte de Tremp fa pocs dies, però també cal dir que és una maqueta que ha tornat a Barcelona, que en aquests moments no se'n disposa a la ciutat de Tremp per fer les consultes necessàries.

Jo diria que, amb maqueta o sense, la situació actual no és altra, diríem nosaltres, que de paràlisi del projecte de construcció de l'hospital de Tremp. No s'ha invertit ni s'inverteix, no es comencen les obres ni hi ha una data de començament fixa, no es consulten els ajuntaments corresponents de manera formal, ens diuen a nosaltres : «res de res».

I això no ho diem nosaltres, senyor Conseller, ho han dit darrerament un bon nombre d'alcaldes dels dos Pallars, la major part del Grup de Convergència i Unió, que varen adreçar recentment una carta al secretari general del seu partit protestant per aquest fet, de paralització del projecte de construcció de l'hospital de Tremp, carta en què deixaven entreveure la possibilitat de dimitir si no es resolva positivament el tema i de manera ràpida. Aquests alcaldes, del Grup de vostès, senyor Conseller, han arribat a manifestar textualment que la seva protesta és —textual— : «Conseqüència directa dels reiterats incompliments que el Consell Executiu ha realitzat en matèria d'inversions als dos Pallars». La protesta dels alcaldes respecte a l'hospital es concreta en el fet que : el Pla Comarcal preveia 25 milions per al 88 i 100 milions per al 89, i en el fet, també, que els 25 milions del 88 no estan executats i, contràriament al que ens acaba de dir vostè, senyor Conseller, en el Pressupost aprova per al 1989 només en consten 50, no 100; és a dir, exactament la meitat.

Cal dir també, en relació amb les promeses, que els esmentats alcaldes de Convergència i Unió varen realitzar una reunió de treball amb l'esmentat Secretari General del seu partit, senyor Miquel Roca, segons s'ha dit a diferents mitjans de comunicació sense que hagi estat desmentit, reunió en la qual es va establir el compromís en ferm que per al 1989 es destinarien efectivament 100 milions per a la construcció de l'hospital de Tremp, i es cobriria, efectivament, una primera fase de construcció. Val a dir que aquesta preocupació no és només dels alcaldes de Tremp, sinó que és una preocupació social, generalitzada de la ciutat de Tremp i de les comarques dels dos Pallars. Per tot, en funció d'aquestes promeses, dilacions, retards, preguntem de nou : si es confirma la voluntat política del Consell Executiu de destinar 100 milions el 89 —i no 50, com consta en el Pressupost— per a una primera fase de construcció de

l'hospital de Tremp, si pensa sotmetre el projecte a un estudi detallat amb els alcaldes comarcals més enllà d'una maqueta —com ha passat recentment—, perquè puguin fer formalment observacions, i si pensa establir un ritme d'execució de les inversions conseqüents, d'acord amb allò que preveu el Pla Comarcal, i de manera que el present any s'hagi cobert ja una primera fase de construcció.

Moltes gràcies.

El Sr. **PRESIDENT** : Gràcies. L'Honorable Conseller de Sanitat i Seguretat Social, senyor Trias, té la paraula.

El Sr. **CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL** : Miri, això ja ho he contestat dos cops en aquesta Cambra —l'altre cop va ser a iniciativa del Grup de Convergència i Unió— : es gastaran 100 milions de pessetes, aquest any, d'inversió; l'any que ve, entre el 90 i el 91, s'acabarà de fer la inversió corresponent per acabar completament l'hospital; és a dir, aquest és el pla programat des de tot aquest any; era molt difícil que fos diferent, perquè, com deia, el projecte es va començar el 88, per tant, era molt difícil que es fes d'una altra manera, i està, es pot dir, acabat. S'ha presentat la maqueta, però la maqueta serà el resultat d'un estudi arquitectònic seriós, molt ben fet, a més que, realment, doncs, és una obra que jo crec que serà exemplar i molt bonica, i, per tant, sí que es va portar a ensenyar i es va portar a ensenyar en una reunió del comitè directiu del Pallars —que, després, tindrà l'oportunitat, en la següent pregunta, d'explicar-li qui en forma part.

El Sr. **PRESIDENT** : Moltes gràcies, Honorable Conseller. La següent pregunta la formulen també els diputats senyor Daniel Font i Maria Teresa Utgés.

Per a la seva formulació, té la paraula l'Il·lustre senyor Font.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre el Sant Hospital de
Tremp-Fundació Fiella*

El Sr. **FONT** : Gràcies, senyor President. La pregunta formulada al Conseller és si pensa el Consell Executiu condicionar d'alguna manera l'actual hospital de Tremp, el que hi ha en aquests moments, el que es diu Sant Hospital de Tremp-Fundació Fiella, perquè normalitzi la presència de representants municipals de la ciutat de Tremp en la composició del patronat d'aquest hospital, garantint així un mínim de control públic de la seva gestió.

Moltes gràcies.

El Sr. **PRESIDENT** : Gràcies, senyor Font. L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. **CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL** : Això sí que li contesto molt sincerament : la fundació privada Sant Hospital de Tremp-Fundació Fiella té com a finalitat proporcionar assistència hospitalària i allotjament a les persones pobres i desvalgudes. La Fundació té plena personalitat jurídica per al compliment dels seus fins; segons els seus estatuts, aprovats l'any 1984, està format per dos sacerdots elegits cada quatre anys per la comunitat presbiteriana de Tremp, i l'ex-alcalde més immediat i un ex-conseller de l'Ajuntament de Tremp a elegir cada quatre anys. És evident que el Departament de Sanitat el que no farà és immiscir-se dintre de la fundació d'aquest hospital, de cap de les maneres! Sí que la Generalitat i el Departament utilitzen els seus sistemes perquè, a

través d'aquesta fundació, es compleixin els programes sanitaris que ha de portar o dur a terme.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. L'Illustre senyor Font vol replicar? *(Pausa.)*

El Sr. FONT : Jo diria, senyor Conseller, que no es tracta d'immiscir-se, però si de regular les coses, i li diré que el 1982 és l'any en què es va produir la renovació dels estatuts de l'actual patronat de l'actual hospital de Tremp, que dataven del 1521; que aquesta renovació va ser ordenada pel Conseller de Justícia —com li corresponia— i aplicada; que en la renovació estatutària es dona la casuística que la composició del patronat la formen dos sacerdots, nomenats per la comunitat presbiteriana de Tremp —la qual cosa ens sembla lògic i normal en aquest tipus de fundacions, que, d'altra banda, són arreu de Catalunya— i també de l'ex-alcalde de Tremp i un ex-regidor de l'Ajuntament —és a dir, de l'anterior consistori—, la qual cosa ja no ens sembla tan lògic i normal. La composició estatutària d'aquest patronat —consegüentment assessorada pel Govern de la Generalitat— redunda en una situació institucional ben complexa i excepcional. L'hospital es regeix per una fundació privada amb presència municipal, però no de l'ajuntament vigent, sinó de l'antecessor, és a dir, de l'ajuntament anterior; la gestió de l'hospital l'executa una mútua privada —per no dir que «explota una mútua privada»—, però el conjunt de l'assistència bàsica, en canvi, no la porta la mútua privada, sinó l'Institut Català de la Salut a través d'un concert amb la mútua privada i amb els consegüents fons públics. Ens sembla a nosaltres que el Consell Executiu hauria d'aclarir aquesta situació complexa i anòmala exigint el control públic i efectiu de la gestió, mitjançant la normalització de la presència municipal o, en el seu cas, de la Generalitat, com és el cas de les diferents fundacions benèfico-privades existents a Catalunya.

Ara bé, potser per entendre millor aquesta situació d'emboïll —i diem nosaltres, també, de descontrol—, ho entendrem si tenim en compte que el darrer alcalde de Tremp —és a dir, el que està en el patronat— va cessar l'any 83, i que els estatuts varen ser renovats l'any 82. No es tracta de cap mena de suposició, però sí que cal dir que la representació municipal ex de Tremp —i això ho sabem fermament de l'hospital— té a veure d'una manera directa i notòria amb la sanitat local, amb les «iguales» de Tremp, amb la consulta privada i amb l'oposició frontal a implementar criteris de reforma sanitària, d'acord amb els interessos generals —segons ens explica a nosaltres detalladament, i podem informar a bastament. A més, recentment, a més d'aquest galimaties institucional de l'hospital de Tremp i la manca de control públic, hi ha problemes de gestió; malgrat els esforços d'alguns dels directius, recentment va ser acomiadada una infermera en cap per haver intentat homologar i normalitzar els horaris de les monges amb els de la resta d'infermeria, com, d'altra banda, s'ha fet també a tot arreu, i essent que s'estan donant reiterats antecedents de privatització a diferents indrets —li parlarem més endavant d'Igualada, potser en el pròxim Ple, sobre el qual tindrem oportunitat de tornar...

El Sr. PRESIDENT : Se li ha acabat el temps, senyor Font.

El Sr. FONT : Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller, per contestar la rèplica?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Ja he dit que nosaltres no ens ficarem amb la composició de la junta de govern de les fundacions benèfico-privades, com no ens fiquem amb la composició de les fundacions benèfico-privades d'altres indrets de Catalunya i que, en molts casos, estan presidides per alcaldes del seu mateix partit i que tenen situacions semblants, fins i tot en l'àrea aquesta mateixa de què vostè fa el comentari, com pot ser a nivell de la Seu d'Urgell, amb mútues i tots per entremig, com a tots dos, no?

Sí que nosaltres, des del Departament, el que fem és portar un control, i s'ha creat un programa sanitari, un programa sanitari en el qual està representat el President del Consell Comarcal del Pallars Sobirà, el President del Consell Comarcal del Pallars Jussà, l'Alcalde de Sort, l'Alcalde de Pont de Suert i el regidor de sanitat de Tremp; és a dir, que hi ha una representació abundant que permet portar un control de tot aquest programa. Jo crec que aquesta és l'obligació que té el Departament; aquesta obligació, la portem a terme. Però, a més, és injust criticar aquesta fundació, perquè aquesta fundació, generosament, ha donat els seus terrenys per construir l'edifici nou del nou hospital; és a dir que és una donació generosa i que permetrà el dia de demà, a través d'alguna fórmula de gestió, doncs, posar en funcionament aquest hospital.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. La següent pregunta la formula la Il·lustre Diputada senyora Pilar Ferran, que té la paraula. *(L'I. Sr. Clotas demana per parlar.)* Sí, senyor Clotas?

El Sr. CLOTAS : De comú acord amb l'Honorable senyor Conseller, voldríem sol·licitar de la Presidència que aquesta pregunta que porta el número 7 es pogués formular després de la pregunta 13. Com que em sembla que totes, menys una pregunta, també corresponen al Grup Socialista, crec que no pot entorpir molt, o gens, vaja, el debat.

El Sr. PRESIDENT : Com es demana es farà.

La següent pregunta, que és la número 8, la formula la Il·lustre Diputada senyora Maria Teresa Utgés, que té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les campanyes d'educació sanitària*

La Sra. UTGÉS : Gràcies, senyor President. Un dels objectius de les campanyes d'educació sanitària és poder arribar a fer un canvi d'actitud, de comportament davant d'algun problema de salut pública. A Catalunya, el nombre d'avortaments il·legals cada any va augmentant i es correspon, sobretot, a noies de menys de 25 anys, i de tots és ben sabut que la causa habitual dels embarassos no desitjats és la manca de formació i informació adequades sobre la contracepció.

A nosaltres ens preocupa que, davant d'un *spot* sobre preservatius que s'havia d'emetre per TV3, que havia estat guardonat amb el premi *Eurovés-88*, i que ha estat emès pels circuits regionals de Galícia, Andalusia i Astúries sense cap tipus de problema per part del públic, aquí a Catalunya es va dir que feria les susceptibilitats del telespectador. Nosaltres creiem que aquesta és una creença errònia, i ens preocupa, no solament pel tema de la contracepció, sinó també pel de la SIDA. Segons l'OMS, diu que el Govern, la Generalitat, tots els governs haurien de

fer un esforç per fer un programa de prevenció de la SIDA i que haurien de combatre creences errònies, informar i educar. La nostra pregunta és : quins són els criteris del Consell Executiu a l'hora de fer campanyes d'educació sanitària per tal de combatre creences errònies i informar en matèria de salut pública?

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Utgés. L'Honorable Conseller, senyor Trias, té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Sí, senyor President. Vostè em fa preguntes, sempre, que no coincideixen exactament amb el text, no? El text..., i llavors em parla dels avortaments, no?, és a dir, que em fa preguntes molt estranyes. Si ho fa així, difícilment jo li podré contestar sempre el que vostè vulgui; és a dir, que si m'ho fa per escrit precis m'és més fàcil fer-li la contesta.

Nosaltres, des del punt de vista de la Generalitat, tenim diferents camps d'acció dintre de la promoció i l'educació sanitària : l'educació sanitària a l'escola —aquest és un aspecte molt important—, l'educació sanitària a la comunitat és l'altre aspecte, que es pot fer a través de l'atenció primària o a través dels mitjans de comunicació. Els mètodes directes, com és l'escola i l'atenció primària, són els més eficaços, amb molta diferència, però, en molts casos, l'abast que donen no és suficient, i això fa que també s'utilitzin aquests altres mètodes indirectes, que és d'intervenció als mitjans de comunicació, com poden ser visuals, cartells, sonors a través de la ràdio i mixtos.

Les campanyes, els efectes que produeixen són l'increment de coneixements de la població, reforcen les actituds prèviament sostingudes i, evidentment, poden arribar a canviar conductes.

L'OMS, el que aconsella és utilitzar tot aquest tipus de mitjans; nosaltres és el que intentem fer; a nivell de la SIDA, precisament —que vostè ha citat, no sé per què amb els avortaments...—, la SIDA, nosaltres, abans d'acabar l'any engegarem novament una nova campanya informativa sobre el tema de la SIDA.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. La Il·lustre Diputada senyora Utgés té la paraula per fer rèplica.

La Sra. UTGÉS : Nosaltres lamentem que no s'entenguin les preguntes, perquè preguntem el que preguntem també el Consell Executiu contesta una mica el que vol. Concretament amb aquesta pregunta jo no m'he donat per satisfeta que estigui contestada i, per tant, tornaré a repreguntar el mateix tema, perquè per a nosaltres és molt important, perquè pensem que tots aquests programes d'educació sanitària, si es tenen aquest tipus d'actituds i aquestes creences, poden ensopegar i poden no tirar endavant. Per tant, demanàriem que el Consell Executiu revisi totes les seves estratègies d'informació per evitar aquestes actituds i que es pugui fomentar veritablement la modificació de determinats comportaments.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Utgés. L'Honorable Conseller pot fer la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Nosaltres continuem l'estratègia que tenim marcada a tot nivell, sobretot utilitzant l'assistència primària molt especialment, i també molt especialment a nivell de l'escola. Creiem que on s'ha d'incidir especialment és a nivell de l'escola, i aquest any continuarem nosaltres una línia de col·laboració

amb el Departament d'Ensenyament, a fi i efecte de portar a terme una informació útil per a la població.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. La pregunta número 9 ha estat posposada a petició del Govern. La següent, que és la número 10, la formula la Il·lustre Diputada senyora Maria Dolors Montserrat, que té la paraula per formular-la.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la vaga del sector privat del
transport de viatgers per carretera*

La Sra. MONTSERRAT : Gràcies, senyor President. Honorable senyor Conseller, el darrer dia 3 d'abril s'inicià una vaga del sector privat de transport de viatgers per carretera en reclamació d'una sèrie de millores laborals. ¿Per quin motiu el sector de transport de viatgers per carretera de la província de Barcelona ha incomplert els serveis mínims decretats per la Generalitat per als dies de vaga, deixant incomunicat un nombre importantíssim de poblacions de comarques que estan molt allunyades en molts quilòmetres de les estacions de RENFE o Ferrocarrils Catalans, que no tenen cap altre mitjà de comunicació? Quines mesures han pres vostès? On estan la protecció i vigilància per al funcionament dels serveis mínims? Transportistes d'altres províncies, que no els incidia el conveni de Barcelona, no han pogut fer el transport normal a Barcelona per l'atropellament dels piquets, mal dits d'«informació».

Senyor Conseller, a aquest pas, aquest país s'està convertint en un llibre de reclamacions constants : quines mesures han pres vostès sobre aquest tema?

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Montserrat. Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins) : Gràcies, senyor President. Il·lustre senyora Diputada, òbviament la forma en què han fet la qüestió no és exactament la que figurava per escrit. Com és conegut, el serveis mínims —que és la funció del Govern de la Generalitat quan es produeix un conflicte d'aquesta mena— varen ser fixats en el seu dia de comú acord entre el Departament de Treball i el Departament de Política Territorial i Obres Públiques; certament, algunes empreses no varen poder iniciar els serveis mínims per la presència i actuació dels piquets, i les que varen començar varen haver de suspendre el servei cap a les onze del matí del 3 —que era pel que s'interessa la senyora Diputada— després d'haver tingut desperfectes en els vehicles per les actuacions dels esmentats piquets; els altres dies, la presència i actuació dels piquets també ha impossibilitat de fer els esmentats serveis.

Les mesures que el Departament pren són les d'advertir la Delegació del Govern i el Govern Civil —per la presència de la força pública, si s'escau—, la fixació dels serveis mínims i, quan tenim —com és el cas— denúncies per part dels donadors, dels empresaris del servei, de la possibilitat d'existència de piquets, ho fem específicament, esmentant quina és la denúncia que hem rebut, que, per altra banda, és cursada directament també per les empreses del transport a Govern Civil i a Delegació del Govern.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. La senyora Montserrat pot fer rèplica.

La Sra. MONTSERRAT : Moltes gràcies, senyor Conseller. Pràcticament, vostè ja m'ho ha contestat tot, però sí que voldria incidir una altra vegada en el tema, ja que moltes de les concessions d'aquests serveis públics regulars de viatgers per carretera són concessions administratives atorgades per la Generalitat; per tant, vol dir sotmeses, segons la Llei 12/87, al control de la Generalitat. El Servei Territorial de Barcelona és l'òrgan administratiu i representatiu de la Direcció General de Transports a la demarcació de Barcelona, la qual cosa comporta que moltes de les seves activitats tinguin un contacte directe i quotidià amb les empreses transportistes, amb el públic usuari del transport i amb tots els organismes que incideixen directament en l'explotació dels transports, com Serveis Territorials d'Indústria, el d'Ensenyament, Carreteres de la Generalitat, Diputació, Administració de l'Estat, Serveis Territorials de Comerç, Consum i Turisme, Jefatura Provincial de Tráfico, Guàrdia Civil de Trànsit..., per tal de resoldre de manera ràpida l'aplicació pràctica de nombroses aplicacions ocasionals, com fer complir la Llei, inspeccions de tacògrafs, ITV, o com el cas que ens ocupa : vetllar perquè es compleixin els serveis mínims, i, en aquest cas, senyor Conseller, els serveis mínims no s'han complert i vostès no han fet res perquè es complissin.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Montserrat. Té la paraula l'Honorable Conseller per fer la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Bé, la senyora Diputada havia dit que en la primera part li havia respost pràcticament a tot; en qualsevol cas, sembla que no era suficient, perquè, per la manera amb què ha formulat la segona part de la seva pregunta, m'ado no que no ha entès, almenys, les meves explicacions.

Nosaltres fixem els serveis mínims. Quan hi ha intervenció de possibles..., la possible intervenció de piquets, no ens correspon a nosaltres salvaguardar l'ordre públic —com és conegut, aquesta no és una competència del Govern de la Generalitat. L'ordre públic, per tant, quan hi ha possibilitats que sigui incomplert o que hi hagi problemes d'aquesta mena, ho hem de comunicar a la Delegació del Govern i ho hem de comunicar al Govern Civil. És obvi que quan es tracta —com és el cas— d'un servei tan dispers en l'espai com és el servei de viatgers, que, pràcticament, hi ha concessions —com molt bé deia la Il·lustre senyora Diputada— per a tot Catalunya, si a nosaltres ens és molt difícil, també a Govern Civil i a Delegació del Govern li és, perquè no es tracta d'un únic centre de treball, sinó que els centres de treball pràcticament són innumbrables, en la quantitat i en la dispersitat en l'espai. Per tant, és una d'aquelles coses, d'aquelles ordres que, segons la Llei, vénen marcades... Per cert, recordem que falta per estendre's un mandat constitucional que reguli la vaga —com és prou conegut— i també les actuacions d'aquests piquets i les conseqüències de l'actuació d'aquests piquets. En qualsevol cas, amb la dispersitat, en aquest cas, del que es podrien anomenar centres de treball, és molt difícil el compliment...

El Sr. PRESIDENT : Se li ha acabat el temps.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : ...tant per part de l'Administració de la Generalitat com de les forces de l'ordre públic.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. La següent pregunta la formula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys, que té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la manca de resposta a la pregunta
sobre la marginació social de la
comunitat gitana*

La Sra. BARENYS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, a instàncies d'un col·lectiu de ciutadans d'un barri de Barcelona, que tenien una dura polèmica amb un col·lectiu gitano del mateix barri, aquesta Diputada va formular una pregunta al Consell Executiu de la Generalitat el 22 de juliol de 1988, pregunta que va ser registrada el 26 de juliol —quatre dies després— amb el número 520. A hores d'ara —25 d'abril del 89..., 27, dic mentida, d'abril del 89—, nou mesos després, aquesta pregunta, a pesar d'haver-la reclamat a través de la Mesa del Parlament, no ha estat contestada a aquesta Diputada. És per aquest motiu que formulem aquesta pregunta.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Consell Executiu té la paraula l'Honorable Conseller de Benestar Social, senyor Antoni Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas) : Com la senyora Diputada i els senyors diputats coneixen, el Consell Executiu —com és la seva obligació— contesta totes les preguntes que se li formulen. Però aquesta no va ser així, la senyora Diputada té tota la raó; per un error, doncs, això no va ser així, i ho lamento. Jo l'únic que li puc dir és que en l'interval d'una setmana aquesta pregunta serà contestada i li presento disculpes.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Comas. Suposo... Vol fer rèplica? (Pausa.) Faci, faci, està en el seu dret; encara li queda més d'un minut.

La Sra. BARENYS : Exactament. Gràcies per la voluntat de l'Honorable Conseller de contestar aquesta pregunta, encara que sigui després de nou mesos —és com un part, gairebé—, la qual cosa lamento i espero, doncs, que una situació d'aquestes no es produeixi més, perquè, sincerament, com a diputada d'aquest Parlament m'he sentit maltractada amb aquest oblit per part del Consell Executiu de la Generalitat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Vol fer rèplica? (Pausa.)

La següent pregunta la formulen els diputats senyora Rosa Martí i Josep Clofent. Per formular-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Clofent.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
el peatge de l'autopista Mataró-Granollers*

El Sr. CLOFENT : Moltes gràcies, senyor President. Honorable Conseller senyor Molins, espero que aquesta pregunta sí que s'ajusti a la pregunta, i m'agradaria que fos amb la mateixa fermesa que la resposta s'ajusti a la pregunta. Senyor Conseller : l'autopista que durà de Mataró a Granollers, segons les manifestacions del Molt Honorable President de la Generalitat en el debat de política general del propassat mes d'octubre, està previst de construir-la abans del 1994. Atesa la preocupació dels ciutadans de les comarques del Maresme i del Vallès Oriental, que connecta aquesta carretera, i davant de certes manifestacions per part del Govern, en el sentit que l'esmentada

autopista seria de peatge, la diputada i el diputat sotasignats preguntem : serà o no de peatge l'autopista que anirà de Mataró a Granollers?

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Diputat. L'Honorable Conseller senyor Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Gràcies, senyor President. El Pla de Carreteres de Catalunya, aprovat el 13 d'octubre del 85, tot donant compliment al corresponent manament d'aquest Parlament, comprèn, en la seva xarxa bàsica, la construcció d'un itinerari —correntment anomenat «Quart Cinturó de Barcelona», i definit en el Pla com a «Autopista Mataró-Granollers-Martorell». En compliment d'aquest Pla, la Direcció General de Carreteres d'aquesta Conselleria, del Departament va redactar l'abril de 1988 l'estudi informatiu de l'autopista de Mataró a Granollers. En aquest estudi informatiu, en tractar-se d'un document tècnic, no hi figura ni la decisió sobre el possible finançament ni, òbviament, cap estudi econòmic-financer. Sotmès a informació pública aquest document, varem tenir, per part de l'Ajuntament de Granollers, la petició que s'inclogués de manera indispensable la ronda Sud de Granollers, abans que no es posi en servei la nova autopista, mentre que l'Ajuntament de Mataró va demanar que es construís un vial a continuació de la nova autopista, que unís la nova variant de la N-II amb el traçat actual d'aquesta carretera al costat del litoral mediterrani. Amb totes aquestes qüestions, més la possibilitat que la zona quedi inclosa dintre de la zona de possible ajuda de fons FEDER, en aquest moment, partint de tots aquests antecedents, el Departament ha encarregat al servei corresponent de la Direcció General de Carreteres l'estudi de viabilitat d'aquest projecte dins dels diversos escenaris possibles, és a dir, amb peatge total o parcial o sense, i amb ajuda FEDER o sense ella. Quan estiguin acabats aquests estudis, serà el moment en què es podrà prendre una decisió al respecte.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Clofent pot fer rèplica.

El Sr. CLOFENT : Senyor Conseller, cito literalment el *Diari de Sessions* del 25 d'octubre del 88. Deia el Molt Honorable President de la Generalitat, senyor Jordi Pujol : «Permetin-me que faci ara el segon bloc del meu parlament d'avui. Hem parlat, un cop i un altre, de la Catalunya dels anys 90; d'alguns grans punts bàsics que l'han de configurar; dels principis que l'han d'inspirar. Cal que en parlem ara en termes d'acció concreta de govern». Continua : «En vista a això, el Govern de la Generalitat actua i continuarà actuant seguint tres eixos fonamentals : el de la creació d'infraestructura, el de la formació i el de la modernització. Però abans vull fer una digressió sobre una característica de la nostra obra de govern». Continua : «Se'ns diu sempre —o hi ha qui ens diu— que hem de prioritzar i ho fem». A continuació ens diu : «Per exemple, hem donat molta prioritat a l'ensenyament —com els pressupostos ho demostren—, del 1982 ençà. Però és cert, és cert, això sí, que repartim bastant les nostres inversions, tan territorialment com sectorialment. Això té una explicació : volem que a tot Catalunya i a tots els catalans arribi d'una manera pràctica el projecte de govern de la Generalitat, que es resumeix en aquella frase tan simple de "fer país". Poc o molt, tothom ha de notar que l'autonomia serveix per fer país,

i per fer-ne d'una manera útil a cadascú». A continuació diu : «Dit això, torno a aquells tres eixos principals que els he anunciat. Comencem per les carreteres» I, entre altres, ens cita la que estem parlant.

Senyor Conseller, deia el senyor President : «Fem país», no el fem de peatge, no el fem de peatge. Hi ha un acord del Consell Comarcal del Maresme, per unanimitat, que aquesta carretera no sigui de peatge, com moltes altres que el Govern fa arreu de Catalunya, crec que amb bon criteri, el mateix bon criteri que vostès tenen per fer les carreteres, no de peatge, en altres indrets de Catalunya, crec que és bo que també l'apliquin, independentment de si tenen subvencions del FEDER o no, és un tema de voluntat política per als ciutadans del Maresme, que, per altra banda, li he de recordar que tant els del Maresme com els del Vallès ja estem pagant peatge quan volem sortir cap a Barcelona, quan volem sortir cap a Girona, només falta que l'haguem de pagar quan vulguem intercomunicar les dues comarques.

Senyor Conseller, la pregunta concreta —li torno a reiterar— : ¿serà o no de peatge l'autopista que anirà de Mataró a Granollers? I li recordo que és un tema que, malgrat els estudis que vostès tinguin pendants, és, sobretot, un tema de voluntat política.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Clofent. L'Honorable Conseller vol fer la rèplica?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Gairebé me la podria estalviar, perquè pràcticament ha dedicat tot el temps a recordar les paraules del Molt Honorable President, que, òbviament, no replicaré, ni de bon tros! —òbviament, hi estem d'acord. Crec que ha quedat molt clar amb la meua resposta : s'estan fent els estudis i en aquest moment no hi ha una decisió presa al respecte, difícilment li puc dir ni avançar, per tant, la resposta, perquè no existeix resposta, ara com ara, a aquest tema. Només a la vista dels estudis que s'estan realitzant podrem prendre la decisió al respecte. Crec que és la manera seriosa de prendre les decisions, precisament per les prioritats i per la necessitat de prioritzar les inversions que hi ha al país.

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Benestar Social sobre el pressupost per a la Direcció General d'Atenció a la Infància

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. La pregunta número 13 ha estat retirada i ara formulem la número 7, que va a càrrec de la Il·lustre Diputada senyora Pilar Ferran.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'entrevista sol·licitada a l'H. Sr. Conseller de Benestar Social per l'Alcalde de l'Hospitalet de Llobregat

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President. Senyor Conseller de Benestar Social, la pregunta és la següent : els primers dies del mes de novembre, telefònicament es sol·licita una entrevista amb vostè; posteriorment, se'ns diu de la seva Secretaria que ha de ser formulada per escrit; el 3 de gener, exacta-

ment, es fa aquesta petició; en vista que hi ha queixes per part del nou Alcalde de l'Hospitalet que vostè no li concedeix l'entrevista, i això surt a la premsa, vostè el cita posteriorment per al dia 23 de març. Recordo a les senyores i als senyors diputats que aquest dia era Dijous Sant a les nou del matí. Com que encara estem a l'espera de la seva resposta, li pregunto : quan té previst el senyor Conseller de Benestar Social rebre l'Alcalde de l'Hospitalet?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Ferran. L'Honorable Conseller senyor Comas té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL : Senyora Diputada, jo, de fet, aquesta pregunta la vaig contestar en la Comissió de Política Social, a la qual vostè no va poder assistir. Ho tornaré a fer. Realment, vostè em va dir —fins i tot en una conversa personal— que el senyor Alcalde em demanaria aquesta entrevista; no la vaig rebre. Quan va sortir a la premsa, jo vaig escriure al senyor Alcalde dient que com era que jo no tenia cap entrevista demanada; ell, llavors, em va acompanyar una carta de vostè, però carta que jo mai vaig rebre ni porta cap segell d'entrada al Departament. Per tant, això és així. Simplement jo li vaig donar aquesta data..., i concretament li deia : «Prego consideri la possibilitat de mantenir l'entrevista que em demana, el proper 23 de març a les 9 hores del matí; la seva secretària pot posar-se en contacte amb la meua per confirmar-ho», i jo vaig ser-hi : era Dijous Sant però era dia laborable; jo hi vaig ser, el vaig estar esperant, no va venir, vaig pensar —i he suposat— que és que no l'interessava l'entrevista; quan a ell l'interessi, amb molt de gust el rebré amb tota la rapidesa que puguem tots dos.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. La senyora Ferran pot fer rèplica.

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, no vull perdre l'escàs temps que tenim per contestar o per replicar a aquesta pregunta. La pregunta li faig aquí al Ple i, per tant, és oral, i aquí per això li faig ara, una altra cosa és la referència en Comissió. No vull perdre aquests escassos segons que tenim per replicar-li les cartes i altres daixòs, si s'ha rebut, si el correu..., etcètera, deixem-ho córrer. Jo, el que volia fer-hi és una rèplica, senyor Conseller, que aquest no és un estil; no és un estil que agradi, de com ha de ser el d'un membre del Consell Executiu del Govern de Catalunya : és la màxima institució, i si l'Alcalde de la segona ciutat de Catalunya li fa arribar a vostè un document de vint-i-cinc pàgines, informant-lo, no molt detalladament, de les problemàtiques socials d'aquella població, per les quals vol, d'una manera més o menys ràpida, parlar amb vostè, vostè és qui ha de ser i el qui s'ha d'interessar per veure quins problemes són els d'aquesta ciutat i fer tot el possible per rebre i tenir, no solament un entrevista, sinó un diàleg, un tractament per estudiar aquests temes. Per tant, l'adverteixo, senyor Conseller, que si no hi ha una rectificació en aquest estil d'atendre els ajuntaments, en un altre moment presentarem una interpellació sobre l'estil, tant de vostè com també d'altres consellers membres del Consell Executiu, que en aquest tema es repeteix ja massa aquesta manera de relacions amb els ajuntaments de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Ferran. L'Honorable Conseller senyor Comas pot...

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL : Només, senyora Diputada, li dic que joestic a la disposició del senyor Alcalde quan ell ho desitgi, i així ho deia a la seva carta. Per tant, només ha d'agafar el telèfon i posar-nos d'acord.

Res més.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. La següent pregunta és la número 14. La formula l'Illustre Diputat senyor Miquel Pueyo.

*Pregunta al Consell Executiu sobre el
reciclatge de l'abocador de Pinell
(Solsonès)*

El Sr. PUEYO : Honorable Conseller, la meua pregunta enllaça amb una pregunta anterior feta sobre dos abocadors il·legals i clandestins d'olis negres al Solsonès. He de dir, fent honor a la veritat, que, tal com vostè va assegurar en aquella sessió, s'han iniciat els treballs de reciclatge d'un d'aquells dos abocadors, per part de l'empresa responsable, però també he de dir-li que aquests treballs han consistit a disposar arena sobre aquests residus, que aquesta fórmula ha suscitat l'oposició del municipi on es troba l'abocador i que arran d'aquesta oposició, d'una oposició, d'una reclamació a la Junta de Residus, els treballs s'han interromput.

Per tant, en síntesi, la nostra pregunta és : considera el Govern que la simple remoció de terres, o el fet de disposar arena sobre aquest abocador, és el mètode més adequat i suficient per a la inertització dels olis negres dipositats en aquest abocador de Pinell?

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Pueyo. L'Honorable Conseller Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Evidentment, no, senyor Diputat. El programa de restauració i condicionament de l'espai afectat per aquestes descàrregues inclou un procés d'inertització *in situ* de les terres afectades per la descàrrega. Aquesta inertització implica un barrejat intens de les terres afectades amb òxid de calç. Una vegada es comprovi que el comportament de la massa és correcta es procedirà al compliment definitiu de la zona, utilitzant com a cobertura final els materials que són, naturalment, presents a la zona; s'havia iniciat amb el moviment de terres, moviment de terres que era necessari fer per arribar a detectar quin era l'espai afectat i la quantitat de material de calç per inertitzar que era necessària.

Un cop feta aquesta primera operació —que era, a més a més, la més espectacular, perquè desprèn novament olors, etcètera—, s'havia d'inertitzar amb l'òxid de calç. Aquesta segona operació s'ha vist interrompuda per la pluja. Val a dir que, en els inicis, el nostre Departament seguia molt de prop el comportament de l'empresa. Finalment, el dia 24, el dilluns d'aquesta setmana, que havia, definitivament, d'entrar novament amb l'òxid de calç, novament les pluges ho han impedit —coneix el senyor Diputat on està situat i que, certament, té difícil accés, perquè està al mig d'uns camps sense camins, que fan difícil l'accés per aportar el material—, i, òbviament, en el primer moment en què la meteorologia ens ho permeti, aquesta operació es farà, com vostè sap, sota el control de la Junta de Residus, que, a més, ha comunicat ja tant a l'Alcalde del Pinell com al Secretari de l'Ajuntament que, òbviament,

l'operació no consisteix simplement en el moviment de terres que s'ha fet, sinó en la inertització amb l'òxid de calç que s'ha de fer amb posterioritat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. El senyor Pueyo pot fer rèplica.

El Sr. PUEYO : Sí, jo només vull dir que em satisfà que el concepte d'inertització de què parla el Conseller coincideixi amb el que nosaltres considerem, doncs, efectiu i únicament viable; espero, doncs, que aquesta acció es realitzi d'acord amb el que el senyor Conseller diu. Únicament, en tot cas, voldria saber si aquest procés es farà de la mateixa manera i en un període de temps raonable a l'altre abocador del Solsonès, l'abocador de Llobera.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. Sembla que aquesta pregunta no l'hauria de contestar, perquè és una nova pregunta, però el Conseller té llibertat de contestar-la.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Sí, estic segur que sí, per tal com la restauració implicava els dos espais, però, de tota manera, li contestaré més específicament quan me n'assabenti, però imagino que, si l'abocament era d'identiques característiques, òbviament, la restauració es realitzarà de la mateixa manera, que, per altra banda, com l'Il·lustre Diputat reconeixia, és l'única possible.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller.

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre la constitució de la Comissió per a elaborar el Pla Territorial Parcial de la Conurbació de Barcelona

La pregunta número 15 ha estat posposada a petició del Govern i passem a la número 16, que formula l'Il·lustre Diputat senyor Saura. (Pausa.) Decau.

Pregunta al Consell Executiu sobre el projecte de desviament de la N-II, a Girona

Pregunta número 17, que també formula el senyor Saura. (Pausa.) El mateix que en l'anterior.

Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia sobre les gràfiques de gener i febrer del 1988 en l'Informe-memòria del Servei de Coordinació d'Activitats Radioactives

La següent, la número 18, que formula l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Gimeno. (Pausa.) Decau.

La pregunta número 19, que formula l'Il·lustre Diputat senyor Joan Oliart; per formular-la, té la paraula.

El Sr. OLIART : Senyor President, les preguntes des de la 19 fins a la 29, d'acord amb els respectius consellers que les han de contestar, demanem que siguin posposades per a un proper Ple.

El Sr. PRESIDENT : Bé, doncs, així, donem per acabat el

tràmit de preguntes i passem al punt quinze de l'ordre del dia : Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre Formació del Professorat, presentada per l'Il·lustre Diputat senyor Magí Cadevall, del Grup Socialista, que té la paraula. Té deu minuts.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre Formació del Professorat

El Sr. CADEVALL : Gràcies, senyor President. Miraré de no passar-me.

Senyores diputades...

El Sr. PRESIDENT : No ho miri, eh?, compleixi, eh?

El Sr. CADEVALL : Ah, exacte.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies.

El Sr. CADEVALL : Senyores diputades i senyors diputats, per defensar aquesta Moció voldria resumir, breument, les conclusions de la interpellació, resum d'uns punts amb els quals penso que fins i tot el senyor Conseller hi estaria d'acord.

En primer lloc, la importància de la formació permanent del professorat, tant per fomentar la qualitat de l'ensenyament com sobretot, i especialment, davant de la reforma educativa. El segon punt és que cal incrementar l'esforç actual : jo mateix vaig reconèixer que en el Pressupost de la Generalitat de 1989 s'havien incrementat els recursos en formació del professorat d'un 50%, però també vaig recordar que, perquè es partia d'una situació inferior, l'esforç era tres vegades més petit encara que el que es feia en el territori del Ministeri d'Educació i Ciència. I el tercer punt que voldria resumir és que Catalunya hauria de ser capdavantera en formació del professorat per la seva tradició de renovació pedagògica que va lligada a aquesta formació, i, com a observació personal, penso que estem perdent una bandera que teníem i que, en aquest moment, es desaprofiten a Catalunya uns recursos humans en aquest terreny.

Després d'aquests punts voldria recordar, senyores i senyors diputats, la moderació de la meua intervenció durant la interpellació. Vaig ser extremament curós amb el vocabulari usat per no fer enfadar el senyor Conseller d'Ensenyament. Vaig usar eufemismes com ara «no hi ha una plena eficàcia del Departament», o bé «les relacions amb els moviments de renovació pedagògica, en aquest moment, no són les millors possibles». Per què vaig usar aquesta cura, aquests eufemismes? Perquè reconec que tenia un complex. Alguns diputats, companys meus, m'havien convençut que jo tenia el monopoli de la virtut —o el vici— de fer posar nerviós el senyor Conseller d'Ensenyament; ahir, la senyora Torrent va demostrar que jo no tenia aquest monopoli : el senyor Conseller es va indignar perquè li va dir que no n'hi havia prou, amb bones paraules. Per tant, m'he alliberat d'un complex de culpabilitat i, amb la tranquil·litat que això em dona, introduiria un petit matís diferencial, i és que penso que l'esquerra està més preocupada pels temes de formació de professorat. I per què? Perquè volem una escola pública de qualitat per donar igualtat d'oportunitats, per lluitar contra les desigualtats, i això només es pot fer amb una millora de la qualitat, que va lligada a una formació del professorat. I, també, un altre matís propi de l'esquerra és que volem que aquesta formació tingui una organització participativa de la formació per fomentar la il·lusió dels

mestres. També voldria dir que la resposta del Conseller no va ser del tot satisfactòria —i fixin-se que continuo, malgrat tot, usant un to moderat—; ens va informar d'unes prioritats, però no va concretar com, en els propers anys, s'augmentarien els recursos humans i econòmics, i, senyores i senyors diputats, un pla sense recursos, saben que no és absolutament res.

Llavors, la Moció que presento, també voldria fer constar que és una Moció absolutament constructiva. No conté, si l'han llegida, senyores i senyors diputats, cap crítica, només mira el futur. L'he redactada amb ànim que la poguéssim votar tots els grups parlamentaris, àdhuc el de Convergència i Unió.

En el primer punt s'insta el Consell Executiu a presentar un pla de formació perquè el principal defecte —el vaig comentar a la interpellació— era, precisament, no que no s'haguessin fet activitats, sinó la manca d'un pla, i es demana que aquest pla sigui participatiu; per això es diu «un cop consultats el Consell Escolar de Catalunya, les organitzacions sindicals, els moviments de renovació pedagògica».

En el segon punt es demana augmentar substancialment els recursos —ja he recordat abans que, malgrat l'esforç fet, encara estem lluny.

En el tercer punt es volen assenyalar dues prioritats: primer, que s'ha de tenir present la reforma educativa —serà un fracàs, aquesta reforma educativa, si no es fa un gran esforç en formació i reciclatge de professorat—, i, dintre d'aquesta mateixa prioritat, jo voldria destacar la importància terrible que té, per al nostre país, la millora de la qualitat de la formació professional, que també va lligada amb el reciclatge i formació del professorat.

En el quart punt volia recollir una reivindicació tant dels sindicats com dels moviments de renovació pedagògica, que és que les activitats de formació es facin, majorment, dins de l'horari lectiu. Això, per què? Perquè la formació és un dret, però també és un deure que s'ha de poder exigir als professors, i no només per comoditat, sinó per necessitat pràctica. Si realment ens prenem seriosament això de la reforma educativa, moltes d'aquestes activitats de formació hauran de ser en règim intensiu i, necessàriament, en horari lectiu.

En el cinquè punt, finalment, volia destacar aquest fet, que crec que és específic de Catalunya: que hi ha una gran tradició de renovació pedagògica, que hi ha hagut en els darrers anys iniciatives dels moviments de renovació pedagògica, dels ICE, de les universitats, dels ajuntaments; penso que de cara al futur hi haurà, hi ha d'haver una gran expansió de les activitats de formació del professorat i això és responsabilitat, principalment, de la Conselleria d'Ensenyament, però ha de continuar col·laborant amb aquestes institucions que fins ara han participat.

En resum, doncs —i acabo ja—, la intenció d'aquesta Moció és impulsar la formació permanent del professorat perquè pensem que això és bàsic per a una millora de la qualitat de l'ensenyament i això és una condició per assolir una major igualtat, un major benestar i també, fins i tot, un major progrés econòmic.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Han presentat esmenes el Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya i el Grup parlamentari de Convergència i Unió. Per defensar l'esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la pa-

raula l'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, si ahir un diputat de la majoria ens feia fora del grup de diputats que gaudíem de sensibilitat nacionalista, permetin-me avui que, des d'un europeisme antic i comprovable, expliqui aquesta esmena que hem presentat nosaltres a la Moció subsegüent del Grup Socialista, defensada pel senyor Magí Cadevall.

Vull començar dient que si totes les interpellacions són positives, aquesta ho és i ho va ser més encara perquè posava sobre la taula, i permetia que es fessin comentaris arreu del país, sobre una problemàtica tan urgent com és la formació del professorat. Si tots, a qualsevol lloc professional, necessitem, d'una manera constant, ser reciclats i ser re-formats, és a dir, que constantment ens tornem a preparar per fer millor la feina que hem de fer, en el cas concret de l'ensenyament, amb els nous reptes de l'ensenyament, això es converteix en una problemàtica d'urgència comprovada. Més encara pel fet que ens trobem davant d'una proposta de reforma d'ensenyament i que en aquesta perspectiva d'una reforma de l'ensenyament els professionals de l'ensenyament hauran de saber moltes més coses i s'hauran de preparar per respondre a moltes més qüestions. Ho deia el Conseller en la resposta a la interpellació del senyor Magí Cadevall: hi ha temàtiques, per exemple, de tipus artístic, problemàtiques didàctiques, en relació amb les llengües modernes, didàctiques en relació amb les noves tecnologies, que són urgents i que els mestres que un dia van fer —i ho van fer, diguéssim, amb tota seriositat— els seus estudis no tenen per què saber i, en canvi, ara, els alumnes, els exigeixen que les sàpiguen, i el circuit escolar demana constantment que ho sàpiguen i que ho sàpiguen millor.

És per aquesta raó que nosaltres donarem suport, en aquest cas, sense cap mena de restricció mental, sense cap mena d'ambigüitat, a la Moció presentada pel Grup Socialista i defensada pel senyor Magí Cadevall. Diríem que donarem suport, fins i tot, a les propostes alternatives a aquesta Moció, en el sentit que ens sembla que encara que hi hagi plantejaments menys fermes, menys concrets, menys vinculants que els de la Moció del senyor Magí Cadevall, sempre seran un estímul per avançar en aquest tema de la formació del professorat. Nosaltres hem afegit un punt a aquesta Moció, un punt que és «Instar el Consell Executiu a incrementar els contactes i els intercanvis d'experiències amb els responsables de la formació del professorat de la resta de països de la Comunitat Econòmica Europea», perquè, si mai no hem estat aïllats d'Europa, a hores d'ara estem encara més vinculats amb els processos europeus, i més encara quan els nostres alumnes, algun dia —i així ho esperem— seran també treballadors a Europa, o seran també plenament, amb tots els drets i amb tots els deures, ciutadans europeus.

És per aquesta raó que anunciem el nostre suport a la Moció presentada pel senyor Magí Cadevall, i que expliquem per què nosaltres hem volgut afegir un element segurament implícit a la interpellació i al debat entre el Conseller i el senyor Cadevall, però que, en canvi, ens sembla que explicita encara més una de les obligacions que té en aquests moments el Govern de la Generalitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Per de-

fensar les esmenes del Grup parlamentari de Convergència i Unió té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Jané.

El Sr. JANÉ : Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, en la forma i en l'orientació espacial discrepem de l'Il·lustre Diputat que presenta la Moció, però no és hora, ara, de parlar-ne, ja que avui estem més d'acord amb el fons de la qüestió que no pas ara a entrar en detalls espacials.

Permetin-me fer-los record de la interpellació precedent de l'acurada intervenció —com ens té acostumats en totes les seves— del Conseller d'Ensenyament, Honorable doctor Laporte, i estalviar-los el fet d'entrar a repetir argumentacions del que ja s'ha fet i es continua fent en l'impuls de la formació del professorat.

De manera telegràfica explico les nostres esmenes. Al punt 1 proposem una doble esmena de modificació. Diem : «a inicis del curs vinent», ja que el temps de tres mesos ens portaria a finals de juliol, en plenes vacances escolars. Diem també «el Pla», i no un indeterminat, ja que aquest ja està elaborat en les seves línies mestres, recollides en aquest fulletó que comença a ser divulgat i conegut; pla que el senyor Conseller ens va explicar i que els estalvio de llegir. Aquest pla ara segueix el procés de consulta i de concreció corresponent. Aquesta formació del professorat és voluntat que es concreta, com a exemple, en l'augment del pressupost que s'hi destina : en el Pressupost del 88, 462 milions de pessetes; en el Pressupost del 89, 708 milions. Això significa un increment del 53.2% per a enguany. En aquest punt 1, al seu final, hem arribat a una esmena transaccional amb l'Il·lustre Diputat ponent del Grup Socialista, esmena transaccional que recull un oblit mecanogràfic en la nostra mateixa esmena, referit a les organitzacions sindicals, amb qui ahir al matí ja s'han començat les reunions de treball sobre el Pla Quadriennal de Perfeccionament i reciclatge dels professors de Catalunya, com s'acordà en el conveni signat no fa pas gaires dies. I, a més, en aquesta esmena transaccional, s'amplien les consultes a altres institucions implicades.

En els punts 2 i 3 proposem esmenes de modificació : continuar augmentant, continuar considerant, i això ho fem com a conseqüència lògica que provoca el fet de voler instar el nostre Govern a través del Parlament de Catalunya a fer una acció político-administrativa que ja s'està fent. És per voluntat positiva que proposem aquestes dues esmenes, que gairebé podem qualificar de lògiques.

En el punt 4 proposem una altra esmena de modificació, en la mesura del possible, dins de la jornada laboral. La prudència d'aquesta esmena és òbvia; tant de bo el ministre de torn del Govern central pugui obtenir els suficients pressupostos per anar fent realitat els bons desitjos de tots plegats, i tant de bo que siguin, en justícia, traspassades les suficients partides que cobreixin les necessitats de Catalunya.

En el punt cinquè proposem una altra esmena de modificació; diem «continuar». Tornem, en una altra esmena, qualificada anteriorment com a lògica, i també proposem una esmena de supressió, tot definint el paper de l'Administració i de les institucions. Això creiem que cal suprimir-ho, ja que entenem que en un Estat de dret estan perfectament definits els papers de l'Administració i de les institucions.

Respecte a l'esmena presentada per l'Il·lustre Diputat

senyor Ignasi Riera, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, volem manifestar que si és acceptada per l'Il·lustre Diputat del Grup Socialista, la votarem nosaltres favorablement, pel seu encert en la temàtica i per la seva acurada i justa presentació, en instar a incrementar. Nosaltres, el nostre Govern, això ja ho està fent. Avui mateix s'ha signat un conveni de tècnics especialistes en informàtica del Departament per anar a Helsinki a millorar les seves tècniques de didàctica referides a la informàtica.

En l'anterior legislatura, una intervenció em va permetre deixar constància del meu personal homenatge a tantes professores i a tants professors de tot Catalunya que han fet ja molts esforços a deshores per tal de normalitzar el nostre idioma a les escoles, i per a millorar les seves tècniques didàctiques i els seus mateixos coneixements, per augmentar més i més la qualitat de l'ensenyament, i que no sempre la nostra societat ho ha valorat suficientment.

Avui, amb tota la força que em pot donar la representació ciutadana, em permeto tornar-ne a deixar constància en el *Diari de Sessions*. El nostre Grup de Convergència i Unió està convençut que, en tot moment, el professorat de Catalunya fa responsablement l'esforç de la seva personal i constant formació professional, i ens plaurà que l'Il·lustre Diputat senyor Cadevall vulgui acceptar les nostres esmenes i que aquesta Moció mereixi el màxim consens positiu en la votació de tots els grups de la Cambra.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Jané. Ara poden intervenir els grups que no han formulat esmenes. El Grup Mixt sembla que renuncia. (*Pausa.*) Esquerra Republicana de Catalunya? (*Pausa.*) Per fixar posició té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO (*de l'escó estant*) : Gràcies, senyor President. Senyor President, senyors diputats i diputades, sobre el tema de la formació del professorat, hem comprovat amb satisfacció —o vam comprovar amb satisfacció en el desenvolupament de la interpellació a què es fa referència— que tant el Conseller com el senyor Cadevall qualificaven el tema com un tema de «màxim interès». Per a nosaltres, aquesta és una coincidència plena i important.

Per tant, esperem, confiem que —i, pel que sembla, així serà : tant el presentador d'aquesta Moció com el Grup de la majoria, com el Grup d'Iniciativa per Catalunya, que també ha presentat una esmena— estiguin en condicions d'arribar a una transacció que sigui votada per aquests Grups, i que comptarà també amb el nostre suport, amb el suport del Grup d'Esquerra Republicana.

Voldriem dir que el tema de la formació del professorat ens sembla extraordinàriament important, i també em sembla que, dins de la crisi que s'ha produït en els darrers mesos, ja a finals del curs passat, entre l'Administració, l'Administració de l'Estat, l'Administració de la Generalitat, i els ensenyants, per una altra banda, tot sovint ambdues Administracions han donat la sensació que el conflicte amb els ensenyants era purament un conflicte de reivindicacions salarials. Per tant, la presentació d'aquesta Moció ens permet de destacar que el tema de la formació permanent del professorat ha estat i és —i, en part, esperem que aquesta Moció ho reculli— una reivindicació permanent en aquest sector.

Per una altra banda, també hem de dir que la consulta amb entitats i agrupacions com els sindicats d'ensenyants, com els ICE de les universitats catalanes, com els grups de mestres, com tots els col·lectius que han tingut una responsabilitat històrica en el procés de normalització de la llengua, ens sembla raonable i defensable. Compartim plenament els mots d'homenatge que el portaveu del Grup de Convergència i Unió ha fet a aquests col·lectius i ha fet als ensenyants, i únicament, per acabar, voldríem dir que, en qualsevol cas, el millor homenatge, la millor mostra d'homenatge serà, realment, engegar un pla efectiu, eficient, de formació del professorat, serà engegar un contacte i una consulta efectius amb aquestes entitats i aquestes agrupacions, i serà, en definitiva, doncs, millorar en tots els sentits la qualitat de l'ensenyament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup parlamentari Popular té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció, senyor Cadevall, té tots els elements necessaris perquè el nostre Grup li doni suport i, si com sembla, hi ha acord entre el seu Grup i el Grup de la majoria, aquest és un motiu addicional perquè la Moció prosperi.

En el primer punt es planteja, igualment com en el cinquè punt, una qüestió que per a nosaltres és essencial, i és que la política educativa, en tots els seus aspectes, sigui una responsabilitat sentida igualment per tota la societat i per totes les forces polítiques, per sobre de posicions partidistes i diferències legítimes.

En el segon punt es fa esment d'una altra qüestió en la qual nosaltres hem insistit diverses vegades des de la tribuna, i és que l'educació, l'ensenyament, han de ser una prioritat de govern a Catalunya, i una prioritat vol dir recursos pressupostaris creixents.

En el tercer punt, quan es parla de la formació tècnica professional, vostè recordarà, senyor Cadevall, que també des de la tribuna, nosaltres assenyalàvem el greu problema que representa per al nostre sistema educatiu la inversió de la piràmide educativa, la massificació de les universitats, les greus mancances que té la formació professional. Per tant, aquest tercer punt incideix sobre aquest problema, i nosaltres també considerem essencial la seva solució.

Ens afegim, naturalment, als elogis que s'han dedicat a aquest col·lectiu sacrificat, voluntariós, essencial en una societat moderna, que són els ensenyants, i en la mesura que aquesta Moció va encaminada a facilitar, dignificar i millorar la seva tasca, el nostre Grup votarà molt favorablement aquesta Moció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en primer lloc voldria agrair a tots els grups que s'han manifestat la seva intenció de votar la Moció, i voldria, especialment, agrair als dos Grups que han presentat esmenes —tant Iniciativa per Catalunya com el Grup de Convergència i Unió. De tota manera, faria una petita distinció :

en el cas d'Iniciativa per Catalunya, no sols accepto l'esmena, sinó que reconec que significa un enriquiment en demanar intercanvis d'experiències amb els països de la Comunitat Econòmica Europea. D'altra banda, a l'esmena de Convergència i Unió, hi voldria fer un parell de comentaris. D'un cantó, m'obliga a pagar, diguem, un peatge, no?, que és acceptar per tres vegades l'expressió «continuar fent» en lloc de «fer». Penso que pot ser triomfalista. Jo els vaig recordar en la interpellació que ja el 12 de juliol de l'any passat, dintre d'una proposició no de llei, vam demanar que es presentés al Parlament un pla de formació del professorat, i l'únic Grup que hi va votar en contra va ser Convergència i Unió, perquè va dir que la cosa estava per caure i, ara, precisament, en l'esmena d'avui, ens diuen que ens ho presentaran el mes de setembre. Per tant, hi ha hagut un any d'ajornament, i, per tant, vol dir que alguna cosa falla en el Servei de Formació del Professorat. Però, encara que no hem de ser triomfalistes, jo accepto aquestes esmenes de Convergència, per dues coses : en primer lloc, perquè vaig reconèixer que s'havien fet coses, i, en segon lloc, perquè l'important és el compromís de continuar augmentant els recursos destinats a la formació del professorat.

El segon comentari que volia fer és que és cert que l'esmena de Convergència dilueix una mica la Moció, i potser és natural —no sé si justificable, però comprensible, no?— que des del Govern, de vegades no es vulgui prendre compromisos molt precisos. Per exemple, en un punt, jo demano «augmentar substancialment» i en l'esmena de Convergència es converteix, simplement, en «augmentar els recursos». Jo demano que les activitats que es facin majoritàriament en horari lectiu, i això es converteix en majoritàriament dins de la jornada laboral.

Voldria fer constar que això té dues interpretacions : una de més restrictiva, que seria en la jornada laboral però no en les hores lectives, és a dir, les hores que tenen per a tutoria, reunions, etcètera. Jo espero que la Conselleria faci d'aquesta expressió que votarem una interpretació àmplia, és a dir, que pot ser hores, dintre la jornada laboral, lectives i no lectives, segons les possibilitats, el gènere d'activitats, etcètera.

I, finalment, on hi havia potser la principal concordança està solucionat amb aquesta esmena transaccional sobre el punt 1, per tant, en lloc de suprimir la referència a les organitzacions sindicals i als moviments de renovació pedagògica —que ja hem dit que en part era un error—, jo no hi estaria d'acord, però reconec que hi ha també altres institucions que han treballat en això i, per tant, en aquesta esmena transaccional, després de la referència al Consell Escolar de Catalunya s'afegeix «prèvia consulta a les organitzacions sindicals i altres institucions implicades».

Per tant, accepto, doncs, l'esmena de Convergència i Unió i li haig de dir que agraeixo que hagin evitat la temptació fàcil de dir «no votem aquesta Moció o perquè ja ho estem fent, o perquè ho pensem fer immediatament».

Encara que això dilueixi una mica la Moció, jo valoro positivament que el Parlament de Catalunya es pronunciï sobre el tema de la formació del professorat, i penso que això ens ho agrairan els mestres de Catalunya i la societat catalana.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Cadevall. El portaveu de Convergència i Unió accepta aquesta esmena

transaccional? *(Pausa.)* Cal llegir-la o ha quedat clara amb l'exposició que ha fet el senyor Cadevall? *(Pausa.)* Ha quedat claríssima.

Doncs, passem, seguidament, a la votació d'aquesta Moció tal com queda per l'acceptació de les esmenes dels grups d'Iniciativa per Catalunya i de Convergència i Unió.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

La Moció ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és també una Moció, que és la subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la protecció dels espais naturals afectats per les activitats extractives dels recursos miners, presentada pel Diputat senyor Esteve Tomàs, que té la paraula per un espai de deu minuts.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre la Protecció
dels Espais Naturals afectats per les
Activitats Extractives dels
Recursos Miners**

El Sr. TOMÀS : Gràcies, senyor President. *(Pausa.)*

Senyor President, senyores i senyors diputats, no sé si la presència del Conseller Molins a l'hemicicle és un bon auguri perquè la meua Moció triomfi, però, en tot cas, com que hi estem molt poc acostumats, mostrem la nostra satisfacció perquè ell sigui present en el moment que estem discutint una temàtica important a Catalunya, quant a l'activitat que genera, i també important en tant que afecta el que en podem dir el patrimoni d'espais naturals de Catalunya.

De la interpellació que vaig presentar l'altre dia, se'n desprenen, almenys, dues coses : que la interpellació anava sobre una llei aprovada per aquest Parlament, i que el Consell Executiu només aplicava aquesta llei de manera parcial quant al contingut legislatiu de la llei, i territorialment de manera limitada, ja que no l'aplica a l'àmbit on s'ha aplicar, d'acord amb l'annex de la llei. Crec que això va quedar bastant clar, i, en aquest sentit, en el moment que jo vaig redactar la Moció vaig pensar que a vegades les mocions són d'impuls a polítiques del Consell Executiu, però que a vegades també han de ser de control, perquè el Consell Executiu aprovi, executi, desplegui totalment les lleis que estem aprovant en aquest Parlament, perquè si no es fa d'aquesta manera, podem dir que el que s'està fent és que el Consell Executiu s'està —i ho dic «carinyosament»— burlant del que està fent el Parlament, i que el nostre paper, en tant que diputats, i més en lleis aprovades per majoria de tots els grups parlamentaris, queda, doncs, en mala situació davant el poble de Catalunya.

Per tant, és una Moció, i si les senyores i els senyors diputats s'han llegit el contingut de la Moció, és una Moció que l'únic que pretén és que novament aquest Parlament ratifiqui allò que ja es va aprovar quan vàrem aprovar la Llei.

En aquest sentit, en el primer punt de la Moció, el que dic és que el Parlament de Catalunya insti el Departament de Política Territorial que determini l'àmbit geogràfic dels espais d'interès natural que figuren a l'annex de la Llei de l'any 81.

Com va quedar clar l'altre dia, i en resposta, nominalment, feta cap a la meua persona pel Conseller d'Indústria, senyor Al-

avedra, i també veig que compartida pel Departament de Política Territorial, es desprèn de la resposta que només s'aplica aquesta Llei en els espais naturals que estan protegits per la Llei 12 de l'any 85, i no per l'annex de la Llei, i el que pretenc és, simplement, que novament aquest Parlament es ratifiqui en el que diu la Llei i que aquesta Llei s'apliqui en aquest annex que afecta tres-cents noranta-quatre municipis i que afecta uns cinc-cents —més o menys— espais naturals que estan protegits per aquest annex aprovat per la Comissió d'Urbanisme de Catalunya. Que mentrestant aquest àmbit no estigui determinat, cosa que s'hauria de determinar molt aviat, que s'apliqui la Llei d'acord amb el coneixement genèric de l'espai, i quan aquí diu que Aguilar de Boixadors és l'espai de Rubió i de Castelltallat, s'apliqui a Rubió i a Castelltallat, i quan es diu Montseny, Montseny, i quan es diu Garraf, Garraf, i quan es diu itineraris de la natura del bosc de Santiga, a Barberà del Vallès, sigui en aquest itinerari on s'apliqui la Llei.

Per tant, el primer punt el que diu és això : que es posi de manera reglamentària, que es determini l'àmbit geogràfic d'aplicació d'aquesta Llei; que es desplegui aquesta disposició, i que mentre que això no es faci, en el temps màxim que sollicitem d'un any, el Consell Executiu apliqui la Llei en el sentit més ampli, no en el sentit més mínim, i penso que d'aquesta manera el que farem és dir a l'opinió pública de Catalunya que les lleis del Parlament de Catalunya s'apliquen d'acord i tal com surten aprovades per aquesta Cambra.

El segon punt de l'ordre del dia és respecte... —i també va una mica vinculat a l'entesa de quins són els espais a protegir— al cens, al nombre d'explotacions d'aquestes activitats que hi ha a Catalunya. No sabem quines són les activitats, les explotacions que estan o que tenen aquest tipus d'activitats que hi ha a Catalunya. No estan registrades, no disposem d'un cens, no se sap quin cens és. L'altre dia, el senyor Conseller em va dir : «Miri, jo el tinc aquí, porto un dossier, ja te'l donaré...», el dossier que no ha arribat a les meves mans, per altra banda, però això tant se val, perquè estic segur que el rebré un dia d'aquests, però és que, a més a més, a part del dossier, a part del dossier, és que hi ha discrepàncies. Per exemple, la resposta del Conseller Macià Alavedra diu que només hi ha seixanta-dues explotacions, quan per exemple... —en els espais naturals a protegir de l'annex— altres censos que jo he estat consultant, només en el que en podríem dir la província de Barcelona n'hi ha cent set, només a la província de Barcelona, cent set. Bé, seixanta-dues —resposta del Consell Executiu— a tot Catalunya, cent set només a les comarques de Barcelona; les diferències són molt grans i com que no voldria pas —perquè crec que aquesta no és la intenció del Consell Executiu— que hi hagués el dubte d'un suposat ocultisme del nombre d'explotacions, per no aplicar una Llei que és rigorosa en el seu contingut, crec que la manera més clara, més nítida, més transparent, més eficaç, és que s'elabori un cens on es digui quines són les explotacions mineres extractives que han d'estar sotmeses o que haurien d'estar sotmeses a aquesta Llei al llarg del nostre país.

El tercer punt és el desplegament del que ja diu la Disposició Transitòria Primera. La Disposició Transitòria Primera, si la recorden els senyors diputats, diu que per a les explotacions ja existents quan es va aprovar la Llei —és a dir, l'any 81—, hauria d'establir programes de restauració, i aquells programes

de restauració per a aquelles concessions superiors a cinquanta anys, s'haurien de fer a través d'uns convenis específics. D'aquests convenis específics se n'han fet molt pocs, i encara molts dels que estan redactats —jo en conec alguns referits a la zona a què el senyor Conseller l'altre dia va fer menció, perquè segurament ell la coneix millor que jo, que és la zona del Garraf, per entendre'ns, on hi ha unes activitats extractives molt importants—, part d'aquests convenis encara no estan signats, encara que ja fa tres o quatre anys que estan en procés de tramitació.

Per tant, el que demanem és que s'estableixin aquests convenis, que es compleixi aquesta Disposició Transitòria Primera, que és el que diu la Llei, no ho demano jo, ho diu la Llei, i que en aquestes explotacions s'estableixin aquests convenis específics. No estem dient res d'estrany, estem dient, simplement, allò que diu la Llei.

Finalment, el punt 4 desplega el que diu l'article 8 de la Llei 81 i del Decret de Desplegament del Reglament d'una part de la Llei, del juliol del 83, sobre les normes de protecció i relatiu a les fiances. L'altre dia va sortir, en el debat de la interpellació. És cert que s'han de presentar unes fiances, però també és cert que en algun dels convenis signats —si és que es dona aquesta circumstància— aquesta fiança fa referència al que costaria restaurar aquell espai l'any que es signa el conveni, però mai l'any que caduca, al cap de vint-i-cinc, trenta, cinquanta anys, l'explotació minera. Quin és el problema? Que d'aquí cinquanta anys el cost de restauració d'aquella cantera lògicament no es podrà cobrir amb la fiança dipositada per l'actual empresa; vol dir que el Govern de la Generalitat és qui haurà, amb fons públics, de restaurar aquell espai malmès per l'explotació, i, per tant, a costa de l'erari públic. Per tant, vol dir que des dels diners públics estem finançant una explotació o una activitat que no estem, per exemple, practicant en altres sectors econòmics del país.

En aquest sentit, la nostra Moció diu : molt bé, si el conveni s'estipula que a mesura que es vagi, diguem-ne, degradant l'espai es va recuperant, la fiança es va ajustant. Si el conveni estipula que la restauració es farà parcialment al cap de deu anys, que l'empresa que ha de restaurar conegui què li costarà al cap de deu anys, amb un estudi, amb un estudi aproximat, perquè es pot saber amb dades econòmiques, què li costarà d'aquí deu anys o d'aquí vint anys, i, en funció d'això, hauria de ser la base de la seva fiança definitiva.

Per tant, no és que tanquem..., que intentem collar més econòmicament o engrandir les estructures econòmiques de l'empresa, sinó que el que volem, en primer lloc, és que sàpiga què li costarà, i, en darrer lloc, que tingui coneixement que pot aplicar aquella fiança en un moment determinat, perquè així ho estipula el desenvolupament dels articles 8 de la Llei i 7 del Decret.

I, finalment, doncs, perquè els ajuntaments ens ho estan reclamant, perquè ja hem parlat manta vegades amb el Conseller o amb els directors generals corresponents, que es troben indefensos davant l'aplicació d'una llei que tenen a les seves mans i que el cos jurídic administratiu dels ens locals, doncs, posen damunt la taula quan es tracta del tema de concessions o de millorament de les explotacions existents, és quan diu que en les seves disposicions finals, i abans de sis mesos —sis mesos de l'any 81, lògicament, o sigui que, diguem-ne al cap de nou

anys—, el Consell Executiu reglamenti allò que ha d'aplicar als ens locals quant a la concessió i quant a les ordenances referides a aquest tipus d'explotacions.

Si fem això, ho haurem fet tard, malament, segurament, però, finalment, podrem dir, doncs, segurament a finals de l'any 90 o de l'any 89, o primers de l'any 90, que, finalment, aquest Parlament i el Consell Executiu hauran desplegat una Llei que l'any 91 vam entendre que era progressista, una Llei que realment protegeix, intenta protegir la degradació del nostre espai natural, perquè l'hem de fer compatible amb una activitat econòmica important com són les activitats extractives.

Crec que la meua Moció, la Moció que presenta el Grup Socialista és una Moció de control : no he fet gairebé més que copiar els articles de la Llei i del Decret, res més, no ens hem inventat pràcticament ni una sola ratlla, és el contingut exacte. Vostès ara votaran, i crec que tenen una votació difícil : si vostès voten en contra perquè volen defensar el que està fent el Consell Executiu faran un flac favor al desplegament de la Llei, i crec que serà una cobertura falsa de l'activitat del Consell Executiu. El Ple del Parlament, en tant que sobirà, ha de dir «sí, senyor, hem de desplegar i hem de delimitar els espais, les fiances i els reglaments que queden pendents d'una Llei de fa nou anys.» En el cas contrari que aquesta Moció sigui, doncs, rebutjada pel número de vots i pels vots de la majoria que dona suport al Consell Executiu, crec que se'ns planteja una situació molt difícil, que és que vostès hauran de reformar aquesta Llei, perquè aquesta Llei no tindrà legalitat vigent després de la seva votació.

En aquest sentit, crec que és una Moció que hauria de merèixer, com va merèixer la Llei, el vot unànimе d'aquesta Cambra.

Senyor President, senyors i senyores diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Tomàs. Ha presentat esmenes el Grup Mixt. Per a la seva defensa, tó la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Gràcies, senyor President. Tal com ja vam posar de manifest ahir en el moment de substanciar la nostra interpellació relativa al medi ambient, avui hem de fer novament menció a la bona tasca legislativa que des d'aquest Parlament s'ha dut a terme els darrers anys sobre qüestions relatives a medi ambient, i també insistir en l'incompliment d'aquesta legislació, de part d'ella, per part del Govern de la Generalitat.

Els centristes d'aquesta Cambra hem presentat cinc esmenes a la Moció subsegüent a la interpellació substanciada per l'Illustre Diputat senyor Esteve Tomàs, de les quals les números 1, 3 i 5 no tenen més objectiu que proposar o fixar terminis a les accions que ens proposa el text de la Moció.

L'esmena número 2, d'addició al punt 3 de la Moció, la introduïm perquè, a més a més de la Llei a què es fa menció en aquest punt, la Disposició Transitòria Segona del Decret 343/1983, del 15 de juliol, incideix en la mateixa qüestió, per la qual cosa em sembla necessària la seva inclusió com un element més de suport.

Pel que fa a l'esmena número 4, de supressió del punt 4 de la Moció, la fonamentem que justament els sistemes d'actualització de fiances es troben ja contemplats amb detall a l'article

setè del Decret 343/1983 ja esmentat, sobre les normes de protecció del medi ambient d'aplicació a les activitats extractives.

Per tot això, senyor President, senyores diputades, senyors diputats, agrairem a l'Il·lustre proponent de la Moció que accepti les nostres esmenes i a la Cambra que les voti.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Latorre. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. Senyories, nosaltres ens hem mirat amb molta atenció aquesta interpellació que va donar lloc a aquesta Moció, i realment, del que quedem molt sorpresos és que la Moció gairebé s'hagi limitat d'una manera espartana, perquè aquesta..., si llegim les respostes del senyor Conseller en l'aplicació de la Llei, aquell dia veiem que, pràcticament, en aquest aspecte, la Llei..., no s'ha fet gran cosa, perquè tots els verbs que hi figuren són en futur : «*es promulgarà un decret*», «*s'adoptaran unes mesures*», «*aquesta agilitació requerirà*», «*d'altra banda, es destinarà*», «*també s'intensificarà la relació*», «*es procedirà a promulgar reclamacions*», «*es reforçaran les tasques*»... Escolti, això, d'una llei que es va aprovar en aquest Parlament pràcticament fa nou anys. Ens sembla que és el menys que es podia fer : fer una Moció en aquest aspecte —molt respectuosa, pel que jo veig—, en la qual només es demana que s'habilitin, que es toquin uns punts molt determinats, com la determinació dels perímetres, perquè es pugui aplicar la Llei, que es doni a conèixer el nombre d'empreses per saber a quines empreses s'ha d'aplicar la Llei, que en el punt 3 demana únicament i exclusivament l'estricta compliment de la Disposició Transitòria Primera... Bé, en aquest aspecte, jo els puc dir que no podem fer altra cosa que votar-la favorablement, i ens sembla, ens sembla molt..., m'estranyen molt els dubtes que demostra el senyor Tomàs de cara a la majoria; jo no voldria ser profeta, no en tinc aquesta disposició, però em sembla que la majoria no poden deixar de votar el compliment d'una Llei que ells mateixos, en aquest hemicicle, com nosaltres, van votar; espero que això tingui lloc.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Casanovas. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT : Senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup no era present a aquesta Cambra quan l'any 1981 es va aprovar la Llei per la qual s'establien normes addicionals de protecció dels espais d'especial interès natural afectats per activitats extractives. No vol dir això que el nostre Grup no estigui d'acord amb aquesta Llei, tot al contrari : creiem que és una Llei bona per aconseguir la protecció dels nostres espais d'interès natural. Precisament perquè estem d'acord amb el que la Llei prescriu, tenim l'obligació, per coherència política, de donar suport a la present Moció del Grup Socialista. Perquè, si seguim el seu text, trobem que el primer paràgraf del punt primer de la Moció, l'únic que fa és repetir, quasi lletra per lletra, la Disposició Addicional de la Llei, això sí, fixant un termini d'un any, des d'avui, perquè es determinin els àmbits geogràfics dels espais d'interès natural dels que figuren a l'Annex de la Llei. I, quan han passat més de set anys

des de l'aprovació de la Llei, creiem que fixar el termini d'un any per portar a terme el que prescriu la Llei no és ni excessiu ni apressat : vuit anys i mig són molts anys, i ens obliguen quasi a pensar que l'Executiu no té voluntat política de portar a bon fi les decisions que fixa la Llei 12/1981.

És per aquest motiu que el nostre Grup entén necessària la Moció. De la mateixa manera, el punt segon de la Moció demana l'elaboració d'un cens d'explotacions mineres..., demana l'elaboració d'unes explotacions mineres extractives situades dins dels espais d'interès natural. Té tot el sentit que, si es tracta de protegir uns espais d'interès natural determinats, l'Administració elabori un cens d'explotacions.

El punt tercer demana que es compleixi la Disposició Transitòria Primera de la Llei 12/1981. Una vegada més hem de dir que si estàvem d'acord l'any 81 amb la Llei 12/81 i hi hem continuat estant, hem de votar a favor també d'aquest punt de la Moció, sense cap excusa.

Els punts quart i cinquè de la Moció van en la mateixa línia dels ja esmentats. El cinquè, en particular, l'únic que demana és el desplegament reglamentari de la Llei 12/81, en les seves Disposicions Finals Segona i Tercera. No repetirem un altre cop les motivacions que ens faran votar a favor d'aquests darrers punts : una Llei del 1981 que encara no estigui desplegada reglamentàriament el 1989 solament pot significar la falta de voluntat política de portar-la a la pràctica.

És per tots aquests motius, senyor President, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup donarà suport a la Moció defensada per l'Il·lustre senyor Esteve Tomàs.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Montserrat. El Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya fixarà posició mitjançant l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA : Gràcies, senyor President. Molt breument, per dir que votarem positivament, afirmativament aquesta Moció, perquè, com ja ha dit l'Il·lustre Diputat senyor Esteve Tomàs, en definitiva, es tracta de refermar el que va ser el vot de fa vuit anys; pràcticament tota la Moció és instar el Consell Executiu que desplegui i que apliqui una Llei tan important com la protecció d'espais naturals afectats per activitats extractives. Tot i així, tenim dubtes que es produeixi la unanimitat, perquè en aquesta Llei —com en altres lleis, especialment de política territorial i de temes de medi ambient— la gestió, l'aplicació i el desplegament de les lleis que la majoria actual —i, en concret, el Consell Executiu— n'ha fet, ha estat minsa. Això vol dir que després de vuit anys, de pràcticament vuit anys d'aprovació d'aquesta Llei, aquesta Llei no s'ha desplegat, i aquesta Llei no s'ha aplicat. I això ha significat, molt esquemàticament dues qüestions : primera, que s'han degradat i que s'estan degradant parts importants del territori de Catalunya. Fa molt pocs mesos —un parell de mesos—, una delegació de parlamentaris de tots els grups vam estar visitant la zona volcànica de la Garrotxa, i vam veure amb els nostres ulls un exemple de degradació d'un dels paratges naturals més importants de Catalunya —aquell n'era un, el Garraf n'és un altre, i podríem anar fent un reguitzell molt llarg d'aquests temes.

I, paral·lelament, passa una altra cosa : darrere de totes aquestes operacions hi ha uns beneficis privats importantíssims —beneficis privats importantíssims. No és casual que això passi així. És a dir : degradació dels espais naturals i beneficis

importantíssims. Per tot això, tot i que podria semblar una obvietat que avui hi hagués la unanimitat —cosa que ens alegraria molt, al nostre Grup—, potser no es donarà aquesta unanimitat, i potser avui existirà un canvi de política en relació amb aquesta Llei.

Simplement, per acabar, insistir en un tema que el senyor Diputat Esteve Tomàs ha plantejat, el tema de les restauracions. Aquest és un tema clau, pràcticament no hi ha programes de restauració, els que hi ha no s'han complert —el tema de la Garrotxa també és un dels més importants— i, evidentment, o s'aplica, o es desplega una normativa d'actualització de les fiances, perquè posteriorment l'Administració pugui fer la restauració, o, si no, el que passa és que, quan es vol fer la restauració, aquelles 400.000 pessetes inicials, són, aleshores, 5, 6 milions de pessetes, i l'Administració, si vol restaurar, ha d'actuar subsidiàriament del que han estat els beneficis privats de moltes empreses.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Honorable Diputat senyor Mur.

El Sr. MUR : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, per a un torn en contra i posicionament a la Moció subsegüent a la interpellació sobre la protecció dels espais naturals afectats per les activitats extractives dels recursos miners.

A la Moció presentada pel Grup Socialista es desenvolupen cinc punts que jo passaré a enumerar i a comentar.

El primer punt diu que el Departament de Política Territorial i Obres Públiques determinarà l'àmbit geogràfic dels espais d'interès natural que figuren a l'Annex de la Llei 12/81, etcètera. Aquí hem de fer una consideració prèvia perquè, si no, no tindria sentit oposar-nos a aquesta Moció, i sobretot a aquest primer punt. Què és el PEIN? El Pla d'Espais d'Interès Natural —que es denomina PEIN— és un instrument que recull els paratges amb singularitat i qualitat de tipus fauna, flora o gea que valgui la pena ressaltar dins de la geografia catalana. Afecta 140 espais d'aquestes característiques, que comprenen 400 municipis i 41 comarques; Pla que avui està en tràmit d'audiència provisional, i resten quatre o cinc comarques per explicar-lo —avui, precisament el dia d'avui, s'està, com a exemple, explicant a Amposta. Aquest Pla només fa que refermar la força dels ajuntaments. Fa tres anys que s'està elaborant aquest Pla, i, un cop aprovat, entenem que en el termini d'un any —que és el termini que esmenta la Moció per determinar l'àmbit geogràfic dels espais d'interès natural— ha de cobrir la resta de tràmits que el Pla d'Espais d'Interès Natural ha de superar; o sigui, que aquest termini d'un any quedarà simplement cobert, en tots els tràmits.

L'Honorable Conseller senyor Molins ahir al matí feia esment que el Pla d'Espais es durà al Consell Executiu abans del mes de juliol d'enguany. Quan ja és públic i notori aquest Pla, penso jo que potser és una mica aprofitar les circumstàncies en la presentació d'aquest punt de la Moció —vull dir, hi ha reculls de premsa que així ho poden demostrar : s'està fent.

Pel que respecta al segon apartat d'aquest primer punt, entenem que hi ha un cens de 872 explotacions o activitats extractives i hi ha 804 fiances dipositades. Per tant, això és molt més ampli que els inclosos a l'Annex, és per a tot Catalunya i és

més ampli que l'Annex.

Per aquestes dues raons, entenem que molt fonamentades, ens oposarem a aquest primer punt de la Moció.

El segon punt diu el següent : «El Departament de Política Territorial i Obres Públiques elaborarà el cens d'explotacions mineres extractives situades dins dels espais d'interès natural». El cens a què fa referència aquest apartat de la Moció, entenem que pot estar enllestit perfectament en un període de tres mesos; cens que entenem que es referirà també a les activitats amb programa de restauració presentat al Departament corresponent i a possibles activitats detectades en ocasió de l'actuació inspectora de la Direcció General del Medi Ambient; però entenem que ha de ser des de l'aprovació d'aquest Pla d'Espais d'Interès Natural, si no, tampoc tindria sentit, ja que aquest punt no parla d'allò previ, com és l'elaboració del Pla. Tot i estar d'acord amb els tres mesos, també ens oposarem a aquest segon punt.

Tercer punt : «El Departament de Política Territorial i Obres Públiques establirà els convenis específics que estableix la Disposició Transitòria Primera», etcètera. Aquí hem de dir que la Direcció General del Medi Ambient ha anat establint els programes de restauració de les activitats preexistents a la normativa, de tal manera que no és possible apreciar diferències de tràmit entre les explotacions esmentades i la resta d'activitats a Catalunya. Els convenis específics atenen situacions prioritàries, com poden ser la sal o el carbó; no s'han establert convenis específics, és cert : s'han fet plans de restauració que accepten les empreses, i que és almenys afavoridor per a les mateixes empreses; exemple : tenim Carbons del Pedraforca, que ha replantat 40.000 arbres. No hi ha cap concessió superior a trenta anys, com esmentava ahir el senyor Diputat, que deia cinquanta anys; en no haver-hi convenis, que és una situació més favorable per a les empreses, i substituir-los per plans de restauració —i entenem que no hi ha vulneració— és per les raons que votarem en contra d'aquest tercer punt.

Quart punt : el Departament de Política Territorial i Obres Públiques desenvoluparà l'article vuitè de la Llei 12/81, que són normes de protecció del medi ambient, activitats extractives, fiances, mesures de protecció i treballs de restauració. El desenvolupament de l'article 8 de la Llei 12/81, i de l'article 7 del Decret 343/83, s'han dut a terme mitjançant circulars de la Direcció General de Política Territorial, sens perjudici que se'n doni la màxima difusió. Actualment, la Direcció General del Medi Ambient està preparant noves circulars entorn a això, i s'estan mantenint un seguit de converses amb els gremis més representatius del sector, envers la recerca del sistema més adequat d'actualització de les fiances. Com que la Moció és en la línia del que el Departament pensa i està fent en l'actualitat, votarem a favor d'aquest quart punt.

El cinquè punt diu que «el Departament de Política Territorial i Obres Públiques desplegarà reglamentàriament les Disposicions Finals Segona i Tercera de la Llei 12/81»; aquest cinquè punt incideix en el desenvolupament reglamentari dels elements mínims de les ordenances municipals, i del tràmit d'atorgament de llicències en relació amb la protecció i restauració dels espais afectats per activitats extractives. El retard sofert en la vigència de la Llei 12/81, com a conseqüència del recurs d'inconstitucionalitat interposat per l'Estat —no ho oblidin—, i la necessitat d'adquirir també una experiència sufi-

cient en la restauració d'espais afectats aconsellaren l'ajornament de la promulgació de la normativa tècnica que ara ja és a punt, i que, prèvia consulta a l'associacionisme municipal, serà emès en breu termini. Com que això és el que entenem que diu el cinquè punt de la Moció, el votarem a favor.

Jo voldria fer notar que demanarem votacions separades dels punts primer, segon i tercer, i una altra dels punts quart i cinquè, i també dir-li, al senyor ponent del Grup Socialista, que si són admeses les esmenes presentades pel Grup Mixt, esmenes 3, 4 i 5, a aquests punts quart i cinquè de la Moció, haurem indefectiblement de votar en contra de tots els punts.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Mur. Ara, el senyor Esteve Tomàs, proposant de la Moció, deu pronunciar-se —si ho vol— sobre les esmenes presentades.

El Sr. TOMÀS : Bé, dintre del torn que tinc per posicionar-me respecte a les esmenes presentades a la Moció, vull deixar molt clar, d'entrada, que en aquest hemicicle, aquesta tarda, s'han produït dues sensibilitats, respecte al proteccionisme del medi ambient, molt diferenciades : d'uns grups parlamentaris, el Grup Popular, el Grup del CDS, el Grup d'Iniciativa i el Grup Socialista, i respecte..., i el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup de Convergència i Unió, i crec que, al de Convergència i Unió, bona part dels seus membres, personalment, crec que estarien d'acord a votar aquesta Moció, però per aquelles raons d'intentar cobrir una mala gestió del Consell Executiu, votaran d'altra manera.

I, d'entrada, els vull dir que ens semblen bé les esmenes presentades pel Grup Mixt, i que ens és igual si votaran o no votaran els punts 4 o 5, perquè, el que ha quedat clar en aquesta Moció, són dues sensibilitats, i, en tot cas, una constatació : que gràcies a la Moció el Consell Executiu comença a dir que tindrà molt aviat a punt el Reglament de desplegament de les transitòries finals de la Llei, pel que respecta a normatives municipals, etcètera; que ja hi ha un pla que va sorgir entremig del procés de tràmit d'aquesta interpellació; que, a més a més, el senyor Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula no coneix exactament la temàtica, perquè el Pla d'Espais Naturals fa referència a la Llei d'Espais Naturals, i del que la Llei hauria de parlar és del Pla d'Activitats Extractives —que és un altre pla diferent : no té res a veure, són dues lleis diferents. Un altre dia parlarem del Pla d'Espais Naturals, però avui estem parlant de la Llei d'Activitats Extractives —són dues lleis diferents. I en aquest sentit dir-li, per la unanimitat de sensibilitats, que nosaltres acceptarem totes les esmenes del Grup Mixt, del Grup del CDS, perquè aquí es produeixi una votació de qualitat, ja que no de quantitat. *(Rialles.)*

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Esteve Tomàs. L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Gràcies, senyor President. Sóc conscient que aquest és un torn que permet el Reglament, però que no ha estat utilitzat més que en ocasions d'una certa necessitat extraordinària. Entenc que existeix en aquest moment, malgrat que sóc, ho conec, i m'agrada, a més a més, i em sembla molt bé que doni també dret a torns de rèplica per part de tots els grups parlamentaris. Però entenc que s'han dit coses que val la pena aclarir, o que, almenys, com a responsable del De-

partament de Política Territorial i Obres Públiques, vull que quedin clares.

En primer lloc, s'ha dit, per part d'algunes senyores i senyors diputats, que aquesta Llei no ha estat desplegada, la Llei 12/81. No és cert : aquesta Llei va tenir el seu desplegament, al seu dia, exactament pel Decret 343, del 15 de juliol del 83. La Llei està desplegada; certament queden alguns articles per desplegar, que era el que es pretenia, precisament, tal com em vaig comprometre, jo, en el moment de la interpellació, que són exactament el tema de les ordenances municipals i les directrius per tal que els municipis donin l'atorgament o facin l'atorgament de llicències, que queda per desplegar, i que vaig dir jo, en el moment de la interpellació, que estava en tràmit de fer-se.

També enteníem com a positiu —i ho farem, i s'està fent, de fet, i ho continuarem fent malgrat que no ho aprovi així, pel que sembla, aquesta Moció— el que contemplava el punt 4 de la Moció quant a l'actualització de les fiances de restauració dels espais naturals. Però voldria que quedés extraordinàriament clara una cosa : aquesta Llei s'està aplicant, i s'està aplicant des del moment que va entrar en vigor, com no podria ser d'una altra manera; i no només —i, això, vaig dir-ho—, no només s'està aplicant en els espais continguts en l'annex de la Llei, sinó que, per la Disposició Transitòria Segona, pel desplegament que després es va fer i per sentències del Tribunal Suprem al respecte, s'està aplicant en tot el territori de Catalunya : tot el territori de Catalunya està sotmès al contingut d'aquesta Llei. Això, vaig dir-ho el primer dia, però com que m'ha fet la sensació que havia passat desapercebut, si més no, per a alguns dels diputats intervinents, crec que, pel respecte que em mereix aquesta Cambra, però també per a la bona informació dels ciutadans de Catalunya, valia la pena aclarir-ho.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. Passem a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

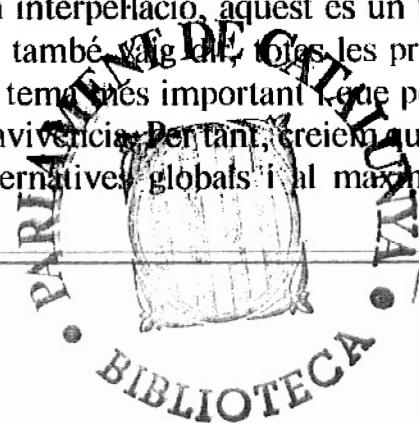
Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

Passem al dissetè i darrer punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre els Recents Brots de Racisme, presentada pel Diputat senyor Joan Saura, que té la paraula.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Recents Brots de Racisme

El Sr. SAURA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, la Moció que presentem avui està feta amb esperit i voluntat d'aconseguir la unanimitat d'aquesta Cambra, i l'esperit i la voluntat és d'unanimitat perquè, tal com vaig dir en la substanciació de la interpellació, aquest és un tema prou important, que, com també vaig dir, que les perspectives ens diuen que serà un tema més important i que pot ser un tema perillós per a la convivència. Per tant, creiem que es tracta d'oferir propostes alternatives globals i al màxim d'unànimes.

Algú m'ha dit en els passadissos que, fins i tot, aquesta era una moció tímida, excessivament acurada.

La Moció té fonamentalment dos punts : un primer punt que diu que «El Parlament de Catalunya constata la insuficiència dels resultats de l'aplicació de la Llei d'estrangeria», i, un segon punt, que insta el Consell Executiu a establir programes d'actuació en aquesta problemàtica. Voldria també recordar a les senyores i als senyors diputats que aquesta Cambra, sobre aquest tema, encara no ha fet cap declaració, cap pronunciament, que només la Comissió de Política Social va condemnar els brots de racisme.

Jo els deia, en la interpellació, que hi havia, des del nostre punt de vista, des de la nostra concepció, tres elements importants : primer, la necessitat, la necessitat de deixar molt clar que la Llei d'estrangeria és insuficient; segona, la necessitat que hi hagi acció de govern en aquest tema, i, tercera, la necessitat de trencar els silencis, la necessitat de fer, d'aquest tema, un tema de lluita cultural i ideològica. Crec que, avui, estem davant l'oportunitat de trencar, fins i tot, el silenci d'aquesta Cambra en relació amb aquest tema, i que també estem en condicions d'apuntar —si més no, globalment i genèricament— perspectives de treball.

Però, més enllà d'això, més enllà d'això, crec que fóra important que aquesta Cambra, avui, fes, si més no, tres contribucions globals en aquest tema. Primera contribució : tota política d'immigració és un test real de la nostra capacitat de solidaritat amb el Tercer Món; normalment tots diem que som solidaris amb el Tercer Món; doncs bé, les polítiques d'immigració, les polítiques reals d'immigració són un test real d'aquesta solidaritat amb el Tercer Món. Segona idea : també es tracta, jo crec, de fer o de ser una mica més coherents, estem en una època on hi ha grans exaltacions dels drets i llibertats de les persones, i, paral·lelament, paral·lelament, mentre s'està dient això, hi ha bosses de persones marginades i que, sovint, sovint aprofitem mils d'excuses per justificar aquesta marginació; per tant, es tracta també, d'alguna manera, de fer juntar el que són les exaltacions i afirmacions dels drets fonamentals i les realitats de les persones. I una tercera raó : un cert agraïment històric; Espanya ha estat històricament un país que no ha rebut immigració, sinó que ha provocat immigració; a hores d'ara, a Amèrica Llatina hi ha quasi un milió de persones espanyoles, d'homes i dones espanyoles, no nacionalitzats llatinoamericans, que encara conserven la nacionalitat espanyola. A Espanya hi ha 45.000 espanyols, és a dir, per cada sud-americà que hi ha a Espanya, hi ha 18, 18 espanyols que estan a Sud-amèrica.

Entro ja en els punts de la Moció. El primer punt, hi insisteixo, és que el Parlament constati les insuficiències dels resultats de l'aplicació de la Llei; en definitiva, es tracta de preguntar-se què ha passat des de l'any 1985, quan es va promulgar aquesta Llei : ¿els resultats han estat en consonància amb el que va ser l'esperit de la Llei, com a mínim, el que deia el Preàmbul de l'esperit de la Llei? Hi ha moltes dades per dir que no, però n'hi ha una primera de «frapant», una primera que, només aquesta, des del nostre punt de vista, significa dir que aquesta Llei, que els resultats d'aquesta Llei no han estat resultats satisfactoris. Quan es va fer la Llei, el Govern deia que hi havia 366.000 treballadors estrangers a Espanya, que no arribaven 400.000; les organitzacions no governamentals par-

laven de 800.000 —acceptem les del Govern : 366.000. Només hi ha hagut 40.000 persones que han pogut presentar els papers; d'aquests 366.000, amb dades de l'Administració central, només 40.000 han pogut presentar els papers. No cal que els digui que una de les condicions, en presentar el paper, era tenir un contracte de treball, i no cal que els digui que molts empresaris no fan contractes de treball en aquests treballadors perquè, precisament, en aquesta situació d'il·legalitat laboral està un dels punts de superexplotació d'aquests treballadors.

Doncs, bé, d'aquests 43.000, d'aquests 43.000 que han presentat els papers, amb dades del Ministeri de l'Interior, només 7.000 —7.000— han aconseguit la seva regularització. La dada està clara : acceptant que només hi havien 366.000, 7.000 han aconseguit regularitzar la seva situació. Aquesta segona dada crec que posa sobre la taula la necessitat de dir que l'aplicació d'aquesta Llei, l'aplicació d'aquesta Llei no ha estat satisfactòria.

No vull entrar a parlar si la Llei és bona o és dolenta. Crec que, fins i tot, del que es tracta és de veure, més enllà del que cada grup consideri, de fer la valoració dels resultats i de fer propostes. Però el que sí que vull dir és que el Reglament posterior de la Llei i la mateixa interpretació que se n'ha fet, que se ha fet d'aquesta Llei, ha estat una interpretació i un desplegament restrictiu. El Reglament és molt més restrictiu que la Llei. Vull recordar a les senyores i els senyors diputats que el Reglament es va desplegar en els moments, fins i tot, en què aquesta Llei tenia articles que després han estat declarats anti-constitucionals, però que el Reglament continua vigent, i que avui continua essent una cursa d'obstacles intentar aconseguir permisos de residència o intentar regularitzar la situació.

L'altre dia, parlant amb les persones, a Catalunya, que porten aquests temes, em deien que dels 50 al 70 —ells em deien més enllà dels 70—, dels 50 als 70 dels permisos de residència, quan es donen ja estan caducats i, pràcticament tots, quan es donen tenen vigència per dos mesos o tres mesos. És a dir, un permís que demanes, d'un any, has d'anar a la Delegació de Treball, a la policia, al Govern Civil i a la policia. Quan ha passat tot això i et donen el paper, queden dos mesos, i has de tornar a començar la legalització.

Conclusió : què significa això per a aquests treballadors? Significa dues qüestions, fonamentalment. La pèrdua de drets, indocumentats, no poden recórrer, no tenen recursos per recórrer la pèrdua de drets i la inseguretat. Però jo diria més : fa poc, quan vaig estar a Santa Coloma de Farners, hi havia un negre africà que deia : «Ens obliguen, ens obliguen a estar en la il·legalitat; no tenim altra sortida que la il·legalitat.»

I estem parlant —i els ho vull recordar, a les senyores i els senyors diputats—, a Catalunya, de desenes de milers de persones que porten molt de temps... No estic parlant de les persones que han arribat ara, dels treballadors estrangers que han arribat ara; estic parlant de totes aquelles persones que, quan es va elaborar la Llei d'estrangeria, portaven ja molts anys vivint a Catalunya. Els podria dir altres qüestions que, en definitiva, incrementen aquesta cursa d'obstacles. I jo no sé si vostès saben que, per renovar un contracte de treball, en aquests moments, un treballador estranger, l'empresari ha de pagar 40.000 pessetes per un any, eh?; si és per nou mesos, 30.000. O el tema de les expulsions i les detencions. En aquests mo-

ments, l'immigrat comença a aparèixer com un possible delinqüent. I aquesta és una responsabilitat no només de l'Administració que la té, sinó dels mitjans de comunicació i dels ciutadans. Sovint, en molts mitjans de comunicació l'aparició d'un presumpte delinqüent, d'un presumpte delinqüent té com a primera notícia la seva no-nacionalitat espanyola, o la fotografia és que és un negre o que és un marroquí, i, per tant, cal fer un esforç començant jo crec, en aquest cas, per la gran responsabilitat dels mitjans de comunicació, per les pràctiques de totes les administracions, és a dir, no es pot anar demanant identificacions pel sol fet que un sigui negre o que un sigui marroquí.

Vull insistir que això no és cap crítica a cap govern. Jo crec que, en aquest tema, hi estan caient, pràcticament, totes les administracions; el que estic dient és relatant el que està passant.

El segon punt de la Moció insta el Consell Executiu a establir programes d'actuació previ un diagnòstic. Aquí, en el redactat inicial de la Moció, no s'enumera cap programa, no hem volgut fer cap relació de programes ni hem posat terminis. Hem dit, genèricament, «programes d'actuació», sense terminis, per intentar aconseguir que el Grup de la majoria voti a favor. Haguéssim pogut fer instar el Consell Executiu a desenvolupar tots aquests programes en aquests terminis. Crec que de la interpellació d'aquest tema varen quedar clares dues qüestions. Primera: el Conseller que va contestar, d'alguna manera, va haver de reconèixer que no hi havia..., que el Consell Executiu no tenia diagnòstic d'aquest tema. Avui no en tenim de diagnòstic, i va reconèixer també que avui no hi ha programes d'actuació des del Consell Executiu en relació amb aquest tema.

Per tant, la segona Moció, el segon punt d'aquesta Moció, el que planteja és la necessitat, la necessitat de tenir una fotografia rigorosa d'aquest tema a Catalunya i, en funció d'aquesta fotografia, de tenir polítiques globals que facin cara al que avui és, d'alguna manera, la segregació de cinquanta o de seixanta mil persones.

Els vull dir que, en aquests moments, des de la societat, des de parts importants de la societat, s'està treballant en aquest tema, i que aquestes institucions, aquestes associacions tenen grans dificultats. Primer, per aconseguir ajut de l'Administració —jo diria: primer, per poder parlar amb l'Administració—; segona, per aconseguir ajuts de l'Administració. Jo tinc, recentment, un informe de l'Hospital de Sant Jaume i Santa Magdalena, de Mataró —aquest Hospital està atenent els africans d'aquella zona—, on, per exemple, en els últims..., des que han fet això, en els últims deu anys, han tingut 8.000 visites d'urgència, 350 ingressos, 5.000 estades, amb un diagnòstic de quines són les malalties, de quina és la situació laboral. Fa poc, parlant amb una associació d'acollida de marroquins, expressaven les mateixes preocupacions, o el CITE, un centre d'informació de treballadors estrangers, expressa les mateixes preocupacions. Des de la societat, en aquests moments, s'està molt per endavant del que està essent la política de l'Administració. I aquest tema no es pot només solucionar des de la societat; aquest tema s'ha de solucionar des de la societat, però també des de l'Administració.

Per totes aquestes raons, proposem, els proposem, senyores i senyors diputats, el vot afirmatiu, el vot afirmatiu d'aquesta Moció; vot afirmatiu que significaria un pronunciament clar

del Ple del Parlament de Catalunya en relació amb aquest tema i el compromís d'establir un diagnòstic i programes globals, pel que fa referència a les condicions de vida —hi insisteixo— de desenes de milers d'homes i dones que fa molts anys que viuen a Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura. Ha presentat esmenes el Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, tornem a estar en un debat sobre els brots de racisme. A la interpellació que es va substanciar i que dóna motiu a la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, doncs, el Conseller de Justícia..., el Conseller de Governació, perdó, va dir, en un moment del debat, que aquest era un debat que ja estava finalitzat perquè n'hi havien hagut ja tres, de debats, sobre aquest tema.

És veritat que aquest Parlament n'ha parlat ja amb profusió. Hi va haver una interpellació del Grup Socialista, una moció del Grup Socialista que, per diversos motius, sobretot perquè s'hi va oposar el Grup de la majoria, doncs, no va prosperar, i una petició de creació d'una comissió d'investigació, també del Grup Socialista, perquè s'esbrinés quin era l'estat en què es troben, a casa nostra, els treballadors estrangers. Res de tot això va prosperar.

Per tant, senyores i senyors diputats, jo agraeixo al senyor Saura i al Grup d'Iniciativa per Catalunya el fet d'haver mantingut la seva interpellació, perquè ara ens dóna la possibilitat de tornar a parlar d'aquest tema. I per què dic que el debat no està finalitzat? Doncs perquè el lògic d'un debat és que en surti una resolució, i, d'aquest debat tan profús, tan llarg, doncs, tothom es va situar, però no hi ha cap resolució. Naturalment aquest debat, aquest debat té els seus aspectes positius. Jo penso que el fet que el Parlament se n'hagi cuidat tant vol dir que en el futur esdevenidor, doncs, abans que succeeixin fets com els que es van produir a Santa Coloma de Farners, abans que un alcalde prengui les mesures que aquí van ser denunciades i que es van denunciar també en els mitjans de comunicació, se'n guardarà prou; vull dir que s'ho mirarà dues, tres i deu vegades abans de fer una cosa similar, i, segurament, que no la farà. Per tant, des d'aquest punt de vista, el debat ha estat positiu, i que se'n torni a parlar és també molt positiu.

Jo vull fer també referència, en un dels debats que es va produir, a la intervenció que va tenir l'Il·lustre Diputat i portaveu del Grup de la majoria senyor Antoni Subirà. El senyor Antoni Subirà ens va «alertar» —és un dir, posem-ho entre cometes— sobre l'explosió demogràfica que hi ha a Nord-àfrica i a Turquia i sobre l'aspecte demogràfic, també, més aviat descendent que hi ha a Europa. I, en tot això, doncs, ens va dir que en els anys futurs i sobretot després de la Carta Única Europea i amb algunes altres fites que vindran, doncs, hem d'esperar que vinguin més treballadors estrangers a casa nostra a treballar. Jo, sincerament, agraeixo al senyor Antoni Subirà que digués això, perquè és veritat, però és millor que ho hagi dit, que ho hagués dit ell que no pas ho hagués dit jo, perquè, segons qui diu les coses, doncs, després es poden tergiversar, i és allò de matar el missatger. Aleshores, el senyor Antoni Subirà ho ha dit, a mi em fa, em sembla, doncs, molt bé, i penso que, tenint en compte precisament això, cal preparar l'o-

pinio pública per a l'esdevenidor, per a aquest esdevenidor cap a què? Doncs, cap a una Europa que serà una societat multicultural, una societat multiracial. Per això, doncs, ens hem de preparar.

I és bo que els representants dels grups polítics que estem aquí en el Parlament de Catalunya estiguem conscienciats d'això i conscienciem també, a la vegada, l'opinió pública catalana. Però jo crec que, després dels brots que van sorgir aquí, a alguns indrets de Catalunya, jo penso, doncs, que és necessària una condemna formal del Parlament i del plenari; no d'una comissió. Però és que, a més a més, vull explicar una confusió que aquí s'està produint, i és que, quan es fa referència a aquesta condemna que..., sí, va emetre la Comissió de Política Social del Parlament, no es va referir als brots aquests recents ocorreguts a Catalunya, per un motiu molt obvi, perquè aquella Proposició no de Llei havia entrat molt abans que es produïssin els brots més recents.

Per tant..., i amb això aprofito per dir que el Partit Socialista mai és oportunista, és a dir, estava ja preocupat per aquest tema i havia presentat aquesta Proposició no de Llei abans que es produïssin els fets de Santa Coloma i els fets d'algun altre lloc, però el fet és que la condemna que aquest Parlament ha fet sobre els brots de racisme no té referència en els brots recents que han estat objecte de tots els últims i darrers debats.

Per això nosaltres creiem que, la primera resolució que tregui aquest Parlament, el plenari d'aquest Parlament, ha de comportar una condemna dels brots de racisme ocorreguts, i, per això, nosaltres hem presentat una esmena, que jo tot seguit els llegiré, perquè amb la seva lectura vostès comprendran que ha estat feta, ha estat redactada amb el..., perquè volem, precisament, que sigui acceptada per tothom, i per això és una condemna molt genèrica, i jo —com dic— els la llegeixo. És el punt zero; és a dir, nosaltres posem punt zero perquè a la Moció ja hi ha punt 1 i punt 2, i volem significar amb això que aquest punt hauria d'anar per davant del punt número 1. Després, en tot cas, els serveis tècnics de la Cambra ja farien les oportunes rectificacions.

Diu la Moció : «El Parlament de Catalunya condemna els brots de racisme i de xenofòbia sorgits recentment a Catalunya i insta el Consell Executiu a desplegar una campanya de sensibilització de l'opinió pública, encaminada a reforçar els valors tradicionals dels catalans, de tolerància i de respecte envers els costums i la cultura de tots els homes i dones que viuen en el nostre país.»

Creiem, senyores i senyors diputats, que és una esmena, que és un punt que pot ser acceptat, perfectament, per tots els grups, sense que ningú se senti ferit, sense que ningú se senti alludit. Perquè, si no és així, què pot passar? Doncs pot passar aquí una incongruència bastant important, que seria que l'única resolució que sortís d'aquest Parlament fes referència únicament a l'aplicació de la Llei d'estrangeria. I mirin, els brots de racisme no són produïts per la Llei d'estrangeria, i això ho saben cada un de les senyores i els senyors diputats que estan aquí en aquesta Cambra.

Jo els podria posar molts exemples —ja ho he fet, en les diverses intervencions que hem tingut aquí en els anteriors debats—, però, coses de casa nostra : el tema dels gitanos. És que els gitanos no són espanyols?, és que no són vertaderament espanyols, legalment espanyols a tots els efectes? Però,

no obstant això, hi ha cert rebuig cap als gitanos en certs indrets. Per tant, aquí la Llei no hi té absolutament res a veure.

Però és que és més, és que hem parlat d'un fet concret, d'uns brots de racisme que s'han produït a diferents indrets de Catalunya, i contra qui s'han produït aquestes efectes, aquest rebuig, aquesta intolerància? Doncs, sobre treballadors estrangers que tenien els seus papers perfectament en regla; per tant, una demostració més que la Llei d'estrangeria, en aquest cas, no hi té cap relació, ni una.

Però anem a veure què és racisme i què és xenofòbia, per adonar-nos de si la Llei hi té o no hi té alguna referència.

«Racisme» és aquella doctrina segons la qual una raça es creu superior a totes les altres, i «xenofòbia» és, simplement, odi a tot l'estranger, rebuig a tot el que és diferent. Per tant, ni una cosa ni l'altra tenen res a veure amb la Llei d'Estrangeria, perquè sí que és veritat que lleis que siguin racistes poden tenir influència en el racisme, i lleis que siguin xenòfobes poden tenir, doncs, alguna relació amb la xenofòbia, però és que la Llei d'Estrangeria no és, en aquest sentit, ni xenòfoba ni racista, perquè, indubtablement, no fa cap determinació ni cap definició respecte al color de la pell de ningú ni a la seva procedència. La Llei d'Estrangeria és, simplement, una llei que un Estat s'autoregula, doncs, per regular l'entrada de treballadors estrangers, i se'n pot dir llei d'estrangeria o se'n pot dir llei d'immigració, que tots els països la tenen. I, indubtablement, els resultats —segons ens diu aquest punt número 1 de la Moció— poden ser insatisfactoris. Totes les lleis, naturalment, poden tenir un resultat, de la seva aplicació, insatisfactori, d'acord, però no creiem nosaltres que aquest punt tingui res a veure —el tema de la Llei d'estrangeria— amb els brots de racisme, ho repeteixo, recentment ocorreguts aquí a Catalunya.

Per tant, nosaltres preguem que s'adopti, que s'accepti per part del Grup proposant el primer punt que nosaltres hem presentat, de condemna dels brots de racisme. També hem presentat una segona esmena —ja és més de detall—, que és al segon punt de la Moció que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya, posar uns terminis de sis mesos als plans d'actuació que es demanen, perquè, és clar, si es demanen uns plans d'actuació però no es posen terminis, doncs aquests plans d'actuació pot ser que no es presentarien mai, aleshores, hem posat un termini de sis mesos perquè creiem que, tenint en compte que vindran ara unes eleccions i que després vindrà l'estiu, i tot això, doncs donem al Consell Executiu el temps suficient perquè pugui fer aquests plans, aquests programes d'actuació.

Des d'aquí ja dic que votarem abstenció en el primer punt de la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya, i que votarem afirmativament el segon punt.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Oliart. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup Mixt, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Joan Martín i Toribio.

El Sr. MARTÍN : Molt Honorable President, il·lustres senyors diputats, il·lustres senyores diputades, els diputats centristes del Grup Mixt, igual que la resta de diputats d'aquesta Cambra, hem constatat la creixent presència d'immigrants a casa nostra, i també reaccions diverses de caràcter racista que

cal que induïxen a prendre mesures concretes, no merament legislatives, que evitin tot tipus de discriminació racial.

En aquest sentit, els polítics —i aquesta Cambra, de manera singular— hem de prendre les mesures necessàries per tal de suprimir totes aquelles manifestacions jurídiques i administratives que denotin discriminació per raons de procedència, de raça, de sexe, etcètera. Tota resposta tímida respecte a això és extemporània.

Els brots de racisme han estat denunciats darrerament i de manera reiterada pel Parlament de Catalunya. El silenci, davant els darrers esdeveniments que manifesten clars brots de racisme, no condueix a cap solució. El Defensor del Poble, senyor Joaquín Ruiz Giménez, manifestà no fa gaires dies que l'actual Llei d'estrangeria està posant el tracte amb els estrangers en una situació límit, i això és absolutament intolerable.

El passat mes de març, el President del Centre d'Informació dels Treballadors Estrangers, en el desenvolupament d'una assemblea, manifestà de manera contundent que l'única manera d'acabar amb la discriminació que pateixen els treballadors estrangers a l'Estat espanyol és modificar o derogar la Llei d'estrangeria. De manera anàloga es varen expressar diversos líders del collectiu de treballadors estrangers a Catalunya.

Els il·lustres diputats d'aquesta Cambra —i així s'ha tornat a repetir aquesta tarda— són conscients que els tràmits que cal fer als estrangers per regularitzar la seva situació, com són l'obtenció del permís de residència i d'un contracte laboral, només són possibles a una minoria d'aquest collectiu.

Uns set mil treballadors estrangers a Catalunya es troben actualment en una situació d'il·legalitat i, per a ells, fer-la legal és extraordinàriament difícil. Els diputats del CDS no volem ser reiteratius en la nostra argumentació, perquè ja ens vàrem manifestar sobre aquest tema en la intervenció que va fer la Il·lustre Diputada senyora Barenys i que es van reproduir en la interpellació de l'Il·lustre Diputat senyor Oliart —algunes de les dades s'han tornat a expressar en la tarda d'avui.

Els il·lustres diputats d'aquesta Cambra coneixen el clar i definit rebuig del CDS a tot tipus de discriminació racial i de xenofòbia. Els diputats del CDS hem de dir un cop més que donem suport a aquelles voluntats que es dirigeixen a fer que el Consell Executiu prengui les mesures adients per tal d'evitar el foment d'activitats racistes i que facilitin el diàleg i la convivència entre tots els ciutadans, independentment del seu origen. Així doncs, llurs senyories hauran deduït que donarem suport a la Moció.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Martín. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM : Senyor President, senyores i senyors diputats, ens preocupa que en aquesta Cambra es parli tant del racisme a Catalunya, però ens preocupen força més els silencis tossuts i les pors a trobar sortides dignes per a ciutadanes i ciutadans estrangers que viuen entre nosaltres.

Hem d'admetre que a Catalunya, com a arreu del món, hi ha hagut, hi ha, accions aïllades d'intolerància, de vegades declaradament racistes. D'altra banda, ningú n'ha extret fins ara la conclusió —i fóra un disbarat de fer-ho així— que Catalunya és racista; ningú ho ha dit fins ara, i penso que aquesta reflexió és

base del debat que puguem fer, tant en aquesta ocasió com en ocasions en el futur.

Les minories ètniques i nacionals presents al territori català no són fenomen actual. Com en altres indrets mediterranis, també el català ha tingut un flux i un reflux de poblacions al llarg dels segles. La mateixa formació nacional del poble català s'ha caracteritzat per la integració de persones provinents de diversos horitzons; no podem parlar ni tan sols d'homogeneïtat històrica —en sentit estricte— del poble català. Potser aquest fet ha predisposat la societat catalana a ser acollidora a costa, àdhuc sovint, d'ella mateixa. A primer cop d'ull, les minories nacionals i ètniques presents avui a Catalunya —segurament s'esdevé el mateix a la resta dels països catalans—, no constitueixen collectius que creïn una problemàtica específica; en tot cas, aquests grups plantegen la problemàtica típica existent a la majoria de països industrialitzats, on les conveniències sorgides del sistema econòmic imperant comporten una sèrie de relacions interessades —ben poc altruistes, d'altra banda—, més aviat tendents a la simple explotació de l'home per l'home.

En els debats que s'han produït arran de les diverses iniciatives parlamentàries sobre el tema, pràcticament no s'ha reflexionat sobre l'impacte de la presència de grans comunitats estrangeres en relació amb la situació nacional de Catalunya, tan anormal, respecte a les nacions amb Estat propi, d'altra banda.

Crec que a l'hora de fer aquesta anàlisi que fem avui o a l'hora d'establir un diagnòstic que correspon a aquesta Cambra i que correspondria al Govern de fer —al més aproximat possible, el diagnòstic—, hem de tenir-ho en compte, primer de tot, perquè aquestes collectivitats s'han establert a Catalunya sense trobar-hi les estructures d'acolliment exigibles, en cap moment, a una societat moderna. En segon lloc, perquè la majoria d'aquestes minories s'insereixen a Catalunya ignorant la nostra realitat nacional. En tercer lloc, perquè tendim més a buscar una integració social a partir d'unes coordenades culturals, lingüístiques i nacionals foranes, que no pas pròpies. Voldríem entendre la Moció que ara tractem sota aquest prisma, i aquest Parlament, a l'hora d'adoptar-la —en cas que l'adopti—, hauria de tenir present el que varen dir representants de moltes d'aquestes comunitats en una primera convenció sobre les minories ètniques i nacionals presents a Catalunya, que es va celebrar l'any 84 en el marc de l'Expocultura, organitzada pel Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, i organitzades directament pel Centre Internacional Escarré per a les Minories Ètniques i Nacionals, el CIEMEN.

Jo estic convençut que el que deien l'any 84 aquestes collectivitats nacionals diverses de la nostra vivint a Catalunya és també compartit, segurament, pel Centre d'Informació dels Treballadors Estrangers —pel CITE—, que avui és una veritable plataforma d'avantguarda per als drets dels treballadors estrangers en el nostre país.

Deien —entre altres consideracions— aquestes diferents minories nacionals que viuen a Catalunya, en primer lloc —i parlen ells— : «Cal facilitar la legalització de la nostra residència en cas que la normativa jurídica ens consideri estrangers», és el cas real de l'actual Llei d'Estrangeria, «segons els ventalls de connotacions que ens fa ser presents a Catalunya, des dels motius socio-econòmics fins a les condicions de refugiats polí-

tics.» Deien —i, ho torno a repetir, en boca d'ells— en segon lloc : «l'assumpció de la nostra aportació cultural específica, per ser integrada a la idiosincràsia de la cultura nacional catalana, no pas com un conjunt homogeni, sinó com a elements distintius que tenen la seva pròpia expressió i demanen la corresponent atenció particular». En tercer lloc, «l'aportació, per part dels corresponents responsables, dels ajuts necessaris per integrar-nos en la societat catalana sense cap mena de discriminació ni d'obstaculització dels mitjans escolars, sanitaris, lingüístics que aquesta té. Exigim, en definitiva, unes estructures institucionals d'acolliment que s'adiguin amb la dignitat que mereix qualsevol persona i qualsevol col·lectiu nacional o ètnic, sigui quina sigui la seva procedència o les circumstàncies que l'han obligat a deixar el seu país d'origen».

Des d'aleshores, la Llei Orgànica 7/85, sobre Derechos y Libertades de los Extranjeros en España, ha fet estralls. Una llei d'estrangeria que havia de racionalitzar l'ingrés i la situació dels immigrants, s'ha demostrat completament inútil, és una llei que no funciona, i, a més, clarament repressora i discriminatòria, malgrat el que d'això opini l'Il·lustre Diputat del Grup Socialista que m'ha precedit en l'ús de la paraula.

Contractes de treball paralitzats a la Delegació del Treball, permisos de residència que, quan arriben —ho ha dit l'Il·lustre Diputat Saura—, arriben tard —ho denuncien tots els centres d'estrangers organitzats en el nostre país; el mateix Conseller de Governació, d'altra banda, ho va reconèixer en la resposta al Diputat interpellant i que avui presenta la Moció subsegüent; ha augmentat la immigració clandestina des d'aleshores; alguns empresaris catalans, això sí, en diuen : «bé, permet l'explotació fàcil d'una mà d'obra controlada i barata, per il·legal que sigui; augmenta el procés de marginació, alguns col·lectius, per sobreviure, cauen i engreixen les màfies de la droga, les màfies de la prostitució o les màfies de la delinqüència» i aleshores la societat catalana generalitza : «paguen justos per pecadors».

És cert que hi ha un xoc social, un xoc cultural : intoleràncies, iniciatives d'alcaldes franc tiradors de poca fortuna, brots de racisme, brots... Què hem de fer? Què fem davant d'aquesta realitat?

La Moció que se'ns presenta avui indica, al nostre entendre, un camí realista —no tímid; realista—, un camí que pot ser acceptat per tota aquesta Cambra o per la majoria d'aquesta Cambra. Creiem que fóra assenyat d'encetar aquest camí, una bona mesura per tancar potser debats que s'allarguen massa i per iniciar construcció de propostes de futur; fer-ne un seguiment rigorós i no fer més, d'aquest tema, carnassa ni escàndol, sinó que, si això continua, tots i el país en poden sortir absolutament esquitxats.

Acabo dient que, al nostre parer, cada col·lectivitat, cada persona posseeix un dret específic i totes les col·lectivitats i totes les persones tenen el dret a viure i a convida en aquest país obert a tots, sense discriminacions recíproques. La solució a aquest problema o a aquests problemes depèn d'una voluntat política i d'una participació del conjunt de la societat catalana. Aquest Parlament, màxima representació popular del país, hauria d'obrir les seves portes de bat a bat a totes les persones vingudes de fora, moltes d'elles —la gran majoria— fugitives de la pobresa, i donar una imatge que, després, s'ha de correspondre amb mesures concretes i amb fets de Govern, donar

una imatge de voluntat solidària entre totes les dones i els homes, independentment de la seva raça, de la seva procedència o de la seva condició social —com acaba dient la Moció presentada—, voluntat solidària per al futur comú —espero i esperem— lliure per al nostre país.

Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Colom. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Sí, moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup aplica normalment la tècnica de respectar la proporcionalitat entre les iniciatives i la magnitud dels problemes i, evidentment, davant d'aquesta Moció, estem en un cas on aquesta adequació ens sembla fonamentalment correcta, llevat d'algunes matisacions que farem.

En el primer punt, es parla de la Llei d'Estrangeria i s'assenyalen —també ho ha fet l'Il·lustre Diputat senyor Saura— algunes mancances, algunes limitacions, algunes incorreccions que ha tingut l'aplicació de la Llei, sobretot en aspectes reglamentaris, en el terreny de la seva aplicació pràctica. Això és cert, tots hi estem d'acord, fins i tot —jo ho crec— el Grup Socialista.

Fonamentalment, aquesta Llei va ser pensada per a un problema molt específic en una àrea molt concreta, en un moment determinat, i després la seva aplicació general a tot l'Estat ha estat l'origen d'aquestes mancances, d'aquestes limitacions. En qualsevol cas, el que des d'un punt de vista metodològic ens sembla discutible és la inclusió en una moció d'aquest tipus d'aquest esment específic de la Llei d'Estrangeria, perquè això ens podria portar a la conclusió que hi ha una relació massa estreta, una certa relació causa-efecte —no ho diu la Moció, però tots sabem que a vegades hi ha els missatges subliminals, no volguts—, i aleshores podríem pensar que una llei que tenen tots els països occidentals, que regula la immigració, és a dir, que regula l'entrada, la sortida i la permanència d'estrangers en el territori de l'Estat, doncs, que una Llei d'aquest tipus podria estar relacionada de manera directa amb el problema del racisme. I això no és així, és a dir no és així, no pel fet que la Llei sigui més correcta, més incorrecta, més bona, més dolenta —i aquesta té els seus defectes, tots hi estem d'acord : la llei i la seva aplicació—, doncs, no és això, de fet, el que determina el problema del racisme. El problema del racisme és un problema molt més profund, i si la Llei d'Estrangeria fos una altra les causes reals del problema no estarien en la Llei.

És a dir que, des d'un punt de vista metodològic, nosaltres trobem discutible que s'hagi inclòs aquest esment de la Llei d'Estrangeria portant, com dic, a aquesta idea que hi hauria una relació estreta o massa estreta entre la Llei d'Estrangeria i el problema del racisme, que des del nostre punt de vista té altres causes.

En aquest sentit, nosaltres en aquest primer punt —i demanarem votació separada, senyor President— ens abstindrem.

Quant al segon punt, el votarem a favor. És a dir que, nosaltres ja havíem dit des d'aquesta tribuna que la creació d'una comissió d'investigació ens semblava una iniciativa excessiva, en el sentit que magnificàvem el problema, i magnificar els problemes mai és bo, però també és cert que a Catalunya hi ha

hagut brots —casos aïllats— d'intolerància, de racisme, i el que proposa el segon punt és fer un diagnòstic, i nosaltres diríem que tot diagnòstic porta —seguint amb termes mèdics— associada una prognosi del problema, i això no ens sembla bo, perquè, evidentment, és un problema que ara és de dimensions reduïdes, però que en el futur —com assenyalava el portaveu de la majoria— pot agafar dimensions més importants. Per tant, fer aquest diagnòstic i aquesta prognosi nosaltres ho veiem bé.

Després es diu que s'han de garantir els drets i les llibertats de tots els ciutadans, amb independència de raça, color..., bé, qualsevol demòcrata està d'acord amb aquests principis.

Per tant, li voldríem dir a l'Il·lustre Diputat proposant que nosaltres ens abstindrem en el primer punt, votarem a favor el segon i, si ell acceptés incloure l'afegit, aquest punt zero del Grup Socialista, també ens manifestaríem a favor d'aquest punt.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, és la segona vegada en poques setmanes que surto a aquesta tribuna per parlar del tema que ens ocupa en aquesta Moció i, de fet, aquesta segona sortida meva em produeix un cert cansament i una constatació d'un advertiment que em va fer el meu il·lustre predecessor com a portaveu, l'Honorable senyor Alavedra, quan em donava consells sobre la manera d'actuar fent de portaveu, i em va dir : «tingues en compte una cosa, que a més a més és normal a la vida parlamentària : que els discursos poden arribar a canviar opinions, però que difícilment canvien vots».

Això em va passar l'altre dia quan comentàvem, discutíem i argumentàvem, des d'aquesta tribuna, el tema de la Comissió d'Investigació que s'havia proposat. Em consta —em consta— que vaig aconseguir canviar l'opinió d'alguns diputats de la Cambra, que m'ho van dir amablement i sincerament en sortir, però que, evidentment, no van canviar el vot que tenien previst fer. I avui pujo amb la desil·lusió que aquell canvi d'opinió no ha estat durador, és a dir, que simplement s'ha tornat a incidir en la mateixa temàtica que jo tractava d'analitzar serenament des d'aquesta tribuna aquell dia.

Perquè, és clar, fixin-se : essencialment, el que vaig dir l'altre dia no era que aquest tema seria amb els anys un problema molt important per a nosaltres; això simplement era el que se n'ha dit diagnòstic, i això era una dada del problema. El que jo deia, em va semblar que almenys jo intentava que fos el nucli de la meua argumentació, i segurament no ho devia aconseguir, pel que es veu, era posar de manifest que a mi això em produïa no una actitud de desesperança... Jo penso que Catalunya és un país que està, precisament, especialment dotat per resoldre bé aquest problema, i posava un exemple; deia : «si hem estat capaços de resoldre bé el tema lingüístic», que és un tema molt important, «i hem estat capaços de donar passes endavant», no vull pas ser més optimista del compte, és un problema que durarà anys, ja ho sé, però s'han donat passes endavant molt positives i anem, crec, pel bon camí, doncs, per què no intentem fer el mateix en el tema del racisme? » I llavors jo els deia : «mirin, aquesta és una qüestió que l'hem d'estudiar

molt seriosament i sobretot neutralitzar-la a efectes polítics», és a dir, no fer-la servir per tirar-nos des de la tribuna als escons de l'oposició, i viceversa amb els de la majoria, aquesta argumentació com, allò de dir : escolta, ja ho veuràs, la setmana que ve, quina interpellació fem?, doncs, mira, farem una interpellació sobre el racisme. Jo pensava que havia reeixit en això i ja veig que no, ja veig que no.

Però la proposta que vaig fer l'altre dia és seriosa; és a dir, ens trobaran a totes les instàncies que puguin garantir que no se'n fa, d'això, un ús partidari, partidista, de tàctica parlamentària quotidiana, allà on es pugui trobar la manera d'estudiar i aprofundir seriosament en el problema, ens trobaran cordialment disposats a col·laborar amb tothom. Però nosaltres creiem que la metodologia que es proposa i que s'aconsegueix aquí no és la correcta. Mirin, n'hem tingut una demostració ben clara avui mateix : jo estic segur que una persona o un diputat preocupat per aquest tema, honradament preocupat per aquest tema i per altres temes de naturalesa similar com és el senyor Oliart sap perfectament que l'argumentació que ens ha fet, en el sentit de dir que la Llei d'Estrangeria no té res a veure amb el racisme, doncs, ell és conscient que això no és veritat; ell és perfectament conscient que això no és veritat, perquè formalment no és veritat, formalment no és veritat.

En les arrels més profundes del problema potser tampoc és veritat, però, en canvi, en les manifestacions immediates i bastant profundes també, encara que no a les arrels primàries, és absolutament cert. És a dir, una llei que té com a conseqüència —i això ho explicava el senyor Colom molt bé des d'aquí—, una Llei que té com a conseqüència provocar situacions de marginació insoluble, és a dir, situacions en les quals es posa la persona en la situació de no poder guanyar-se la vida de cap manera legítima, vostès em volen seriosament argumentar que aquesta Llei no fomenta llavors el racisme? És seriós argumentar que aquesta Llei no fomenta el racisme? Jo crec que no. I, és clar, un diputat honest, sincer i preocupat pel problema ens ha de dir des de la tribuna que no fomenta el racisme. Per què ens ho ha de dir? Ens ho ha de dir perquè en el moment que el tema es converteix en un problema petitet, de tàctica política quotidiana ell es deu a les opinions polítiques del seu grup parlamentari, del seu partit i del grup parlamentari del Congrés dels Diputats.

És evident, senyor Oliart : això no li passaria si d'aquest tema en parléssim i ho estudiéssim de la manera que s'ha d'estudiar, i hi treballéssim de la manera que s'hi ha de treballar. És una demostració del que estic dient el que ha passat avui en aquesta tribuna.

La Moció d'avui introdueix una novetat respecte a les que hem tractat en altres moments, i és precisament aquesta referència concreta a la Llei d'Estrangeria. S'ha dit, s'ha dit d'una manera com velada; no hi ha cap motiu per dir-ho veladament : la Llei d'Estrangeria que tenim va ser una llei feta a mida, per resoldre una situació conjuntural de Ceuta i Melilla —noms i cognoms— i, a més a més, seguint les orientacions d'un senyor que es diu Dudú. Així, llavors, volem esperar, és sensat, és mitjanament assenyat que pensem que una Llei feta per resoldre un problema específic, a mida, i a més a més a mida amb unes característiques molt especials, serveixi, de debò, per enfocar el problema de la immigració nord-africana, i d'altres països, no només a Catalunya, sinó a la resta de l'Estat

espanyol? És obvi que no.

Per tant, diguem-ho sincerament : el Parlament de Catalunya no perd res simplement constatant el que diu el punt 1 de la Moció —jo anuncio des d'ara que el votarem a favor. És absolutament cert, és absolutament cert. Però pensin una cosa : en el Congrés dels Diputats la iniciativa legislativa està regulada de manera similar a aquest nostre Parlament; la iniciativa legislativa en el Congrés dels Diputats la tenen els diputats individuals amb la signatura de catorze més. I jo ja admeto que Izquierda Unida no tingui catorze signatures, però també en el Congrés dels Diputats el Reglament permet la iniciativa legislativa d'un grup parlamentari. També passa en el Congrés dels Diputats que també hi ha iniciativa legislativa del Govern. Naturalment, això és aplicable a tots els grups, però si realment estem preocupats per aquest tema i resulta que un grup molt preocupat, el que representa el senyor Oliart, doncs no només té la iniciativa del Grup parlamentari, té les catorze signatures dels diputats, sinó que també té la iniciativa del Govern, doncs, mirin, facin la iniciativa de modificar la Llei d'Estrangeria i nosaltres els farem costat de la mateixa manera que se'ns ha acusat alguna vegada que vam fer costat a l'actual Llei d'Estrangeria quan es tractava de resoldre els problemes de Ceuta i Melilla.

També es podria fer una altra cosa, senyor Saura, també es podria fer una altra cosa, que és presentar un text articulat aquí de tal manera que es pogués prendre una iniciativa a Madrid. Això ens ho recomanava, si no ho recordo malament, abans d'ahir un Il·lustre portaveu de l'oposició en un altre tema; ens deia : «facin la iniciativa legislativa». D'acord, doncs es pot fer la iniciativa legislativa.

Per tant, senyor Saura, ja li anuncio que votarem a favor del punt 1, perquè efectivament crec que val la pena que comencem a dir les coses clares i a constatar que la Llei d'Estrangeria no serveix per resoldre els problemes actuals i que, a més a més, fomenta les situacions que després poden tenir manifestacions racistes.

I això ens passa a tots, senyor Oliart, perquè una vegada vostès es van ofendre molt perquè un diputat del nostre Grup parlamentari va citar determinades coses concretes del seu grup relatives a l'Ajuntament de Santa Coloma. Però és que això passa arreu i ningú podria tirar la primera pedra. Perquè, sap què va passar l'altre dia a l'Ajuntament de Figueres? Que un regidor de vostès va proposar que es fes un cens de gitanos a Figueres. I això no s'ha de fer, no s'ha de fer, eh? És a dir, ningú pot tirar la primera pedra.

Bé, per tant, punt zero. És a dir, què farem?, què farem amb l'esmena? Miri, els anuncio, senyor Saura : nosaltres no sabem distingir la prelatió de brots, és a dir entre un brot i un altre brot no sabem distingir, ens agraden tots, especialment quan ve la primavera i els brots surten, ens agraden els brots verds de la primavera. El tema dels brots de racisme va ser condemnat en una Comissió d'aquest Parlament, nosaltres creiem que és suficient i no hi ha cap necessitat que aquest Ple insisteixi sobre aquesta qüestió —seguint també alguna recomanació que ens ha fet el senyor Colom; per tant, ja està condemnat.

I, finalment, tercer punt : el Consell Executiu està actuant en profunditat sobre aquest tema; té estudis que estan en funcionament sobre temes bàsics, però sobretot fa una altra cosa que és molt important, que és intentar prendre mesures con-

cretes i específiques per ajudar a resoldre els problemes que generen diferents situacions, entre altres la Llei d'Estrangeria, i no li anomenaré, perquè m'allargaria molt, els programes que fa, que porta a terme el Departament d'Ensenyament. Mirin, hi ha una qüestió importantíssima, per exemple, per a tota la gent de religió musulmana, que és que a causa de la seva religió ells tenen l'obligació de resar en llengua àrab; el Departament d'Ensenyament, respectant això, doncs, té un programa finançat conjuntament amb el Consulat Marroquí —si no ho recordo malament— i que funciona molt bé, d'ensenyament de la llengua àrab als fills dels immigrants magribis; el Departament d'Ensenyament té també programes específics per a gitanos, amb llibres específics, agafant, acollint els aspectes culturals específics de la població gitana. I això s'ha dut a terme sense cap problema, sense cap conflicte, i en aquest sentit es treballa i es continuarà treballant; la Conselleria de Benestar Social fins i tot fa de gestor administratiu per intentar facilitar els tràmits de legalització dels immigrants en situació il·legal, i això ho continuarem fent; el Departament de Sanitat, etcètera. Jo podria fer una llista, no la faré, se m'encén la bombeta vermella i respectuosament acabo.

Votarem en contra del punt zero, si és acceptat; votarem a favor del punt primer i votarem també en contra del punt segon.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Subirà. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula... *(Ll. Sr. Oliart s'aixeca per parlar.)*

El Sr. OLIART : Senyor President, per al·lusions, si us plau.

El Sr. PRESIDENT : Per al·lusions?

El Sr. OLIART : Al·lusions a la meua persona per part del senyor Antoni Subirà.

El Sr. PRESIDENT : Jo només he sentit elogis a la seva persona... *(Rialles.)*

El Sr. OLIART : Però, no... Hi ha hagut un judici d'intencions; ha dit que jo em sentia forçat a dir certes afirmacions en funció de la meua adscripció política.

El Sr. PRESIDENT : No són al·lusions, però ha estat contradit. Vinga...

El Sr. OLIART : Moltes gràcies, senyor President. Senyor Antoni Subirà, senyores i senyors diputats, el diputat que els parla quan ha pujat aquí a la tribuna a fer la defensa que ha fet de l'esmena socialista no estava forçat orgànicament per cap relació política; fins i tot, aquesta relació orgànica, naturalment que la tinc, però individualment jo he expressat allà el que era el meu convenciment.

I quant al cens de l'Ajuntament, he de dir que molts ajuntaments fan censos, precisament per poder ajudar les persones marginades.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Oliart. El senyor Saura, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades.

El Sr. SAURA : Bé, crec que a l'hora de pronunciar-se sobre aquestes esmenes, voldria fer referència que en cap moment la Moció intenta determinar causes de la Llei d'Estrangeria.

Entre les coses que he llegit de les causes, crec —el senyor Vidal-Quadras ahir hi feia referència— que alguna explicació psicoanalítica pot donar explicació del racisme. El racisme ve, fonamentalment, d'un problema de pèrdua d'identitat perso-

nal d'un, i això està present en totes les persones. A partir d'aquí, a partir d'aquí hi han interessos econòmics, interessos polítics, interessos ideològics que poden desenvolupar o no pors a perdre identitat i, per tant, racisme. Per tant, evidentment, res més lluny de la nostra proposta de dir que la Llei d'Estrangeria és la causa del racisme. Sí que pensem que la Llei d'Estrangeria té, el nostre Grup ho entén i jo també, determinats aspectes que poden donar lloc a incrementar els brots de racisme; això sí que ho pensem, i pensem que l'aplicació i el desplegament molt més que la mateixa Llei d'Estrangeria.

En aquest sentit, dir que nosaltres acceptarem aquestes esmenes, les esmenes del Grup Socialista : primer, sense cansament i sense partidisme. Dir que un tema és partidista sempre és un judici d'intencions; en tot cas, mentre continuïn avui igual que fa dos mesos, 50.000 persones il·legals, vivint vuit i nou persones en una mateixa habitació, continuarem fent aquest partidisme, el continuarem fent, i no és cap amenaça parlamentària, simplement és el nostre sentit de la responsabilitat; aquest és el nostre sentit de la responsabilitat, i per això diem que acceptarem les esmenes del Grup Socialista, perquè creiem que en aquest tema cal sumar, i que, tot i que no és el motiu d'avui, pensarem el que ja havíem parlat en els passadissos, d'alguna iniciativa legislativa en el sentit que aquí algun il·lustre diputat ha mencionat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. *(Pausa.)*

Votarem separatament, tal com s'ha demanat, cada un dels punts de la Moció.

En primer lloc, votem el punt número 0, que ha estat admès.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt 0 ha estat rebutjat per 39 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Votem a continuació el punt 1.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt primer ha estat aprovat per 66 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Votem el segon punt.

Vots a favor?

Vots en contra?

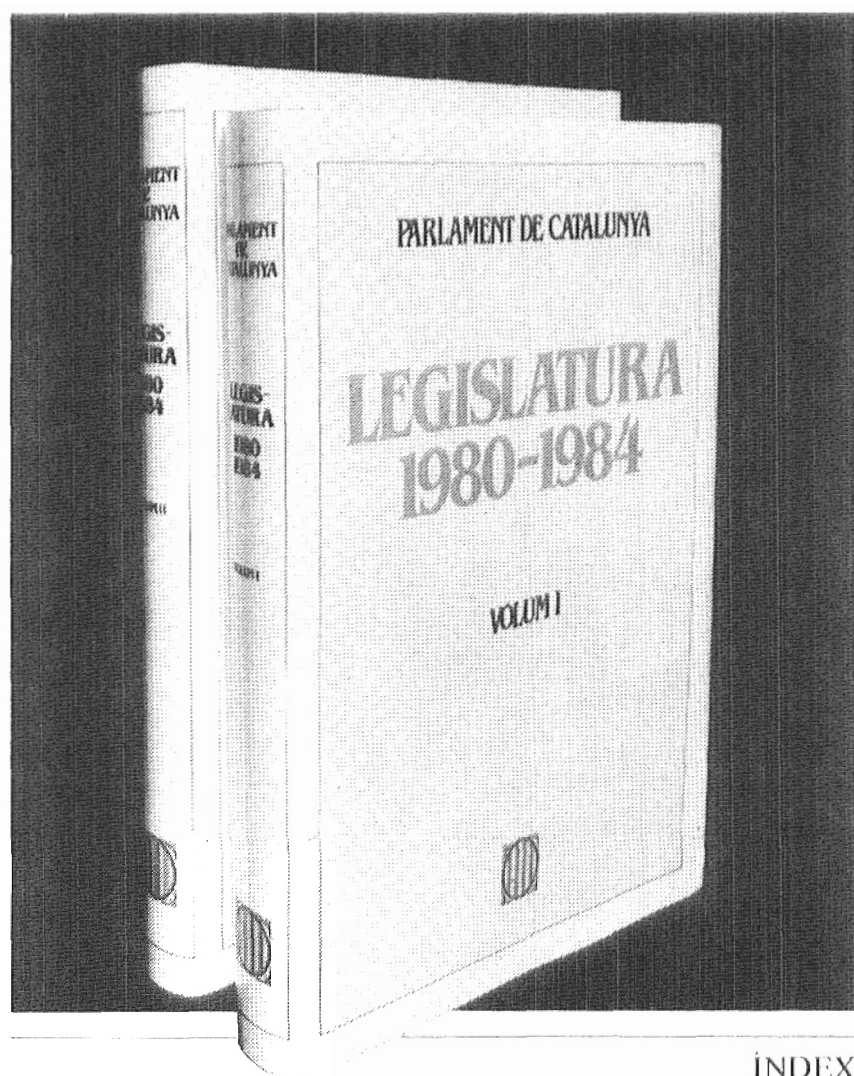
Abstencions?

Aquest segon punt ha estat rebutjat per 39 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

(Són les set de la tarda i dotze minuts.)

LEGISLATURA 1980 - 1984

Publicacions del Parlament de Catalunya
Barcelona, 1986.

2 volums.

1.006 pàgines.

ISBN 84-505-4739-3, obra completa

Preu : 3.500 PTA

Obra que resumeix el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans de la Cambra, el text de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, amb la referència detallada de llur tramitació i de totes les altres tramitacions : interpellacions, preguntes, etc.

Aquesta obra ha estat concebuda justament per poder estalviar, en la major part dels casos, la consulta a les col·leccions del *Butlletí Oficial* i del *Diari de Sessions*. Només caldrà recórrer-hi quan es voldrà conèixer el contingut concret d'un document de tràmit o d'una intervenció parlamentària.

L'obra conté, al final, un índex analític que classifica per conceptes, ordenats alfabèticament, totes les tramitacions i les actuacions parlamentàries amb la referència a l'epígraf de l'obra on poden ser localitzades.

ÍNDEX DE SECCIONS

I. ELS DIPUTATS I ELS GRUPS

- a) Resultats electorals
- b) Els Diputats de la primera legislatura
- c) Els Grups parlamentaris

II. ELS ÒRGANS DE LA CAMBRA

- a) El Ple del Parlament
 - a.1) Dades generals
 - a.2) Treball del Ple per sessions
- b) El President i la Mesa del Parlament
 - b.1) El President del Parlament
 - b.2) La Mesa del Parlament
- c) La Junta de Portaveus
- d) La Diputació Permanent
- e) Les Comissions parlamentàries
 - e.1) Dades generals
 - e.2) Comissions provisionals
 - e.3) Comissions permanents legislatives
 - e.4) Comissions permanents no legislatives
 - e.5) Comissions de legislatura
 - e.6) Comissions creades per Llei
 - e.7) Comissions d'investigació

III. L'AUTONOMIA DEL PARLAMENT

- a) Autonomia reglamentària
 - a.1) Normes provisionals
 - a.2) El Reglament
 - a.3) Modificacions al Reglament
 - a.4) Acords interpretatius i normes supletòries del Reglament
- b) Autonomia administrativa
- c) Autonomia pressupostària
 - c.1) Pressupostos
 - c.2) Diputats interventors
 - c.3) Liquidació dels Pressupostos

IV. LA FUNCIO LEGISLATIVA

- a) Dades generals
- b) Llei aprovades
- c) Projectes i Proposicions de Llei retirats, decaiguts o rebutjats

V. LA FUNCIO D'IMPULS DE L'ACCIÓ POLÍTICA I DE CONTROL DEL GOVERN

- a) Elecció de President de la Generalitat
- b) Mocions de censura i qüestions de confiança
- c) Resolucions
 - c.1) Dades generals
 - c.2) Resolucions aprovades
- d) Mocions
 - d.1) Dades generals
 - d.2) Mocions aprovades
- e) Interpellacions
- f) Preguntes
- g) Tramitacions retirades, decaigudes o rebutjades

VI. ALTRES FUNCIONS

- a) Funció electiva
- b) Iniciatives davant les Corts Generals i el Govern de l'Estat
- c) Actuacions davant el Tribunal Constitucional

VII. ALTRES ACTIVITATS I RÈGIM INTERIOR

- a) Altres activitats del Parlament
- b) Règim interior del Parlament

VIII. ÍNDEX ANALÍTIC

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Col·lecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

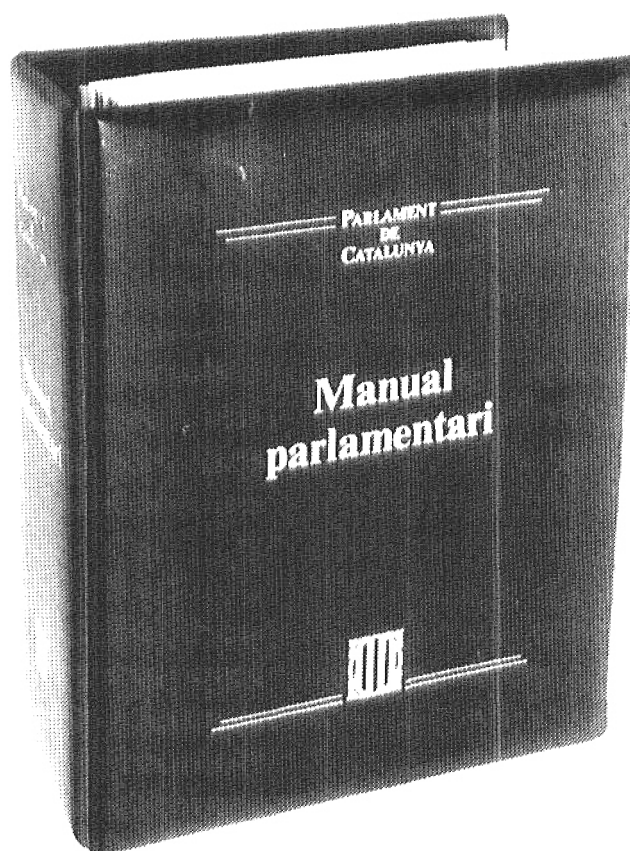
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- Normes bàsiques
 - Constitució Espanyola
 - Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - Lleis de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - Lleis Orgàniques de l'Estat
- Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - Resultats Electorals
 - Diputats de la Legislatura Actual
 - Grups Parlamentaris
- Els òrgans de la Cambra
 - El Ple del Parlament
 - El President i la Mesa del Parlament
 - Junta de Portaveus
 - Diputació Permanent
 - Comissions Parlamentàries
 - Comissions permanents legislatives
 - Comissions permanents no legislatives
 - Comissions de legislatura
 - Comissions creades per llei
 - Comissions d'investigació
- Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - Estatuts de Règim i Govern Interior
 - Normes Complementàries de Règim Interior
 - Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - Organigrama dels Serveis del Parlament
 - Gabinet de Presidència
 - Oficialia Major del Parlament
 - Serveis Generals
 - Servei d'Oïdoria de Comptes i Caixa
- El treball parlamentari
 - Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - Índex de Tramitacions
 - Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- Directori institucional
 - Generalitat de Catalunya
 - Administració de l'Estat a Catalunya
 - Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - Altres Institucions de Catalunya
 - Institucions i Administració Central de l'Estat
 - Parlaments i Govern Autònoms
 - Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic (Conté: A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític) A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític) A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític) A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític) A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític) A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític))	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté: A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat (Conté: A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1. ^a actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer num.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir/sec. al portador)

..... de de 198

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

